

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรองกาญจน์ ขาวหนู. ภาษาที่ใช้พูดกับทารกในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๘.
- ธีรนุช โชคสุวณิข. การศึกษาประโยค ๓ ชนิด ในภาษาไทยกับเจตนาของผู้พูดในนวนิยาย "โซ่สังคัม" ของทมยันตี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๓.
- นอวรรณ พันธุมธา. ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๒๗.
- พัชรินทร์ ดวงศรี. ประโยคเงื่อนไขเพื่อยืนยันในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๖.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. พิมพ์ครั้งที่ ๖.
- สังวาล คงจันทร์. คำกริยาบอกเจตนาสื่อสารในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๒.
- สิริลักษณ์ นุ่นศรีงาม. การศึกษาประโยคภาษาไทยที่มีคำว่า "ทำไม" ทางด้านอรรถศาสตร์และ วัจนปฏิบัติศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔.
- สุโขทัยธรรมมาธราช , เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย ๓ หน่วยที่ ๗ ถึง ๑๕. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธราช , ๒๕๓๙.
- สุธาสนี สิทธิเกษร. บทบาทของประโยคคำถามในมาตรฐานภาษาไทย: การศึกษาเชิงพัฒนาการต่อเนื่อง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๐.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา . หลักภาษาไทย. พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช , ๒๕๑๔.

ภาษาอังกฤษ

- Austin , John L. How to Do Things with Words. Oxford : Oxford University Press, 1962.
- Brown , P. and Levinson, S. C. Universals in Language Usage : Politeness Phenomena . In Goody Esther N. (ed.). Questions and Politeness : Strategies in Social Interaction. Cambridge : Cambridge University Press , 1978.

May , Jacob L. Pragmatics : An Introduction.Oxford : Blackwell, 1993.

Searle , John R. Speech Act: An Essay in the Phillosophy of Language.

Cambridge : Cambridge University Press , 1969.

รายการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

กฤษณา อโศกสิน. เนื้อใน. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, ๒๕๓๗.

กิ่งฉัตร. ละครเล่ห์เสน่หา. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม, ๒๕๓๗.

ทมยันตี. ดาวเรือง. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม, ๒๕๓๙.

นันทนา วีระชน. นางบาป. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : บริษัทวิศิษฎ์อรรถจำกัด, ๒๕๔๑.

ว.วินิจฉัยกุล. คุณชาย. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, ๒๕๓๗.

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

เรื่องย่อ “คุณชาย” ของ ว. วนิจฉัยกุล

“บูรณิน หรือ โด่ง” เป็นเด็กชายหน้าตาดี ผิวขาว ผมน้ำตาลทองออกไปทางฝรั่ง เขาอาศัยอยู่กับยายตั้งแต่เล็ก หลังจากยายโดนไล่ที่ ยายกับโด่งก็มาอาศัยอยู่ในสวนแห่งหนึ่งใกล้ๆ ที่พักของตาแหยม ยายของโด่งขายของเลี้ยงชีพ วันหนึ่งยายไม่สบาย โด่งจึงมาขอให้ตาแหยมช่วย “ตาแหยม” เป็นคนแก่ ซื่อสัตย์ที่ไม่ทำงานทำการอะไร ไม่มีใครรู้ว่าแกเป็นใครมาจากไหน แต่แกก็ไม่มีพิษมีภัยกับใคร ตาแหยมไปขอยาจากคุณมหาและสุภา “คุณมหา” เป็นคนธรรมดาธรรมดาไม่เคยบวชจนได้เปรียญ เป็นคนที่คนแถวนั้นนับหน้าถือตาเป็นอย่างดี “สุภา” เป็นภรรยาของคุณมหา เธอเป็นพยาบาล สุภาให้ยาตาแหยมไป ตาแหยมนำไปให้โด่ง ตั้งแต่นั้นมาโด่งก็เริ่มสนิทกับตาแหยม ตาแหยมพาโด่งมาช่วยงานบ้านคุณมหา คุณมหาเห็นโด่งเป็นเด็กขยัน จึงเอ็นดูให้มาช่วยงานแลกค่าขนมอยู่เสมอๆ วันหนึ่งตาแหยมก็พูดเปรยๆ กับคุณมหาว่า โด่งอายุพอจะเข้าเรียนแล้ว แกขอให้คุณมหาช่วยพาโด่งไปเข้าโรงเรียน แต่ยายของโด่งไม่มีที่อยู่แน่นอน คุณมหาจึงยอมรับโด่งมาอยู่ในทะเบียนบ้าน ไม่นานจากนั้น ยายของโด่งก็ตาย คุณมหาสงสาร จึงรับโด่งไว้เลี้ยงดู คุณมหากับสุภามีลูกคนหนึ่งชื่อ เตี้ย “อติศร หรือ เตี้ย” เป็นเด็กเรียนเก่ง ทั้งสองอยากให้ลูกเรียนสูงๆ ตั้งใจเรียนอยากเดียว งานทางบ้านเตี้ยจึงไม่เคยต้องมาช่วย ดังนั้นงานบ้านเกือบทั้งหมดจึงตกเป็นภาระของโด่ง ที่จะต้องเป็นคนดูแลงานต่างๆ ภายในบ้าน ควบคู่ไปกับการเรียนหนังสือ

ด้วยเหตุที่เตี้ยเรียนเก่ง เตี้ยจึงสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ตามต้องการ เพื่อนที่มหาวิทยาลัยของเขา คือ “ทิม” และคู่รักของทิมก็คือ “โบ” ทั้งคู่ฐานะดี ทิมเป็นคนเจ้าชู้ วันหนึ่งเขาชวนโบไปเที่ยวพัทยา มีเพื่อนของโบไปด้วยอีก ๒ คน ทิมก็มีเตี้ย และเพื่อนชื่อ “แว่น” ไปด้วย แล้วก็เกิดเหตุที่พัทยาเพราะความเจ้าชู้ของทิมที่ไปแอบนัดเจอ “ผึ้ง” เพื่อนโบที่ห้องนอน ทิมบอกเตี้ยเรื่องนี้และขอให้เขาปิดเป็นความลับ แต่เตี้ยกลับพยายามทำให้โบรู้ เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้โบกับทิมเลิกกัน และโบเริ่มไปเที่ยวไหนต่อไหนกับเตี้ยบ่อยขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่โบก็จะพาร่วงข้าวลูกที่ลูกน้องของเธอ มาเที่ยวเป็นเพื่อนด้วย

สวนโด่งเรียนไปด้วยและทำงานพิเศษเป็นช่างซ่อมรถไปด้วย “ซั่ม” เพื่อนที่เรียนด้วยกันเป็นคนไม่ค่อยเอาการเอางาน แต่ได้ทำงานที่ใกล้เคียงกับโด่งเพราะพี่ชายเป็นช่างที่มีฝีมืออยู่ในอู่ ซั่มพยายามชวนโด่งให้แยกตัวจากครอบครัวเตี้ย โดยให้เหตุผลว่าอยู่ต่อไปโด่งก็เหมือนเป็นเพียงคนรับใช้ คำพูดของซั่มทำให้โด่งอดคิดน้อยใจในความเป็นอยู่ของตนไม่ได้ แต่ก็ได้ตาแหยมคอยปลอบคอยสอน คอยแนะนำอยู่ตลอดเวลา

“ซั่ม”ชอบ “นงา” หรือ “หมวย” เพื่อนสมัยเรียนของโด่งและซั่ม หมวยเป็นลูกอานเี๊ยะชายของซ้า แต่หมวยแอบชอบเตี้ย เธอมักจะทำขนมฝากโด่งไปให้เตี้ยกินบ่อยๆ แต่เธอไม่เคยรู้เลยว่าเตี้ยไม่เคยแตะต้องเลย คนอย่างเตี้ยเป็นคนมีรสนิยม นิยมเย็บห่อ และหัวสูงเกินกว่าจะกินอะไรถูกๆ และเนื่องจากซั่มเห็นหมวยสนิทกับโด่ง ซั่มจึงไม่ชอบโด่ง เขาหาว่าโด่งคิดจะแย่งหมวย วันหนึ่งเมื่อซั่มดื่มเหล้าจนเมา เขาจึงคิดลอบทำร้ายโด่ง ตอนแรกชกต่อยกัน โด่งเป็นฝ่ายชนะ แต่เขาไม่เอาเรื่อง ตั้งใจจะกลับบ้าน แต่ซั่มแค้นจึงใช้

มิดแทงโด่ง ชูโด่งไม่ให้นำเรื่องนี้ไปบอกตำรวจแล้วรีบหนีไป โด่งถูกซ้อมแทง แต่โชคยังดีที่มีคนผ่านมาแคว้นนั้นพอดี จึงช่วยโด่งไว้ได้

จากการที่โด่งถูกทำร้ายครั้งนี้ ส่งผลให้ครอบครัวคุณมหาต้องนำเงินที่ตั้งใจไว้ในตอนแรกว่าจะไปดาวนัรตใหม่ให้กับเตี้ยมาจ่ายให้กับโด่ง ทำให้เตี้ยที่อยากได้รถมากและยังได้ไปคุยอวดกับโบไว้แล้ว เริ่มเกิดความไม่พอใจโด่ง

สุภาเดิมทำงานอยู่โรงพยาบาลรัฐบาลแห่งหนึ่ง แต่ภายหลังได้ตัดสินใจลาออกไปทำงานอยู่ในโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งแทน เนื่องจากคุณหมอ"ประสงค์" นายแพทย์ที่สุภาเคยทำงานอยู่ด้วยเกษียณอายุและชักชวนสุภาให้ไปทำงานด้วย สุภาตกลงใจตามไปทำงานกับคุณหมอ ผลจากการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ส่งผลให้ชีวิตของสุภาและครอบครัวเปลี่ยนไปอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นรายได้ที่สูงขึ้น การเดินทางไปทำงานที่ไกลเพิ่มขึ้น ตลอดจนกลุ่มคนที่ได้พบปะสังสรรค์

"คุณหญิงละม้ายทิพย์" ผู้เป็นหุ้นส่วนใหญ่คนสำคัญของโรงพยาบาลที่สุภาเข้ามาทำงานอยู่ เธอไม่ค่อยสบาย สุภาเป็นคนที่มีมักถูกเรียกตัวให้ไปดูแล เพราะสุภาเป็นคนที่มีฝีมือ พยาบาลได้ถูกใจคุณหญิงละม้ายทิพย์ คุณหญิงละม้ายทิพย์มีลูก ๔ คน คือ "ทำนุ" ลูกชายคนโตซึ่งรับราชการเป็นเลขาอนุการ ในหน่วยราชการขนาดกลางแห่งหนึ่ง "สุวลักษณ์" ลูกสาวคนรองสมรสกับนักธุรกิจ มีบุตรสาว ๑ คน ชื่อ "โบ" ซึ่งเป็นเด็กที่ค่อนข้างมีความคิดสมัยใหม่ หน้าตาน่ารัก และค่อนข้างเชื่อมั่นในตัวเองสูง และโบก็คือเพื่อนของเตี้ยนั่นเอง แต่โบก็ไม่เคยรู้เลยว่าแม่ของเตี้ยคือสุภา ลูกคนที่ ๓ เป็นลูกชาย ชื่อ "อรรคเดช" เขาเพิ่งหย่ากับภรรยาชาวอเมริกัน มีลูกสาว ๑ คน คือ "รวงข้าว" ภายหลังอรรคเดชได้แต่งงานใหม่กับ "จิตติมา" มีลูกด้วยกัน ๑ คน และ "เกศกมล" ลูกสาวคนสุดท้องซึ่งได้ตัดสินใจอยู่กับ"ชัชพร" ผู้ชายที่มีความคิดเป็นอิสระเสรี แต่เขาเป็นคนไม่มีงานการทำให้เป็นหลักฐานเป็นฐานอะไร และต่อมาเขาก็ย้ายเข้ามาอยู่กับเกศกมลที่บ้านของคุณหญิงละม้ายทิพย์ ส่งผลให้พี่น้องหลายคนเกิดความไม่พอใจขึ้น

หลังจากที่อรรคเดช เลิกกับภรรยาชาวอเมริกัน และก่อนที่เธอจะบินกลับอเมริกาไป ทั้งสองก็ได้ตกลงกันเกี่ยวกับลูกสาวของตนคือ "รวงข้าว" ข้อตกลงคือ ให้รวงข้าวอยู่ในความดูแลของบิดา โดยมีคุณหญิงละม้ายทิพย์เป็นผู้อุปการะ แต่เนื่องจากบิดายังอยู่ในวัยหนุ่ม ยังขาดประสบการณ์ในการเลี้ยงดูเด็ก จึงส่งผลให้รวงข้าวเกิดความรู้สึกคิดถึงแม่เป็นอย่างมาก จนทำให้ในตอนเล็กๆ รวงข้าวมักเกิดอาการผิดปกติต่างๆ ทางร่างกายขึ้นบ่อยครั้ง เช่น อาการปวดศีรษะอย่างมาก ปวดท้อง อาเจียน ฯลฯ ซึ่งแพทย์ได้วินิจฉัยว่าเป็นผลมาจากการป่วยทางจิต เพราะขาดความรัก ดังนั้นคุณหญิงละม้ายทิพย์จึงดูแลเอาใจใส่รวงข้าวเป็นอย่างดี เพื่อหวังที่จะชดเชยความรักของแม่ที่รวงข้าวขาดไปและแม่คุณหญิงละม้ายทิพย์จะเอ็นดูรวงข้าวมาก แต่เธอก็ไม่เคยลดความเข้มงวดกวดขันเรื่องความประพฤติ และมารยาทต่างๆ ในสังคมเลย ดังนั้นต่อมาแม้รวงข้าวจะเริ่มโตแล้ว เธอก็ออกจะยังคงกลัวคุณย่าอยู่พอสมควร

"ม.ร.ว. พิมพะระพี หรือคุณหญิงพิม" สตรีผู้ถือกำเนิดมาในครอบครัวชั้นสูง เธอได้แต่งงานกับ

นักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ จนมีลูกชาย ๓ คน ซึ่งส่วนใหญ่ได้แต่งงานไปแล้ว มีเพียงลูกชายคนเล็ก คือ “พีรยศ” ซึ่งเพิ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทจากอเมริกาที่ยังไม่ได้แต่งงาน คุณหญิงพิมพ์เป็นคนใจเย็น นิสัยอ่อนหวาน นุ่มนวล ส่งผลให้คุณหญิงพิมพ์เป็นที่รักของคนทั่วๆไป คุณหญิงพิมพ์เป็นเพื่อนกับคุณหญิงละม้ายทิพย์ ดังนั้นเธอจึงรู้เรื่องราวในครอบครัวของคุณหญิงละม้ายทิพย์เป็นอย่างดี โดยเฉพาะกับรวงข้าว ซึ่งคุณหญิงพิมพ์ให้ความรักและกรุณากับเด็กสาวคนนี้เป็นพิเศษ ในตอนแรกคุณหญิงพิมพ์กับคุณหญิงละม้ายทิพย์วางแผนจะให้พีรยศกับเกศกมลแต่งงานกัน แต่เกศกมลกลับแอบไปมีความสัมพันธ์กับชัชพรเสียก่อน สิ่งที่ยังคิดไว้จึงเป็นอันยกเลิกไปโดยปริยาย เรื่องของเกศกมลกับชัชพรนี้ โบเป็นคนแรกที่ทราบเรื่อง เนื่องจากตอนเธอไปเที่ยวพ่อกว่า เธอไปพักที่บ้านพักตากอากาศของครอบครัว บ้านพักนี้ใครต้องการไปพักต้องจองไว้ก่อน ใครจองก่อนก็จะได้ไปพักก่อน ครั้งนั้นเกศกมลมาพักที่บ้านพักของครอบครัว ทั้งๆ ที่สุวลักษณ์แม่ของโบจองไว้แล้ว ดังนั้นเมื่อโบไปเที่ยว เกศกมลจึงต้องยอมไปพักที่อื่น โดยยืมเงินโบไปเพราะไม่อยากจะใช้บัตรเครดิตเนื่องจากกลัวคุณหญิงละม้ายทิพย์จะรู้ อย่างไรก็ตามเรื่องราวครั้งนี้โบได้กลับมาเล่าให้สุวลักษณ์แม่ของเธอฟัง และเรื่องก็รู้ไปถึงหูคุณหญิงละม้ายทิพย์ในที่สุด หลังจากทราบข่าวแล้ว คุณหญิงละม้ายทิพย์เรียกเกศกมลไปต่อว่า เมื่อเกศกมลรู้ว่าทุกคนรู้เรื่องของเธอแล้ว เธอจึงพาชัชพรมาอยู่ด้วยที่บ้าน ทำให้ทุกคนในครอบครัวไม่พอใจ ตัวคุณหญิงละม้ายทิพย์เองก็เริ่มล้มป่วย คนในบ้านก็ต่างเชื่อว่าสาเหตุที่คุณหญิงป่วยนั้นมาจากพฤติกรรมของเกศกมล เมื่อคุณหญิงละม้ายทิพย์ป่วย สุภาหวัหน้าพยาบาล จึงถูกเรียกให้มาดูแลคุณหญิงเสมอๆ และทุกครั้งที่มา โด่งก็มีหน้าที่ขับรถมารับมาส่งสุภา

โด่งได้รู้จักกับรวงข้าวเพราะโด่งมารับสุภาที่บ้านคุณหญิงละม้ายทิพย์ โด่งและรวงข้าวจึงเริ่มสนิทสนมกัน ด้วยเหตุที่ทั้งสองมีความคล้ายคลึงกันหลายอย่าง เช่น ความเป็นลูกครึ่ง ชาติแม่ และความต้องการความรัก ทำให้ทั้งสองเข้าใจกันและกันดีจนก่อให้เกิดความรักความผูกพันระหว่างกันมากขึ้น

วันหนึ่งรวงข้าวโทรมาบอกโด่งว่าชัชพรจะพาเธอไปถ่ายแบบ โด่งไม่ไว้ใจชัชพรแต่รู้ว่าถึงห้ามรวงข้าวก็ไม่ฟัง เขาจึงให้รวงข้าวไปรออยู่ที่ร้านไอศกรีมกับชัชพรก่อนแล้วเขาจะตามไป แต่โด่งติดธุระทางบ้าน และเดี๋ยวก็ไม่ยอมให้โด่งออกไปง่ายๆ ทำให้โด่งไปถึงที่นัดช้า รวงข้าวจึงจำต้องไปกับชัชพรก่อน แล้วก็จริงดังที่โด่งคาด ชัชพรวางแผนที่จะลวงรวงข้าวไปเพื่อข่มขืน แต่โด่งตามไปช่วยรวงข้าวได้ทัน เหตุการณ์นี้ทำให้รวงข้าวไม่อยากจะกลับบ้านแม้โด่งพูดอย่างไรก็ตาม ในที่สุดเมื่อไม่รู้จะทำอย่างไรแล้ว โด่งจึงต้องจำใจพารวงข้าวไปอาศัยอยู่กับ “หมวย” เพื่อนของโด่งชั่วคราว หลังจากนั้นโด่งให้หมวยไปตามตาแหยมมาหาเขา ตาแหยมตักเตือนให้ทั้งสองตัดสินใจกลับไปเผชิญหน้ากับความจริง พร้อมทั้งสู้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น รวงข้าวจึงตัดสินใจไปหาคุณหญิงพิมพ์ พร้อมโด่ง เธอเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฟัง ต่อมาคนในบ้านของรวงข้าวก็ได้รับรู้เรื่อง บางคนเชื่อ บางคนไม่เชื่อสิ่งที่รวงข้าวพูด โดยเฉพาะเกศกมลหาทางปกป้องชัชพรเต็มที่ อย่างไรก็ตามจากเหตุการณ์นี้ทำให้รวงข้าวไม่อยากจะอยู่บ้าน เธอไปขออาศัยอยู่กับคุณหญิงพิมพ์ นอกจากนี้ยังทำให้เดย์ไม่พอใจโด่งมากที่ไปยุ่งกับลูกพี่ลูกน้องของโบ คู่รักของตน เขาหาว่าโด่งไม่เจียมตน ส่วนทางบ้านรวงข้าวก็ไม่ค่อยยอมให้รวงข้าวออกไปไหน โอกาสที่จะได้พบกับโด่งก็น้อยลง สำหรับสุภานั้นเธอตกใจ

เมื่อทราบข่าว แต่มันก็ไม่ได้มีผลกระทบต่อการทำงานของเธอนัก แต่เธอก็กลับพยายามพูดให้สุภาโล่โต้งออกจากบ้าน จะได้ไม่ทำความเดือดร้อนอีก

เตี้ยเรียนในระดับมหาวิทยาลัยก็ยังคงเป็นเด็กเรียนเก่ง ดังนั้นเขาจึงเป็นคนหนึ่งที่ได้รับเลือกให้เป็นตัวเก็งเยาวชนดีเด่นจากเยาวชนดีเด่นทั่วประเทศ ของหนังสือ “ยังวีไอพี” ที่พี่ยศเป็นหุ้นส่วนใหญ่ “เพาพงา” เป็นนักข่าวสาวที่มาทำการสัมภาษณ์เตี้ยไปลงนิตยสาร การมาสัมภาษณ์ครั้งนั้นทำให้เธอได้พบกับโต้งและสนใจชีวิตของโต้งเพราะเห็นว่าโต้งหน้าตาดี และเป็นเด็กดี มีความคิดที่ดี จึงอยากจะทำเสนอชีวิตของเด็กที่เป็นคนดี ซึ่งอาจไม่ต้องเรียนเก่งมากหรือร่ำรวยในหนังสือเล่มต่อไป ดังนั้นเมื่อจะกลับเพาพงาจึงพูดว่าแล้วจะมาใหม่ ซึ่งก็เพื่อมาทำข่าวของโต้งต่อ แต่เตี้ยตีความว่าเพาพงาพูดเป็นนัยว่าตนจะได้รับคัดเลือก เพราะคนที่ได้เท่านั้น ทางนิตยสารจึงจะมาอีกครั้ง เตี้ยจึงหวังไว้มากแต่เมื่อไม่ได้รับเลือก เพราะมุมมองความคิดของเตี้ยที่ค่อนข้างเน้นวัตถุนิยม และเน้นการสนองความต้องการส่วนตัวมากกว่าจะช่วยเหลือคนอื่นหรือสังคม เมื่อเตี้ยรู้ผล เตี้ยจึงโกรธมาก ที่ไม่ได้รับเลือกเป็นตัวแทนเยาวชนดีเด่น เขาพยายามติดต่อไปทางนิตยสารแต่ติดต่อไม่ได้ เขาจึงแสดงความไม่พอใจ โดยการไปให้สัมภาษณ์โจมตีผลการตัดสินของนิตยสารยังวีไอพีกับสื่อมวลชนว่าการตัดสินไม่ยุติธรรม เรื่องราวเริ่มใหญ่โต ทางนิตยสารจึงมาขอพบเตี้ยและพ่อแม่ เพื่อพูดคุยตกลงทำความเข้าใจกัน เตี้ยไม่ยอมรับฟัง แต่เพราะคุณมหาต้องการให้เรื่องนี้ยุติเพราะมีเช่นนั้น ผลเสียก็จะตกอยู่กับเตี้ย จึงใช้อำนาจตัดสินชี้ขาด ให้เตี้ยยอมยุติ แม้เตี้ยจะไม่พอใจแต่ก็ต้องยอม

ต่อมาโบได้รู้ว่าเตี้ยเป็นเพียงแค่ลูกชายของสุภาหัวหน้านางพยาบาลเท่านั้น ไม่ใช่เป็นลูกคนรวยอย่างที่เธอคิด ทำให้โบเริ่มผละจากเตี้ย และหันความสนใจไปที่พี่ยศ ซึ่งมีชาติตระกูลสูงกว่า และฐานะดีกว่าแทน แต่พี่ยศก็ไม่ได้ให้ความสนใจกับโบมากไปกว่าความเป็นหลานสาว คนหนึ่งเท่านั้น

เตี้ยพยายามไปหาโบ แต่โบหลบหน้า จนในที่สุดวันหนึ่งเตี้ยรู้ว่าโบจะไปซ้อมละครที่โรงแรมแห่งหนึ่ง เขาจึงขอให้รวงข้าวพาเข้าไป เมื่อเข้าไปแล้ว ได้เจอกับโบ โบกลับพูดจาตัดขาดเขาและพูดดูถูกสุภา เตี้ยทนไม่ได้จึงทะเลาะกับโบถึงขั้นตบหน้าโบ ทำให้โบและสุวลักษณ์โกรธแค้นเตี้ยมากถึงกับให้ทางมหาวิทยาลัยไล่เตี้ยออก แต่ทางมหาวิทยาลัยลงโทษเพียงภาคทัณฑ์เตี้ย นอกจากนี้สุวลักษณ์ยังทำให้สุภาต้องออกจากงานอีกด้วย เหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้เตี้ยไม่ชอบไปมหาวิทยาลัย และต้องการไปเรียนต่อเมืองนอก

เตี้ยตัดสินใจไปเรียนต่ออเมริกา โดยได้ขอร้องให้คุณมหาและสุภาขายที่ดินที่อยู่มาเป็นเวลานาน เพื่อนำเงินมาใช้เป็นทุนส่งเสียเตี้ย ซึ่งคุณมหาและสุภา ก็จำต้องยินยอม พร้อมทั้งต้องย้ายไปอยู่ที่อื่น

โต้งทะเลาะกับเตี้ย จนถูกไล่ออกจากบ้านพร้อมตาแหยม แม้ว่าตอนแรกตาแหยมไม่คิดจะขอความช่วยเหลือจากใครแม้ว่ามีครั้งหนึ่งญาติของตาแหยมชื่อ “บุญลือ” พี่ของโสภาคน์รักเก่าของตาแหยมเคยมาตามหาจนพบกับตาแหยม และต่อมาเมื่อโสภาารู้ข่าวตาแหยม เธอก็รีบมาพบทันที แต่ตาแหยมก็ไม่สมัครใจที่จะรับความช่วยเหลือจากใคร โสภาจึงฝากนามบัตรไว้ให้เผื่อตาแหยมต้องการความช่วยเหลือ

จากเหตุการณ์ที่โด่งถูกไล่ออกจากบ้าน ไม่ได้เรียนหนังสือ ต้องทำงานที่ไร่นาคัด ทำให้ตาแหยมเริ่มคิดถึงอนาคตของโด่ง จึงตัดสินใจจะพาโด่งไปหาโสภา “โสภา” เป็นญาติของตาแหยม ที่เป็นภรรยาเศรษฐีเจ้าของโรงแรมขนาดใหญ่ แต่ยังไม่ทันพบ ตาแหยมก็ประสบอุบัติเหตุลื่นล้มต้องเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัดเป็นการด่วน แต่จากผลที่ตาแหยมมีอายุมากและดื่มเหล้าเป็นประจำ ทำให้แพทย์วินิจฉัยว่าตาแหยมมีโรคอื่นด้วยคือโรคมะเร็งที่ไต ซึ่งอยู่ในขั้นร้ายแรงยากจะรักษาได้ โดยเฉพาะกับคนไข้อนาถาที่ไม่มีเงินอย่างตาแหยม รวงข้าวกับโด่งร้อนใจมาก รวงข้าวเสนอให้ไปขอรื่องพาทงาให้ลงหนังสือขอบริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือตาแหยม แต่พาทงาคิดว่าเป็นไปได้ยาก โดยให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องที่พบทั่วไปในสังคม

โด่งพยายามโทรบอกคุณมหา เมื่อคุณมหาทราบเรื่องก็รีบมาเยี่ยมตาแหยม แพทย์อนุญาตให้ตาแหยมกลับบ้าน มาเพื่อใช้ชีวิตในระยะสุดท้ายกับครอบครัว โดยโด่งได้พากลับมาอยู่ที่บ้านคุณมหา คุณมหาและสุภาก็ยินดีให้ตาแหยมกลับมาที่บ้าน ยกเว้นแต่ที่ไม่พอใจที่ตาแหยมกลับมาตายที่บ้าน ในระยะนี้โด่งได้มีโอกาสปรนนิบัติตาแหยมเป็นครั้งสุดท้าย จนตาแหยมตาย ทำให้โด่งรู้สึกเหมือนได้สูญเสียญาติสนิทเพียงคนเดียวในชีวิตของเขาไป

เมื่อโสภาและผู้การบุญลือซึ่งเป็นพี่ชายของโสภาทราบเรื่องก็ได้แสดงความจำนงค์ขอเป็นเจ้าภาพงานศพในงานตาแหยม โสภารับอาสาเลี้ยงดูโด่งเพราะอยากจะทำอะไรตอบแทนให้ตาแหยมคนรักเก่าที่เคยช่วยดูแลพ่อของเธอครั้งยามเจ็บปวดจนเสียชีวิตบ้าง หลังจากที่ตาแหยมตาย โด่งก็ได้รู้ความจริงว่าตาแหยมแท้จริงแล้วคือ “หม่อมราชวงศ์ทินภาค” พี่ชายต่างมารดาของคุณหญิงพิมพ์ และมีพี่ชาย พี่สาวที่ล้วนแต่เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง ได้รับการยกย่องนับถือในสังคมเป็นจำนวนมาก แต่เนื่องจากเป็นเด็กกำพร้าแม่ตั้งแต่เด็ก เพราะแม่ของคุณชายทินภาคหนีไปจากวังกับซู้ทำให้เสด็จพ่อของคุณหญิงพิมพ์และคุณชายทินภาคไม่พอใจเป็นอย่างมาก ส่งผลให้ชีวิตของคุณชายทินภาคในวังเป็นไปอย่างเก็บกด ไม่ได้รับความสนใจจากคนอื่นเท่าที่ควร ประกอบกับนิสัยส่วนตัวของตาแหยมเองที่ค่อนข้างเป็นคนเรอเยื่อ จีบจัด ไม่ตั้งใจเรียนหนังสือ ชอบอยู่ในสวน ปลูกต้นไม้ ดอกไม้ ไม่ค่อยชอบได้เถียงหรือมีปากเสียงกับใคร ทำให้ชีวิตในวังของคุณชายทินภาค หรือตาแหยมเป็นไปอย่างราบเรียบ ไม่มีศัตรู แต่ก็ไม่มีใครรัก ไม่มีใครสนใจ จนตอนหลังไปคบเพื่อนไม่ดี เพื่อนยกพวกไปตีคู่อรินตาย คุณชายทินภาคไปกับเขาด้วย แม้ไม่ได้ลงมือก็ตาม เป็นผลให้พลอยโดนตำรวจจับในข้อหาหมิ่นเรื่องชกต่อยมี่ผลทำให้คุณชายทินภาคถูกไล่ออกจากวัง คุณชายทินภาคมาอาศัยอยู่ในสวนกับ “ซาบ” ซึ่งเป็นญาติฝ่ายมารดาของคุณชาย ซาบมีภรรยาชื่อ “ซ้อย” และมีลูกชายหนึ่งคนชื่อ “บุญลือ” ลูกสาวหนึ่งคนชื่อ “โสภา” โสภาเป็นสาวสวย ผู้มีความรู้ และมีฐานะดีพอสมควร โสภาชอบที่คุณชายทินภาคใจดีผัดกับพี่ชายที่เข้มงวด ทำให้โสภาชอบมาคุยกับคุณชายทินภาค จากความใกล้ชิดทำให้คุณชายทินภาคและโสภาชอบพอกัน แต่นางซ้อยมารดาชดชวางเพราะคุณชายทินภาคเป็นคนไม่มีอนาคต ทำงานที่ไหนก็ทำได้นาน ดังนั้นนางซ้อยจึงจัดการให้โสภาแต่งงานกับ “พุดิ” ซึ่งเป็นเศรษฐีเจ้าของเหมืองแร่ทางใต้ ผู้มีการศึกษาดี ต่อมาระยะหลังซาบไม่ค่อยสบาย มี

คุณชายทินภาคคอยดูแลจนขาบเสียชีวิต ภายหลังจากที่ขาบเสียชีวิตลง นางช้อยก็ตัดสินใจขายที่ดิน พร้อมทั้งขับไล่คุณชายทินภาคให้ไปอยู่ที่อื่น คุณชายทินภาคจึงไปขออาศัยในสวนบริเวณนั้น ตั้งแต่นั้น คุณชายทินภาคกลายเป็นตาแหยมที่ชอบกินเหล้าต่างน้ำ และชอบรำลึเกอย่างที่เขาบ้านบริเวณนั้นรู้จักและเห็นกันเป็นประจำนั่นเอง

ภายหลังจากที่โสภาและคุณพุมิได้ให้การอุปการะโด่งในฐานะลูกหลานหรือญาติของโสภา เพาพงาได้ตีพิมพ์หนังสือประวัติของคุณชายทินภาคพร้อมกับเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับความผูกพันระหว่างทั้งสองลงหนังสือ ทำให้มารดาของโด่งที่มีสามีเป็นชาวต่างประเทศ และใช้ชีวิตอยู่ในอเมริกาได้อ่านพบ และสืบหาจนเจอตัวโด่ง โดยได้แสดงความจำนงค์จะขอรับโด่งไปเลี้ยงดูในอเมริกา โด่งตัดสินใจที่จะอยู่ในความอุปการะของคุณพุมิกับโสภาจนจบปริญญาตรีและไปศึกษาต่อต่างประเทศ โดยพักอยู่กับครอบครัวของมารดา

โด่งเรียนจบด้านการโรงแรม และกลับมาทำงานกับพุมิซึ่งมีกิจการโรงแรมใหญ่โต นอกจากนี้โด่งยังเปิดกิจการส่วนตัวคือบริษัทรับจัดการงานบริการทุกรูปแบบ ซึ่งประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก

แต่ความสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยชื่อดังของอเมริกาและตัดสินใจแต่งงานกับฝรั่งเพื่อให้สามารถอยู่ที่อเมริกาได้ ด้วยความทะเยอทะยานของเขาทำให้เขาเลือกที่จะทำงานอย่างหนักอยู่ที่นั่นโดยไม่กลับมาเมืองไทย ต่อมาสุภาด้วยความคิดถึงเตี้ยทำให้สุภาเริ่มล้มป่วยและเสียชีวิต เตี้ยกลับมางานศพของสุภา หลังจากเสร็จงานศพเตี้ยก็ต้องเดินทางกลับ เขาฝากคุณมหาไว้กับโด่ง โด่งดูแลคุณมหาอย่างดีด้วยความรักเคารพและสำนึกในบุญคุณของคุณมหาเสมอมา

รวงข้าวตัดสินใจไปเรียนต่อที่อังกฤษ โดยมีคุณหญิงพิมพ์ค้อยดูแล เกศกมลตัดสินใจหย่ากับชัชพร และกลับมาอยู่กับคุณหญิงละม้ายทิพย์เหมือนเดิม

รวงข้าวสำเร็จการศึกษาและกลับมาเมืองไทย โด่งและรวงข้าวได้พบกันอีกครั้ง และความหวังที่ทั้งคู่จะใช้ชีวิตร่วมกันก็มีทางเป็นไปได้ แม้ว่าแต่ก่อน ผู้ใหญ่เคยกีดกันไม่ให้ทั้งสองพบกัน แต่โด่งก็ได้พิสูจน์ตนเองให้ผู้ใหญ่ได้เห็นและเริ่มโอนอ่อนแล้ว ส่วนบุคคลที่มีส่วนสำคัญกับอนาคตของคนทั้งสองอย่าง คุณหญิงละม้ายทิพย์ คุณหญิงพิมพ์ก็เชื่อว่าสักวัน คุณหญิงละม้ายทิพย์ก็ต้องยอมรับความจริงว่าห้ามอะไร ห้ามได้แต่ห้ามใจคนมันห้ามยาก เมื่อเด็กทั้งสองยังคงมีความรัก ความผูกพันกันดังเดิมแม้เวลาจะผ่านไปนานเพียงใด

โด่งและรวงข้าวมาไหว้ตาแหยม โด่งอยากจะบอกให้ตาแหยมภูมิใจว่าบัดนี้โด่งได้พิสูจน์ตัวเองให้เห็นแล้วว่าแม้เขาไม่ได้เกิดในตระกูลสูงศักดิ์ มีฐานะดี แต่เขาก็เป็นคนดี มีความสามารถ รู้จักสร้างเนื้อสร้างตัว จนเป็นคนที่มีอนาคตไกล อย่างไรก็ตามเขาก็รู้ดีว่าเส้นทางนั้น ยังคงอีกยาวไกลกว่าจะถึงดวงดาว ขณะนั้นเองก็เหมือนมีเสียงแทรกมากับสายลม ว่าถ้าโด่งพอใจจะอยู่กับดิน ก็จะได้อะไรนอกจากดิน แต่ถ้าหวังจะได้ดาว ก็มีสิทธิ์จะได้ดาว ขึ้นอยู่กับตัวเอง โด่งกุมมือรวงข้าวไว้ เขารู้ว่าหนทางเบื้องหน้าทอดยาว มีหลุมมีบ่อ แต่เขาก็มองเส้นทางนั้นด้วยความใจเย็น เพราะเขารู้ดีว่าแม้เส้นทางจะไกล แต่เขาก็มั่นใจว่าสักวันหนึ่งเขาก็จะมุ่งไปถึง ซึ่งวันนั้นมันก็ไม่นานจนเกินรอ ...

ตัวละครเรื่องคุณชาย

ครอบครัวคุณหญิงละม้ายทิพย์ (สามีเสียชีวิต)

- ทำนุ
- สวลักษณ์ + นักธุรกิจ
ลูกคือ "โบ"

จิตติมา(ภรรยาใหม่) - อรรคเดช + ภรรยาแหม่ม

ลูก ๑ คน

ลูกคือ "รวงข้าว"

- เกศกมล + ชัชพร

หม่อม + หม่อมเจ้า + หม่อม

หม่อมราชวงศ์หญิงพิมพ์ระพี

แต่งงานกับนักธุรกิจลูก ๔ คน

ลูกคนสุดท้ายชื่อ "พีรยศ"

หม่อมราชวงศ์ทินภาค

(ตาแหยม)

คุณมหา

สุภา

อดิศรหรือเต๋ย

ยาย---แม่-----บรูณินหรือโด่ง (คุณมหาจับคู่ปกากระโด่ง)

อาแป๊ะ พ่อของ นภางค์หรือหมวย เพื่อนโด่ง

ซั่ม เพื่อนโด่ง ทิม และ แว่น เพื่อนเต๋ย ผึ้ง เพื่อนโบ

น้ำขาบ (ญาติทางแม่ของทินภาค) + นางช้อย

- บุญลือ

- ไสภา แต่งงานกับ พุฒิ (เจ้าของธุรกิจ)

เรื่องย่อ "ละครเล่น เสน่ห์" ของ กิ่งฉัตร

"นัญฉิมมา"หญิงสาวผู้มีอายุย่างเข้าวัยเบญจเพส เธอเป็นลูกสาวคนเดียวของอธิบดีศิลา และนางกานดา ขณะนี้เธอกำลังรู้สึกกลัวและกังวลใจเป็นอย่างมากเนื่องจากมารดาของเธอบังคับให้เธอแต่งงานกับดร.อธิคมลูกชายเพื่อนสนิทที่ได้หมั้นหมายกันไว้ตั้งแต่ทั้งคู่ยังเป็นเด็ก นัญฉิมมานึกถึงภาพ "ดร.อธิคม" ชายหนุ่มสูงขาว ท่าทางเคร่งขรึม ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกที่ต่างประเทศ บิดาเขาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จแต่เสียชีวิตไปแล้วเมื่อ ๕ ปีก่อน "ลำเพา" มารดาของเขาเข้ามารับช่วงต่อและเธอก็ทำได้ดีจนกิจการของบริษัทก้าวหน้า อธิคมเองก็มีส่วนช่วยเหลือบริษัทอยู่เหมือนกัน แต่หลังจากที่บริษัทไปได้ด้วยดี เขาก็หันเหมาทำงานให้รัฐบาลและรับเป็นอาจารย์สอนตามมหาวิทยาลัยต่างๆ คนอื่นอาจจะสรรเสริญในความเสียสละของเขา แต่นัญฉิมกลับคิดว่าท่าทางเขาจะประสาท อธิคมเป็นชายหนุ่มที่พ่อแม่เธอเห็นว่าเป็นคนดี เหล้าไม่ดื่ม ไม่เล่นการพนัน ไม่เที่ยวเตร่ เขาอายุห่างจากเธอ ๘ ปี เธอจำได้ว่าเธอเคยสนิทสนมกับเขาตอนเธอเป็นเด็ก แต่หลังจากเขาไปเรียนต่อต่างประเทศนานนับ ๑๐ ปี เมื่อเขากลับมา เธอก็เห็นเขาเป็นคนแปลกหน้าไปเสียแล้ว เธอเคยพาเขาไปเที่ยวตามผับ แต่ความเคร่งขรึมของเขาทำให้เธอและเพื่อนหมดสนุก เธอจึงไม่คิดจะพาเขาไปเปิดหูเปิดตาอีกต่อไป

"กานดา"มารดาของเธอถามเหตุผลว่าทำไมเธอถึงไม่ยอมแต่งงานกับอธิคม เธอก็ให้เหตุผลมารดาว่าเพราะเขา "ทึม" เขาเคร่งขรึมเกินไป แต่เหตุผลแท้จริงแล้ว คือ เธอไม่ชอบให้ผู้ใหญ่มาบังคับ มาจัดการกับชีวิตคู่ของเธอ จึงทำให้เธอรู้สึกต่อต้านการแต่งงานครั้งนี้อย่างมาก อาจเพราะนัญฉิมมาเป็นลูกคนเดียว เธอจึงถูกเลี้ยงมาแบบตามใจ เธอจึงค่อนข้างเอาแต่ใจตัวและพยศจัด เธอขออะไรจากบิดามารดาก็มักจะได้ แต่ครั้งนี้ดูพวกท่านจะใจแข็งเป็นพิเศษ เพราะไม่ว่าเธอจะพูดอย่างไร พวกท่านก็ไม่ยอมล้มเลิกความคิด ดังนั้นนัญฉิมจึงร้อนใจมาก คนเดียวที่เธอนึกถึง คือ "รัชช" ลูกพี่ลูกน้องที่สนิทสนมกับเธอมากจนเธอเห็นเขาเหมือนเป็นพี่ชายแท้ๆ

มารดาของรัชชคือพี่สาวของคุณกานดา ที่แต่งงานกับชายที่เป็นเจ้าของเหมืองและทำธุรกิจประมง รัชชเป็นลูกคนที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบกิจการของครอบครัว เขาสามารถทำอะไรได้ตามอิสระ นัญฉิมสนิทสนมกับรัชช ตั้งแต่ช่วงที่รัชชมาพักที่บ้านเธอเพื่อมาเรียนในคณะจิตรกรรมที่มหาวิทยาลัยศิลปากร และช่วยติวหนังสือให้เธอจนเธอสามารถเข้าเรียนในคณะมัณฑนศิลป์ได้ นัญฉิมชอบศิลปะเหมือนรัชช เขาจึงเหมือนเป็นพี่ชายที่คอยให้คำปรึกษากับเธอในทุกๆ เรื่อง

สำหรับครั้งนี้เมื่อนัญฉิมมาปรึกษาเรื่องที่เธอไม่ยอมแต่งงานและไม่ต้องการให้เกิดงานหมั้นในอีกไม่กี่อาทิตย์ข้างหน้า คำแนะนำของเขาคือให้นัญฉิมไปคุยกับอธิคม เพื่อให้เขายอมเล่นละครล้มเลิกการหมั้นครั้งนี้ นัญฉิมตกลงใจไปขอร้องให้อธิคมช่วยเล่นละคร โดยให้เขาเล่นละครว่าเขาเป็นผู้หญิงอื่นที่เขาชอบอยู่แล้ว เขาจึงไม่ต้องการหมั้นกับนัญฉิมมา อธิคมเห็นแก่นัญฉิมมาจึงยอมตกลง โดยนัญฉิมมาจะเป็นผู้จัดหาหญิงสาวที่จะมาเล่นละครคู่กับอธิคมเอง

ในการไปบริษัทของอติคมครั้งนี้ ทำให้นงุศิมาได้รับรู้จักกับ "รุ่งใส" เลขาณุกรของอติคม เธอเป็นหญิงสาวที่เรียบร้อย หน้าตาน่ารัก อายุน้อยกว่านงุศิมา เธอเป็นผู้หญิงที่มีลักษณะเป็นแม่บ้านแม่เรือน และที่น่าสนใจคือท่าทางเป็นคนหัวอ่อน ซึ่งจุดนี้เป็นจุดที่นงุศิมาสนใจ

วันหนึ่ง เมื่อนงุศิมาตรวจสอบเรียบร้อยแล้วว่าอติคมไม่มาทำงาน เธอจึงไปที่ทำงานของเขาอีกครั้ง พร้อมรัชช เพื่อมาขอรับรองให้รุ่งใสช่วยเล่นละคร โดยนงุศิมาให้เหตุผลว่าเธอไม่ได้รักอติคม เธอไม่อยากหมั้น ไม่อยากแต่งงานกับเขา เพราะเธอมีคนรักอยู่แล้วคือรัชช รัชชดูลักษณะของรุ่งใส เขาก็รู้ว่าเธอต้องปฏิเสธ เขาจึงแกล้งพูดจายั่วเธอเล่น แล้วเธอก็ปฏิเสธจริงๆ นงุศิมาจึงต่อว่ารัชชที่มีส่วนทำให้รุ่งใสปฏิเสธเธอ

เมื่อรุ่งใสปฏิเสธ นงุศิมาจึงให้รัชชพาเธอไปที่คลับชั้นสูงแห่งหนึ่งเพื่อเลือกจ้างผู้หญิงชักคนมาเล่นละคร แล้วเธอก็ตัดสินใจเลือก "ธัญญา" นักร้องสาวสวย หุ่นดี ดวงตาเจ้าชู้ ท่าทางเจเนจัด รัชชคัดค้านแต่ก็ขัดใจนงุศิมาไม่ได้ เธอตกลงใจจ้างธัญญาเล่นละครโดยให้เงินหล่อน ๓๐,๐๐๐ บาท นงุศิมาไปบอกเรื่องนี้กับอติคม อติคมเดาออกว่านงุศิมาเคยมาขอรับรองรุ่งใสแล้วแต่ไม่สำเร็จ นงุศิมาจึงพูดเชียร์ให้อติคมจีบรุ่งใสเพราะผู้หญิงที่ดูเป็นแม่บ้านแม่เรือนอย่างรุ่งใสน่าจะเหมาะกับอติคมมากกว่า อติคมบอกว่าถ้าเขารักผู้หญิงชักคน เขาจะรักเพราะรักผู้หญิงคนนั้นไม่จำเป็นต้องเปรียบพร้อมหรือเหมาะสมกับเขา หญิงคนนั้นอาจแตกต่างจากเขาอย่างสิ้นเชิง แต่เขาก็จะรักเธอเพราะรัก ช่วงขณะจิตนั้น นงุศิมาอดรู้สึกอิจฉาผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ แต่ถึงอย่างไรเธอก็ตัดสินใจดำเนินตามแผนการของเธอต่อไป

นงุศิมาต้องการจะเปิดตัวธัญญากับคุณกานตามารดาของเธอและคุณลำเพามารดาของอติคมก่อนถึงวันหมั้น แต่ละครของนงุศิมาไม่ได้ฤกษ์เปิดตัวง่าย ๆ อย่างที่เธอคิดเพราะมารดาของเธอไม่ได้นัดเจอกับลำเพามารดาของอติคมเลย จะเจอกันอีกที่ทำงานวันเกิดคุณลำเพา ซึ่งจะเป็นวันที่ประกาศหมั้นเลย ที่จริงแล้วนงุศิมาเองก็ไม่อยากให้ธัญญามาประกาศต่อหน้าคนเยอะๆ เธออยากจะให้รู้กันภายในแค่สองครอบครัวเท่านั้น แต่เมื่อไม่มีโอกาสจึงต้องเปิดตัวธัญญาในวันงานเลย

เมื่อวันงานมาถึง นงุศิมาก็ไปที่บ้านลำเพา ลำเพาก็ออกมาต้อนรับเธออย่างดีและยินดีที่จะได้เธอมาเป็นลูกสาวอีกคน หลายวันมานี้นงุศิมาทำตัวอยู่ในโอวาทดีโดยซ่อนแผนการไว้ในใจเพราะเธอกลัวว่าแผนจะแตกเสียก่อน ในงานคุณลำเพาจัดการให้เธอถวายข้าวพระกับอติคม เธอต้องเป็นฝ่ายหลบตาเขาและในใจก็คอยกังวลว่าธัญญาจะมาถูกบ้านใหม่

และแล้วหลังจากทานอาหารกลางวันแล้ว ธัญญาก็มาปรากฏตัว หล่อนประกาศให้ทุกคนรู้ว่าหล่อนคือคนรักของอติคมและจะแต่งงานกันเร็วๆ นี้ ลำเพาตกใจหน้าซีด เธอรีบถามอติคม แต่เขาไม่ตอบซึ่งก็เท่ากับเป็นการยอมรับ ลำเพาทำทางจะเป็นลม กานดาตัวแข็งทื่อ ศิลาสายหน้าผิตหวังอย่างแรง วินาทีนั้นนงุศิมากลับอยากบอกความจริงทุกคน แต่กานดาลุกขึ้นยกเลิกการหมั้นและพานงุศิมากลับบ้าน

ในที่สุดแผนการของนงุศิมาก็สำเร็จ ไม่มีการหมั้นหมายตามที่เธอต้องการ แต่เธอกลับไม่รู้สึกลำบากใจอย่างที่ควรจะเป็น

หลังจากนั้นในบ้านก็เปลี่ยนไป งานดาต้อว่าอริคมอย่างหนัก และระยะหลังเธอก็มักจะนั่งเงิบๆ และทำบุหงาไปเรื่อย ๆ และสิ่งที่ทำให้นงุคิมาเสียใจที่สุดคือความสัมพันธ์อันยาวนานของทั้งสองบ้าน แดกร้าว

นงุคิมามักจะหลบไปอยู่บ้านรัชช เธอเริ่มไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เธอทำไปถูกหรือไม่ เธอให้รัชชช่วยเอาเงิน ๑๕,๐๐๐ ที่เหลือไปให้ธัญญา หลังจากนั้นเธอก็ตัดสินใจไปพักร้อนคนเดียวที่กระบี่ เมื่อเธอลกลับมาเธอก็ได้ทราบข่าวร้ายว่า ธัญญาไม่ยอมรับเงินเพราะล่อนเกิดติดใจดร.อริคมและความเป็นอยู่ที่หรูหราของเขาจนไม่ยอมเลิกแสดง

นงุคิมาโทรไปขอโทษ ดร. อริคมที่ธัญญาไม่ยอมเลิก ตัวเธอเองได้พยายามติดต่อกับธัญญาแล้วแต่ติดต่อกไม่ได้เพราะธัญญาได้ลาออกจากงานไปแล้ว อริคมห้ามนงุคิมา เขาบอกนงุคิมาว่าเขาจะจัดการเรื่องของธัญญาเอง ขณะพูดโทรศัพท์ เสียงของอริคมยังสุภาพแต่ดูเหินห่าง นงุคิมาถามถึงลำพา ชายหนุ่มตอบว่าสบายดีแต่ยังผิดหวังกับความเหลวไหลของลูกชายอยู่ นงุคิมาได้แต่บอกว่าถ้าเขาบอกว่าเขาเลิกกับธัญญาแล้วทุกอย่างคงดีขึ้นเอง อริคมตอบว่าเขาก็หวังอย่างนั้น

นงุคิมาเริ่มรู้สึกเสียใจกับผลกระทบต่างๆที่เธอไม่เคยคิดมาก่อน รัชชมาเยี่ยมนงุคิมาที่บ้าน หลังจากที่เธอไม่ได้ไปหาเขาเสียนาน การมาครั้งนี้ของรัชชทำให้นงุคิมารู้ว่า ธัญญากลับไปทำงานและเลิกข้องเกี่ยวกับอริคมแล้วเพราะอริคมถูกมารดาตัดความเป็นแม่เป็นลูกและตัดออกจากกองมรดก นงุคิมาหน้าซีดเผือด เธอรู้สึกผิดอย่างมาก ดังนั้นเธอก็ตัดสินใจโทรไปหาอริคมแต่เขาไม่รับโดยรู้สึ้อ่างว่ามีธุระ เธอจึงขับรถไปจอดรถที่ทำงานของอริคมและได้รับเขาไปส่งที่อพาร์ทเมนต์แถวบางลำพู เขาหอมไปเล็กน้อย นงุคิมาได้แต่บอกเขาว่า เธอรู้สึกเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เธอร้องไห้และอยากให้เขาต่อว่าเธอบ้าง ไม่ใช่ทำเฉยๆอย่างนี้ เขาจึงว่าเธอว่า เธอทำผิดที่เล่นตลกกับความหวังดีของผู้ใหญ่ ถ้าทำนเกิดล้มป่วยไปจะยิ่งแย่ แต่เขาก็ยอมรับว่าเขาเองก็มีส่วนผิดเพราะยอมเล่นละครกับเธอ ดังนั้นเขาจึงไม่ยอมให้เธอคิดมาก

การไปส่งเขาครั้งนี้ นงุคิมาได้เข้าไปเห็นสภาพห้องของเขาด้วย แม้มันจะสะอาดและค่อนข้างกว้าง แต่มันก็เทียบไม่ได้เลยกับบ้านใหญ่โตของเขา นงุคิมาถามว่าทำไมเขาไม่บอกลำพาว่าเขาเลิกกับธัญญาแล้ว เขาบอกว่ามันยังเร็วเกินไป นงุคิมาคิดว่าเขาคงกลัวธัญญากลับมาตามตื้ออีก หลังจากคุยกับซึกพัก นงุคิมาก็ชวนอริคมไปกินข้าว การทานข้าวด้วยกันนี่เป็นมื้อแรกที่นงุคิมาทานข้าวกับเขาอย่างสบายใจ ไม่ต้องสร้างกำแพงอย่างทุกครั้ง เมื่อถึงเวลาจ่ายเงิน เธอยืนยันจะเลี้ยงแต่อริคมไม่ยอม เธอจึงบอกว่าเด็ก ๆ เธอก็เคยซื้อขนมเลี้ยงเขาบ่อยๆ เขาดีใจที่เธอยังจำความหลังได้ และเขาก็ถามให้เธอต้องกลับมาคิดว่า ครั้งหนึ่งเธอคงลืมไปแล้วว่าเธอเคยเรียกเขาว่า "พีคิม"

หลังจากกลับจากการทานอาหาร นงุคิมานอนไม่หลับ อริคมทำให้เธอคิดถึงความหลัง เธอหยิบกล่องโลหะที่เธอปิดตายมานานับ ๑๐ ปีมาเปิดดู ข้างในมีรูปสมัยเธอและเขายังเด็กและซองจดหมายเกือบ ๕๐ ซอง เธอจำได้ว่าเธอกับเขาสนิทกันมาก เขาเป็นพี่ชายที่เธอซึ้งซมบูชามาก จนเขาเรียนจบและไปเรียนต่อ

ต่างประเทศ ตอนนั้นเธออายุ ๑๕ ปี เธอยังร้องไห้เสียตราบวม หลังจากนั้นเธอกับเขาก็ยังเขียนจดหมายติดต่อกัน จนถึงตอนที่เธออายุ ๑๗ ปี ความสัมพันธ์ของเธอและเขาก็ขาดสะบั้นลง เมื่อน้ำสาวมางานวันเกิดและเฝ้าเธอนั่ง เธอนั่งรอให้เธอทำอะไรเธอ เธอรู้สึกเหมือนกลายเป็นคนมีพันธะ เป็นตัวตลกของเพื่อนฝูง เธอโกรธและอายมากที่มีแต่เธอเท่านั้นที่ไม่รู้เรื่อง ทุกคนรู้อะไรเรื่องนี้ มีแต่ปิดบังเธอ เธอพาลโกรธอริคมและเขียนจดหมายต่อว่าตัดขาดเขาอย่างรุนแรง หลังจากนั้นเธอก็ไม่ได้รับจดหมายจากเขาอีกเลย นัฏศิมาดูในกล่องนั้น ได้สมุดมีจดหมายฉบับหนึ่งที่เธอเขียนขอโทษ และอยากให้เขาลืมจดหมายที่เลวร้ายฉบับนั้นเสีย แต่เธอก็ไม่เคยส่งจดหมายฉบับนี้ไปเพราะเธอเองก็ไม่เคยลืมจดหมายฉบับนั้นได้เช่นกัน

ในที่สุดนัฏศิมาบอกรัชชว่า เธอตัดสินใจบอกความจริงให้ทุกคนรู้ รัชชเสนอตัวไปเป็นเพื่อนแต่นัฏศิมาปฏิเสธ เธอขอบคุณและบอกว่าเธอโชคดีที่มีพี่ชายเช่นเขา รัชชได้แต่หัวเราะผื่นๆ

นัฏศิมาไปหาลำเพาเพื่อสารภาพความจริงแต่ผลกลับไม่เป็นไปตามที่นัฏศิมาคิด ลำเพาไม่เชื่อเธอและคิดว่าที่เธอมาสารภาพเพราะเป็นแผนการของอริคมที่ขอร้องให้เธอทำไม่ว่านัฏศิมาจะพยายามพูดเช่นไรลำเพาก็ไม่ยอมเชื่อ หล่อนจึงได้แต่กลับบ้านมาอย่างอ่อนล้า คุณกานดายังคงทำนุหงาอยู่ นัฏศิมาขอคุยกับมารดา เธอสารภาพกับมารดา แต่ผลก็กลับเป็นเหมือนคุณป้าลำเพาที่ไม่ยอมเชื่อ นัฏศิมาหมดหนทาง เธอจึงได้แต่กลับไปหารัชช เธอรู้สึกเหนื่อยล้า เมื่อกลับมารัชชบอกเธอว่าอริคมไม่ได้ไปทำงาน ๒ วันแล้ว นัฏศิมาร้อนใจเธอรีบขับรถไปหาอริคมทันที ระหว่างทางเจอรัฐใสซึ่งกำลังนำเอกสารสำคัญไปให้อริคมเซ็น นัฏศิมาจึงรีบวิ่งไล่ไปด้วย รัชชแกล้งแหย่รัฐใสว่าจะไปหาอริคมก็ไม่จำเป็นต้องเอาอะไรมาอ้างก็ได้ รัฐใสได้แต่คอแข็ง

ขณะนี้รัชชนั้นเริ่มรู้สึกว่าตัวเขามีอะไรเปลี่ยนไป เขาเริ่มเบื่อผู้หญิงที่เขาเคยดวงๆ ด้วย บางครั้งเขาก็มักนึกถึงใบหน้าของผู้หญิงคนหนึ่ง มีครั้งหนึ่งที่เขาเคยเผลอตัววาดรูปสเก็ตซ์ภาพหญิงสาวคนหนึ่งเมื่อเขารู้สึกตัวอีกที ภาพหญิงสาวที่เขาวาดออกมานั้นก็คือ "รัฐใส" เขายังคงชอบแหย่หล่อน และหล่อนก็พยายามอยู่ห่างจากเขาเท่าที่ทำได้

เมื่อรถมาถึงอพาร์ตเมนต์ นัฏศิมาเดินไปเคาะประตูด้วยความร้อนใจแต่ไม่มีใครเปิด เธอจึงไปขอกุญแจห้องจากแม่บ้านและรีบไขเข้าไป ในบ้านเธอพบอริคมนอนหลับอยู่ด้วยพิชใช้ เธอจึงรีบพาเขาไปหาหมอ รัฐใสตำหนิรัชชว่าเป็นความผิดของรัชช นัฏศิมาคิดจะอยู่เฝ้าใช้อริคมแต่รัชชห้ามไว้เพราะเด็กแล้ว รัฐใสได้แต่มองความสัมพันธ์ของคนทั้งสามอย่างสนใจ ดังนั้นขณะที่นัฏศิมาพารัฐใสไปส่งบ้าน รัฐใสก็อดถามนัฏศิมาไม่ได้ว่าดูเธอห่วงอริคมมาก เธอไม่กลัวรัชชเข้าใจผิดหรือ นัฏศิมาจึงได้สารภาพความจริงและขอโทษรัฐใส และถ้านัฏศิมาสังเกตก็จะเห็นว่าในแววตาของรัฐใสบ่งบอกถึงความโล่งใจเล็กๆ ของเธอ

นัฏศิมาหยุดงานมาเฝ้าใช้อริคม มารดาเคยห้ามเธอ แต่เธอบอกว่ามันเป็นความรับผิดชอบของเธอเมื่อนัฏศิมาไปแล้วกานดาก็ได้แต่ปริศนาสามีว่าพวกเขาทำถูกหรือเปล่าแต่ที่ทำไปก็เพราะหวังดีต่อลูก แล้วเธอก็ทำนุหงาต่อ นัฏศิมามายเยี่ยมอริคม รัชชเฝ้าใช้ออยู่ เขาบอกว่าอริคมดีขึ้นมาก นัฏศิมาได้แต่ขอบคุณ

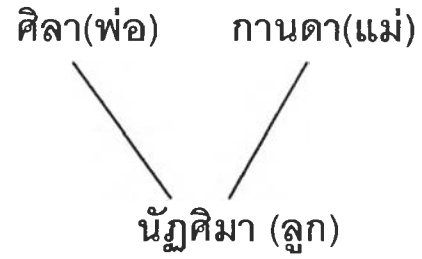
รัชช รัชชบอกไม่ต้องขอบคุณแต่ขออย่างเดียวกว่าถ้าเขาเกิดทำผิดอะไรทั้งในอดีตและอนาคตก็ขออย่าให้เธอมา
เขาแล้วกัน รัชชกลับไปแล้ว หญิงสาวอยู่พยาบาลอติคม อากาของเขาดีขึ้นมากแล้วจริงๆ

เมื่อเธอป้อนข้าว ป้อนน้ำและยาเขาเสร็จแล้ว เธอก็มานั่งอ่านหนังสือพิมพ์ให้เขาฟังเพื่อทำลาย
ความเงียบ แต่เขาเอาแต่จ้องหน้าเธอ เธอจึงถามว่าหน้าเธอมีอะไรผิดปกติ เขาถามเธอว่าไม่กลัวแฟนจะหึง
หรือ ในที่สุดเธอก็สารภาพว่าเธอแต่งเรื่องขึ้นมาเอง เธอเล่าว่าเธอไปสารภาพกับลำเพาแล้ว อติคมพูด
ต่อว่าแต่ไม่มีใครเชื่อ และไม่มีใครทางบ้านมาเยี่ยมเขา นงุติมาสะท้อนใจเหมือนถูกตอยท้องอย่างแรง เธอ
ถามเขาว่าทำไมเขาถึงยอมร่วมมือกับเธอ เขามองหน้าเธอด้วยดวงตาที่บ่งความหมาย เขาบอกเขาไม่กล้า
พูด เพราะเขากลัวเธอจะหันหลังให้เขาอีก นงุติมายอมรับว่าเธอเสียใจมาตลอด ๘ ปีที่เขียนจดหมายฉบับ
นั้นขึ้นมา เธออยากจะขอโทษเขานับร้อยครั้งแต่ก็ไม่กล้า ก็ได้แต่ปล่อยให้เรื่องมันเลยตามเลย อติคมจึง
สารภาพรักกับนงุติมา เขาบอกว่าเขารักเธอตั้งแต่แรกเห็น ตั้งแต่เธอยังเด็ก และเขาก็ขอแต่งงานกับเธอ
นงุติมาตอบตกลง

หลังจากนั้นนงุติมาเก็บเสื้อผ้ามาอยู่กับอติคม กานดาได้แต่ถามว่าแน่ใจแล้วหรือนงุติมาบอกว่าเธอ
แน่ใจและจะพาเขามาขอขมาที่หลัง เมื่อนงุติมาไปแล้ว แม้กานดาดีใจที่มันจะเป็นเช่นนี้ แต่เธอก็อดใจหาย
ไม่ได้ เธอโทรไปเล่าให้ลำเพาฟังบอกว่านงุติมาไปอยู่กับอติคมแล้ว ลำเพาดีใจ เธอดีใจที่แผนการสำเร็จ
และเธอก็อยากจะไปรับอติคมกลับบ้านเต็มที่แล้วแต่กานดาแย้งว่าให้เขาจดทะเบียนกันให้เรียบร้อยก่อน
เพราะกลัวว่าใครจะหลุดปากออกมา แผนการจะแตก แต่ในที่สุดละครที่คิดไว้ก็จบอย่างสมบูรณ์ กานดา
ทำบุญสำเร็จตามฤกษ์ที่หลวงตาให้ไว้ ลำเพาจองโรงแรม เตรียมอาหาร ปรับปรุงห้องลูกชายและพร้อม
จะแจกการ์ด หญิงสูงอายุทั้งคู่คุยกันอย่างมีความสุข

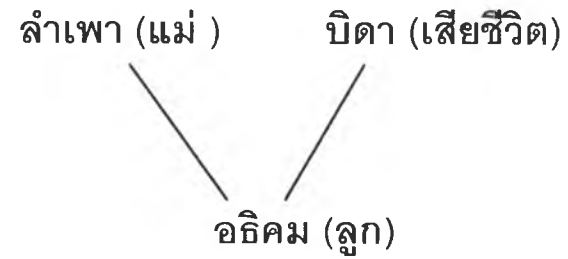
อีกไม่กี่เดือนต่อมา งานแต่งงานก็ถูกจัดขึ้น กานดากับลำเพาขอใจรัชชที่ช่วยเหลือมาตลอด รัชช
บอกว่าเขาเป็นแค่ตัวเชื่อม ถ้าจะชมควรชมคนคิดคืออติคมที่เป็นคนวางแผนสร้างละครขึ้นมาทั้งหมด
นงุติมาคิดว่าตัวเองฉลาดแต่หาว่าไม่รู้ว่เธอเล่นไปตามบทของดร.อติคมอันญาติที่เธอจ้างมา อติคมก็จ้างให้เล่น
ย่อนรอยเธอ ลำเพาได้แต่แก้ตัวให้ลูกชายว่า เขาทำไปเพราะรัก รัชชยังอดสงสัยไม่ได้ว่าอติคมพูดยังไง
พวกผู้ใหญ่ถึงยอมเล่นละครด้วย กานดาให้เหตุผลว่านงุติมาเป็นคนดีจะให้ทำอะไรต้องบอกสิ่งตรงกันข้าม
เธอเองก็กลัวแผนจะแตก ถ้าลูกสาวรู้คงเกิดเรื่องใหญ่ รัชชถามว่าจะบอกความจริงนงุติมาเมื่อไหร่ ลำเพา
ตอบว่าคงจะบอกแต่ไม่ใช่เวลานี้ รอให้นงุติมามีลูกซัก ๒-๓ คนก่อนสารภาพ ลำเพาและกานดาต่างหัวเราะ
อติบดีศิลาอิมอยู่เงียบๆ มีญาติผู้ใหญ่ถามรัชชว่าเมื่อไหร่เขาจะแต่งงาน เขาบอกว่าต้องขอศึกษาจาก
ดร.อติคมก่อน แล้วขณะนั้นเขาก็เห็นรุ่งไสนั่งอยู่กับผู้ชายคนหนึ่งท่าทางที่มๆ "ที่ม" รัชชคั้นๆ คำนี้ดี เขา
ไม่ไว้ใจคำนี้ก็เพราะคำนี้แหละที่นงุติมาเคยว่า ดร.อติคมบ่อยๆ แต่ขณะนี้นงุติมาก็มายืนเคียงคู่เป็นเจ้าของ
ของชายหนุ่มที่เธอเรียกว่า"ที่ม"ด้วยแผนการของ"อติคม" ชายหนุ่มจอมที่มของนงุติมานั่นเอง รัชชคิดได้
เช่นนั้นจึงต้องรีบเดินไปหารุ่งไสเพราะเขาไม่ไว้วางใจคนที่มท่าทาง "ที่ม" อีกต่อไปแล้ว

ตัวละครเรื่องละครเล่ห์เสน่หา

รัชช (ลูกพี่ลูกน้อง)

ธัญญา (หญิงสาวที่นัฏศิมาจ้างให้มาเป็นแฟนอติคม)

รุ่งใส (เลขาของอติคม)

เรื่องย่อ “เนื้อใน” ของ กฤษณา อโศกสิน

ร้านเคเป็นร้านขายเครื่องประดับเพชรพลอยแบบครบวงจร ที่ถือว่ามีชื่อในวงการร้านหนึ่ง เจ้าของคือ “เข็มเพชร” เธอเป็นคนเฉลียวฉลาด มีไหวพริบ มีสมองที่ว่องไว ปราดเปรี้ยว คิดเร็ว ทั้งเธอยังเป็นคนที่รู้จักเลือกคน และตัดสินใจได้ดี ด้วยความสามารถของเธอทำให้เธอสามารถถีบตัวจากเซลล์ขายของคนหนึ่ง จนสามารถมาเช่าร้านเล็กๆ แถวสีลมเป็นของตัวเอง เพื่อทำธุรกิจขายเพชรพลอยได้ และต่อมายังสามารถขยายสาขาไปเปิดร้านเพิ่มอีกร้านหนึ่งในย่านเดียวกัน เมื่อขึ้นปีที่เจ็ดก็ยุบร้านทั้งสองร้านมารวมเป็นร้านใหญ่โตร้านเดียว โดยตั้งชื่อร้านใหม่นี้ว่า “ร้านเค”

ร้านเคตั้งอยู่บนตึกศูนย์การค้าแห่งหนึ่ง มีการทำงานอย่างครบวงจร คือมีทั้งโรงงานของตนเองที่นอกจากจะผลิตเครื่องประดับตามที่ลูกค้าสั่งแล้ว ยังผลิตเพื่อส่งออกอีกด้วย เข็มเพชรจึงถือได้ว่าเป็นคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตคนหนึ่ง เพราะแต่ก่อนเธอเคยมีลูกน้องแค่สองคน บัดนี้เพิ่มเป็นสี่สิบคน เธอเคยอาศัยห้องแถวชอมช่อ ฐานะยากจน บัดนี้เธออาศัยตึกหลังใหญ่ในหมู่บ้านเศรษฐี รวมทั้งยังมีทาวน์เฮาส์มีระดับอีกสองแห่ง และเพราะเธอต้องถีบตัวทุกวิถีทางเพื่อมายืนอย่างผงาดที่จุดนี้ เธอจึงเป็นคนที่หลงใหลในความสำเร็จของตนเองอย่างมาก และไม่ชอบเห็นใครดีกว่า บ่อยครั้งที่เธอชอบเหน็บแนมเปรี้ยวเปรี้ยวเยาะเย้ยคนอื่นโดยเฉพาะลูกน้องเพราะถือว่าตัวเองเหนือกว่า เพราะเพียบพร้อมทั้งฐานะและครอบครัว

“สกุล” ชายผู้รักชีวิตเรียบง่าย ผู้บังเอิญมีภรรยาที่เฉียบแหลมและเก่งกาจเหมือนเข็มเพชร สกุลจบนิติศาสตร์ ทำงานรับราชการ เขาทำงานสบายๆ ไม่กระตือรือร้นจะออกไปต่อสู้แข่งขันเหมือนคนอื่น ตอนนี้เขาก็เพิ่งถูก “มยุเรศ” คนที่ทำงานเดียวกัน ไล่เส้นมาแย่งตำแหน่งหัวหน้าไป แต่เขาก็ไม่เดือดร้อนอะไร จุดนี้ทำให้เข็มเพชรมองสกุลเป็นคนไม่เอาไหนเพราะถ้าเป็นนักสู้อย่างเธอ เธอต้องพยายามแข่งขันเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการมา สกุลจึงเป็นเหมือนผู้ตาม เขาเป็นผู้ฟังที่ดี เชื่อฟังภรรยา และชื่นชมในความสามารถของภรรยา รวมทั้งรู้สึกยกย่องและเชื่อมือภรรยา เพราะเขารู้ดีว่าถ้าเธอจะมาถึงจุดนี้ได้เธอต้องฝ่าฟันขวากหนามของชีวิตอย่างซื่อสัตย์มาโดยตลอด แต่บางครั้งเขาก็อดไม่ได้ที่จะเบื่อหน่ายกับความกระตือรือร้นมีรู้จักของเธอ กิจวัตรของสกุลนั้นคือ เข้าไปทำงาน เย็นไปรับลูกกลับบ้าน เมื่อกลับมาก็อ่านหนังสือ ดูโทรทัศน์ และปลูกต้นไม้ เขาจึงสนิทสนมกับลูกมากเพราะมีเวลาอยู่ด้วยกันมาก ส่วนเข็มเพชรนั้นแม้จะรักลูกมากแต่เธอก็ไม่มีเวลาเหลือให้ครอบครัวสักเท่าใดเพราะเธอต้องออกไปทำงานแต่เช้า และยังกลับบ้านค่ำ อีกทั้งในที่ทำงาน เธอยังต้องทำงานที่ใช้สมองมาก เมื่อกลับมาอารมณ์เธอก็มักแปรปรวน แต่ก็มักจะสงบลงได้เมื่อเธอหวนคิดว่า “ใครหนอ... จะทำได้อย่างเธอ”

เธอภาคภูมิใจในความสำเร็จของตัวเองมากเมื่อหวนกลับไปนึกถึงเด็กผู้หญิงที่มีฐานะครอบครัวยากจน ความสัมพันธ์ของครอบครัวที่เธอฝังใจว่าลำเอียงเพราะพ่อแม่รักและทุ่มเทให้ลูกชายทั้งสองคนมากกว่าลูกสาวคนกลางอย่างเธอ จนเธอทนไม่ไหวต้องเก็บเงินเรียนเองโดยไม่พึ่งพาใคร งานที่เธอทำในสมัยนั้นคือ เป็นเซลล์ขายเครื่องใช้พลาสติก ซึ่งหนทางการทำงานของเธอก็ไม่ได้โรยไปด้วยกลีบกุหลาบ เพราะถ้า

ย้อนไปเมื่อ ๒๐ ปีก่อน จะรู้ว่าการทำงานของเธอ ไม่ราบรื่นนัก บ่อยครั้งที่ถูกลูกค้าปฏิเสธ แต่คนอย่างเธอ ไม่ใช่คนที่จะยอมให้ถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า เธอจึงพยายามคิดหาวิธีขายและเธอก็ทำได้ เธอขายผลิตภัณฑ์ได้ดีขนาดที่บริษัทจะแต่งตั้งให้เธอเป็นหัวหน้าเซลล์ แต่เธอปฏิเสธเพราะเธอเรียนจบพอดี เธอมีความใฝ่ฝันที่ไกลแสนไกลกว่านั้น เธอไปเรียนต่อที่ต่างประเทศแล้วกลับมาตั้งร้านเพชรเล็กๆ จนมาถึงวันนี้ วันที่เธอมีร้านเพชรใหญ่โตเป็นที่ยอมรับ ความสำเร็จที่เธอได้รับทำให้เธอหลงใหลและภูมิใจในตัวเองและความสำเร็จของตัวเองมาก

“เพชรสกุล” เด็กหญิงอายุ ๘ ขวบคือลูกสาวคนเดียวของเธอ เพชรสกุลเรียนอยู่ชั้น ป.๓ ของโรงเรียนสตรีที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง เด็กหญิงจะสนิทกับพ่อและไม่ค่อยอยู่กับแม่สัก ยิ่งโตเธอก็ยิ่งเถียงแม่อย่างไม่ลดลวาคอกมากขึ้น เนื่องจากเธอมักจะเห็นแม่ดูว่าพ่อเสมอ เธอจึงไม่พอใจ ซึ่งจุดนี้ก็ทำให้เธอเพิ่มเพชรแอบน้อยใจอยู่บ้าง

ร้านเพชรเค มีพนักงานที่สำคัญ ๔ คน คือ สมเดช กันทิมา ประมวล และป्लीที่มีหน้าที่ต่างกันไป “สมเดช” จะเป็นคนวิ่งเอกสารที่ทางร้านจำเป็นต้องติดต่อกับราชการ ห้างร้านต่างๆ “กันทิมา” เป็นพนักงานด้านนี้เช่นกัน รวมทั้งรับงานที่ลูกค้าไม่มีเวลาพอมารับของ สมเดชก็จะบึ่งจักรยานยนต์ไปส่งมอบถึงที่แล้วรับเงินกลับมา กันทิมาเป็นญาติของป्ली ป्लीแนะนำให้กันทิมามาทำงานที่นี่ กันทิมายังไม่แต่งงาน แม่อายุจะมากแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องให้เธอเพิ่มเพชรให้พูดกระแนะกระแหนได้เรื่องหนึ่ง สำหรับ “ประมวล” มีหน้าที่แกะเทียนตามรูปพรรณของอัญมณีที่เพิ่มเพชรสั่ง แล้วจึงส่งให้โรงงานหล่อทองตามรูปเทียนอีกชั้นหนึ่ง

“ป्ली” อายุ ๓๕ ปี เธอเป็นคนรับใบสั่ง ที่ลูกค้าสั่งทำของ ส่งให้โรงงาน เมื่อโรงงานทำเสร็จแล้ว เธอจะนำมาตรวจอีกครั้งหนึ่ง ป्लीทำงานกับเข็มเพชรมานานถึง ๑๒ ปี ตั้งแต่เข็มเพชรเริ่มเข้าร้านเล็กๆ แถวสีลม โดยปกติป्लीจะเป็นคนอ่อนจนบางครั้งดูอ่อนแอแต่ในเรื่องงานนั้นเธอกลับมีความสามารถเป็นเยี่ยม อาจเพราะประสบการณ์ที่เธอมีมายาวนาน เธอเคยทำงานด้านนี้มาแล้วก่อนที่จะมาทำงานกับเข็มเพชร เมื่อเธอเริ่มทำงานกับเข็มเพชร ตอนนั้นทั้งสองคนยังไม่แต่งงาน มาบัดนี้ เข็มเพชรมีเด็กหญิงเพชรสกุล และป्लीมีลูกน้อยวัย ๕ ขวบ คือ “โปรย” แล้ว ก่อนแต่งงาน ป्लीเคยเป็นหญิงสาวที่มีน้ำวอล งามเรียบ มองโลกในแง่ดี แม้ค่อนข้างใจไปหน่อย แต่ทุกอย่างเปลี่ยนไปเมื่อเธอรักและแต่งงานกับ“ราเชน” ชายที่เข็มเพชรแนะนำให้ “ราเชน” เป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดี มาดดี อายุ ๓๘ ปี เป็นรองผู้จัดการใหญ่ของบริษัทใหญ่ที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง แม้ราเชนจะหน้าตาดี แต่นิสัยกลับเลวร้าย เขาเป็นคนเค็ม จู้จี้ เห็นแก่ตัว ปากร้าย และมีความต้องการทางเพศมาก ด้วยเหตุนี้ป्लीจึงดูเสื่อมโทรมลงทุกวัน และที่ปรึกษาที่ป्लीจะพึ่งพาได้ก็คือเข็มเพชร เข็มเพชรนั้นแม้ว่ามักจะไขก๊อปปี้ป्लीแต่เธอก็ยินดีที่จะช่วยเหลือป्लीลูกน้องผู้อ่อนแอเสมอ

ป्लीรักราเชน เธอยอมทำตามใจเขาไปทุกอย่าง ทั้งยังออกก๊อปปี้เขาเสียด้วย ถึงแม้ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ในบ้านเธอจะเป็นคนออก เพราะเงินเดือนเธอมากกว่าเขา แต่สิทธิในการตัดสินใจอยู่ที่ราเชน ทั้งหมด ราเชนเองก็มักจะใช้ป्लीเป็นที่รองรับอารมณ์ทางเพศ และด่าว่าตบตีเมื่อไม่พอใจ ข้อดีของราเชนที่ป्लीพอจะเห็นอยู่บ้างคือเขาก็เป็นคนรักลูกพอสมควร เรื่องใดที่มีลูกมาเกี่ยวข้อง เขาก็จะยอมเบาลงให้บ้าง

วันหนึ่ง "วิณา" น้องสาวของป्लीโทรมาร้องไห้ร้องให้กับป्लीและขอมาอาศัยอยู่ด้วยสักพักเพราะทนสามีที่ติดการพนันจนพลอยทำให้เธอมีหนี้สินมากมายไม่ไหว ป्लीเองก็ยังไม่ให้คำตอบไม่ได้ เธอต้องรอให้ราเชนอนุญาตเสียก่อน ส่วนราเชนเมื่อรู้ว่าวิณาโทรมาก็ห้ามไม่ให้ป्लीให้วิณายืมเงิน เขาบอกว่าเขาหาเงินมาปลูกบ้านด้วยความยากลำบาก จะมาล้างผลาญง่ายๆ ไม่ได้ ทั้งๆ ที่ ที่จริงบ้านนี้เขาออกแค่หนึ่งส่วนสี่ แต่อีก ๓ ส่วนเป็นเงินมรดกของป्ली อย่างไรก็ตาม ราเชนก็พูดเหมือนกับว่าเขาออกเสียทั้งหมด

หลังจากที่ วิณาโทรมาหาป्लीไม่นาน เธอก็มาหาป्लीที่ร้านของเข้มเพชร วิณาบอปป्लीว่าเธอย้ายออกมาจากบ้านและหย่าขาดกับสามีแล้ว และขอร้องให้ป्लीยอมให้เธออาศัยอยู่ด้วย ป्लीลังเล พอดีเข้มเพชรมาพบพอดี เธอตกใจวิณาและเมื่อได้รับรู้เรื่องราว เธอก็ชวนให้มาทำงานที่ร้านของเธอโดยให้เงินเดือน ๑๕,๐๐๐ บาท มากกว่าที่เก่าที่วิณาทำงานอยู่หลายพัน โดยแนะนำให้วิณาเอาเงินไปให้ราเชนก่อนหกพัน แล้วบอกจะช่วยค่าใช้จ่ายทุกเดือน ซึ่งก็คือเงินเดือนที่เข้มเพชรช่วยให้พิเศษนี้เอง ตอนแรกวิณายังไม่ได้ตกลงทันทีเพราะเกรงๆ เข้มเพชรอยู่ จึงอยากกลับไปคิดก่อน แต่เมื่อทราบถึงอัตราเงินเดือนที่จะได้รับ เธอจึงตกลง เข้มเพชรให้วิณาทำงานอยู่ฝ่ายบัญชี ช่วย "พิศวง" ซึ่งก็เป็นญาติของป्लीเช่นกัน ด้วยเหตุนี้วิณาจึงได้เข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านของป्ली

ราเชนที่จริงแล้วไม่กินเส้นกับกับมารดาและน้องชาย น้องสาวของป्ली ตอนที่แม่ของป्लीมาอาศัยอยู่ด้วย เพราะไม่สบาย ราเชนก็มักจะไต่ถามเรื่องค่ากับข้าว ค่ารถ ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ทำให้แม่ป्लीไม่ค่อยชอบราเชน เมื่อหายแล้วก็ได้กลับไปเล่าให้ลูกๆ คนอื่นฟังด้วย

วิณานั้นเมื่อยอมจ่ายเงินให้ราเชน ราเชนก็ยอมให้มาอยู่ด้วย วิณาต้องมาอยู่ห้องเดียวกับโปรย ลูกสาวของป्ली โปรยไม่ชอบที่มีคนมาอยู่ห้องตัวเองด้วยและไม่ชอบวิณา ทำให้พฤติกรรมช่วงหลังโปรยเปลี่ยนแปลงไป ดื้อขึ้นและอาละวาดมากขึ้น วิณาเองก็ขวางโปรยอยู่เหมือนกัน เธอเห็นว่าแม่และพ่อเลี้ยงค่อนข้างตามใจเกินไป

ในวันแรกๆ ที่วิณามาถึงนั้น ราเชนก็โทรไปเรียก "มโนและเอมอร" สามีภรรยาผู้มีพฤติกรรมแปลกๆ มาที่บ้าน ก่อนหน้านั้นสามีภรรยาคู่นี้ก็เคยมาแล้วซึ่งป्लीไม่ชอบเพราะพวกนี้ชอบทำพฤติกรรมทางเพศแปลกๆ วันนั้นราเชนเรียกวิณาให้มาคุยกับเพื่อนของเขาสองคนนี่ วิณาดื่มเหล้าและเริ่มเมา เมื่อเมาก็เริ่มมีการถุกเนื้อต้องตัวกัน โปรยลงมาเห็นภาพเหล่านี้เข้าพอดี โปรยจึงร้องให้ ป्लीพยายามปลอบลูกและจะพาโปรยและวิณาไปข้างนอก แต่ราเชนห้ามไว้ พร้อมขู่ว่าจะตบถ้าออกไป โปรยจึงแอบโทรไปหาเข้มเพชร และเมื่อเข้มเพชรมารับ ป्लीและโปรยจึงหนีออกไป แม้ราเชนจะเห็นแต่ก็ทำอะไรไม่ได้

ราเชนกับเข้มเพชรนั้นถือเป็นคู่รักกัน เข้มเพชรเกลียดราเชนมาก แม้ว่าแต่ก่อนทั้งสองเคยเป็นเพื่อนร่วมงานกัน ตอนเป็นเซลล์ ทั้งคู่จัดเป็นคู่แข่งที่สูสีในด้านยอดขาย ราเชนพยายามหาทางลัดให้ตัวเองโดยการจับเข้มเพชรและพยายามจะรวบหัวรวบหางเข้มเพชรระหว่างทั้งสองออกไปพบลูกค้าที่บ้านด้วยกัน แต่เข้มเพชรสู้ เธอฝากรอยเท้าประทับไว้ที่ยอดดอกของราเชน หลังจากนั้นไม่นาน เข้มเพชรก็มีโอกาสจะได้เป็นหัวหน้าแผนกเซลล์ที่บริษัทแต่เธอไม่รับพร้อมลาออก เหมือนจะประกาศให้ราเชนรู้ว่าเธอเป็นผู้ชนะ

เธอทำได้แต่เธอไม่ทำ ราเชนจึงได้แต่แค้น แต่ก็ยังเกรงเข็มเพชรอยู่บ้าง เพราะต่างฝ่ายต่างรู้ใส่รู้ฟุ้งกันดี

เมื่อปลีมาอยู่ที่บ้านเข็มเพชร ไปรยก็ไปเล่นกับเพชรสกุลลูกของเข็มเพชร เมื่ออยู่ได้สักพักปลีก็อยากกลับบ้านเพราะเป็นห่วงวิชา แต่ก็กลัวราเชนจะอาละวาด แต่แล้วก็ผิดคาดเมื่อราเชนโทรมาให้กลับบ้าน ปลีจึงกลับบ้านอย่างโล่งใจ วิชาเองก็ไม่เป็นอะไรเพียงแต่เมาค้าง และเธอก็สัญญากับพี่สาวว่าจะไม่ทำตัวอย่างนี้อีก แต่หลังจากนั้น เหตุการณ์กลับเริ่มเลวร้าย เมื่อราเชนมีท่าทีจะชอบวิชา วิชาเองก็คิดว่าน่าจะลองเล่นเกมกับราเชนดูสักตั้ง เริ่มจากราเชนยอมต่อห้องใหม่ให้วิชาอยู่โดยให้ปลีออกครึ่งหนึ่ง ปลีก็ได้แต่ทุกข์ใจ เธอได้แต่ปรับทุกข์กับเข็มเพชร เข็มเพชรเองก็ขอบพูดจาถึงวิชาในทำนองแปลกๆ อยู่เช่นกัน และเมื่อมีโอกาสเข็มเพชรก็มักจะคอยสอบถามกับตัววิชาเองว่าเหตุการณ์ไปถึงไหนแล้ว วิชาเป็นคนฉลาด เธอรู้ทันเข็มเพชร เธอมักจะตอบคำถามแบบกำกวม ทั้งไว้ให้คิดเสมอและมักจะรอฟังความคิดของเข็มเพชรเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เข็มเพชรก็พอจะรู้เรื่องความสัมพันธ์ของคนทั้งสามพอสมควรและรู้ลึกเหมือนเธอก็ดูจะสะใจอยู่นิดๆ ปลีเริ่มสังเกตเห็นพฤติกรรมแปลกๆ ของราเชน เธอจึงยื่นคำขาดไม่ให้ราเชนยุ่งกับวิชา ถ้าราเชนยุ่งกับวิชาเธอกับลูกจะไปจากราเชน ราเชนกลัวว่าปลีจะไปอยู่กับเข็มเพชรคู่อริของเขา เพราะทั้งสองเหมือนมีปลีอยู่ตรงกลาง แล้วทั้งสองฝ่ายก็คอยย้อยยุตกัน เขาจึงบอกกับปลีว่าปลีคิดมาก

แล้วเหตุการณ์เลวร้ายอีกเหตุการณ์หนึ่งก็เกิดขึ้นกับปลี เมื่อวันหนึ่งเข็มเพชรให้ปลีเฝ้าร้านช่วงเช้า เพราะเธอจะไปตัดชุดใส่ไปงาน ปลีมาแต่เช้าเพื่อเปิดร้าน สักพักกันทีมาก็มาถึง เธอบอกกันทีมาว่าวันนี้คงต้องช่วยกันเพราะเข็มเพชรไม่อยู่ วันนี้ถือเป็นวันที่มีลูกค้าเข้ามาหลายคน ทั้งคุณเนื้อดีลูกค้าประจำ ลูกค้าแปลกหน้าท่าทางดีที่เป็นเพื่อนกับเรณิลูกค้าประจำ ลูกค้าแม่ลูก และแขกชาวต่างประเทศ หลังจากงุ่นวายอยู่กับการขายอยู่พักใหญ่ ปลีก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อรู้ว่าแหวนน้ำดี และเจียได้ดี น้ำหนักสี่กะรัตสิบห้าตังค์หายไป ปลีหมดแรง เมื่อเข็มเพชรกลับมาปลีก็บอกให้เข็มเพชรรู้ ดีที่เข็มเพชรไม่ได้ทำอะไรเธอมาก แต่ให้ปลีชดใช้เงินค่าแหวนและช่วยกันคิดว่าใครเป็นผู้นำสงสัย และข้อสรุปก็คือคนแปลกหน้าที่เป็นเพื่อนของเรณี เข็มเพชรพยายามถามเรณีแต่ก็ได้ความเพียงแค่ว่า เพื่อนเรณีกลับต่างประเทศไปแล้ว อย่างไรก็ตามเข็มเพชรก็ไม่กล้าบอกเรื่องนี้แก่ใคร และจะบอกเรณีก็ไม่ได้เพราะอาจจะเสียลูกค้า แม้ว่าเข็มเพชรจะมีโอกาสเห็นเพื่อนของเรณีที่งานเลี้ยงอีกครั้ง แต่เมื่อเข็มเพชรเดินเข้าไปหา หญิงคนนั้นก็หลบหายตัวไป ดังนั้นปลีจึงต้องเป็นคนชดใช้เงินค่าแหวน

หลังจากนั้นดูเหมือนปัญหาไม่ได้หยุดรุมร้ำปลี เมื่อราเชนเกิดอยากได้วิชาน้องของปลีเป็นภรรยา แต่วิชาไม่ยอมง่ายๆ เธอยื่นข้อเสนอให้ราเชนหย่าขาดจากปลี และซื้อบ้านให้เธอ เธอถึงจะยอม ราเชนมาโกหกปลีว่าได้เสียกับวิชาแล้ว วิชาอยากเห็นไบหย่า เขาถึงอยากแก้เผ็ดวิชาโดยหย่ากับปลี เอาไบหย่าให้วิชาดูแล้วมาจดทะเบียนกับปลีใหม่ ปลีเสียใจมาก เธอมาปรึกษากับเข็มเพชร เพราะถ้าเธอยอมหย่า นอกจากตัวปลีเองจะเสียใจแล้วยังจะเสียบ้านไปด้วยเพราะเธอไม่กล้าไปทวงจากเขา เข็มเพชรบอกว่าถ้าเป็นเธอเธอจะยอมหย่า ยอมแลกราคาบ้านครั้งหนึ่งกับอสิรภาพ แต่ถ้าเป็นปลีอาจทำไม่ได้เพราะหัวใจปลีคนละชั้นกับเธอ เธอหัวใจนาย แต่ปลีหัวใจบ่าว หรือไม่เช่นนั้นจะไม่หย่าก็ได้ เพราะถ้าหย่า วิชาก็สบาย

ไป บางทีป्लीคิดว่าที่ทั้งไว้อย่างนี้แล้วหนีไปซะ อย่างไรก็ตามเข็มเพชรก็ให้ป्लीตัดสินใจเอง พร้อมทั้งบอกให้ป्लीรู้ว่า แม้ป्लीตัดสินใจอย่างไร เข็มเพชรก็พร้อมจะช่วยป्ली เพราะตัวเธอเองเป็นคนแนะนำราเชนให้ป्ली

ราเชนรู้จักป्लीได้ก็เพราะเข็มเพชร เข็มเพชรแนะนำราเชนให้ป्लीรู้จัก เพราะเข็มเพชรรู้ว่าพี่ชายของตนชอบป्ली ที่เข็มเพชรทำเช่นนี้ก็เพราะเธอต้องการแก้แค้นพี่ชาย แล้วก็เป็นไปตามที่เข็มเพชรคาดหมาย ป्लीและราเชนรักกัน พี่ชายของเธอต้องอกหัก และต่อมาในครอบครัวของเข็มเพชร ลูกชายที่รักทั้งสองของพ่อแม่อีกไม่มีใครได้ดีเท่าลูกผู้หญิงอย่างเธอสักคน

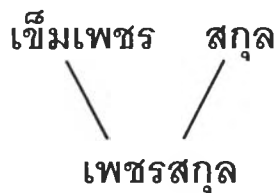
เหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ชีวิตป्लीเริ่มมีความเปลี่ยนแปลงคือ เมื่อกันทิมาญาติของป्लीลาออกจากร้านของเข็มเพชร เหตุเกิดเพราะนิตยสารเล่มหนึ่งได้ลงเรื่องของเข็มเพชร โดยกล่าวชมว่าร้านเพชรของเธอเป็นร้านที่มีคุณภาพ เข็มเพชรภูมิใจและระแวงใจมากเพราะการที่เธอได้ลงนิตยสารเช่นนี้ เท่ากับร้านเธอได้รับการยกย่องว่าเป็นร้านที่มีอันดับดีกว่าร้านเพชรของ "ลิลลี่" ร้านเพชรที่เธอถือเป็นคู่แข่งและเธอก็พยายามเอาชนะตลอดเวลา เธอจึงสั่งให้กันทิมาส่งแฟกซ์ไปให้นิตยสารที่เคยจะมาขอสัมภาษณ์เธอ แล้วยังไม่สัมภาษณ์ กันทิมาไม่เห็นด้วย เห็นว่าการทำเช่นนี้ เป็นเรื่องเสียศักดิ์ศรีจึงคัดค้านจนเกิดการโต้เถียงกับเข็มเพชร ในที่สุดเข็มเพชรก็บอกให้กันทิมาออกไป กันทิมาจึงลาออก

เมื่อกลับมาถึงบ้านเข็มเพชรเล่าให้สกุลฟัง เธอบอกเขาว่าเธอแค้นมาก สกุลเองก็ได้แต่ปลอบและคิดอยากจะได้เข็มเพชรถึงหลักการปกครองใจคน เข็มเพชรไม่ควรอารมณ์ร้ายมากนักเพราะอาจไม่ใช่แค่ลูกน้องที่ทนไม่ได้ แม้กระทั่งลูกพี่ลูกน้องก็อาจจะทนไม่ได้เช่นกัน

ป्लीตัดสินใจออกจากบ้านเมื่อราเชนและวีณาไม่ยอมกลับบ้านหลายวัน ราเชนพาวีณาไปดูทาวน์เฮาส์แห่งหนึ่ง แต่วีณายังไม่ยอมตกเป็นของราเชนเพราะราเชนยังไม่หย่าและทาวน์เฮาส์ที่พาไปดูทำทางน่าสงสัย เมื่อป्लीตัดสินใจออกจากบ้าน เข็มเพชรพาป्लीไปช้อนไว้ที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ราเชนกลับมาไม่เห็นป्लीก็ออกตามหา และโทรหาวีณา วีณาไม่รู้เรื่องและบอกว่าถ้าราเชนเลิกลูกเมียตัวเองก็จะไปราเชนจึงได้แตกกลุ่มใจ เข็มเพชรเตือนให้ป्लीไปเก็บของและอย่าลืมนำสำมะโนครัวและบัตรประชาชนมาด้วย เมื่อป्लीได้สำมะโนครัวมา ป्लीไปหากันทิมาและย้ายสำมะโนครัวไปอยู่กับกันทิมา กันทิมาได้งานใหม่แล้วที่บริษัทเบสต์เจมส์ เธอจะแนะนำให้ป्लीแต่ป्लीยังลังเลอยู่ กันทิมาบอกป्लीว่าถ้าเธอยังทำงานอยู่กับเข็มเพชรเธอก็ต้องเป็นเบี้ยล่างของเข็มเพชรตลอดไป ป्लीบอกว่าเธอเป็นหนี้เข็มเพชรอยู่มากและบอกว่าเข็มเพชรจะหาบ้านให้เธอ กันทิมาว่าป्लीไม่ควรยอมรับความช่วยเหลือใดๆ จากเข็มเพชรแล้ว และควรจะลาออกเสีย กันทิมายอมรับว่าป्लीเป็นหนี้เงินของเข็มเพชรแต่เธอก็ไม่ยอมให้ป्लीเป็นหนี้ชีวิตของเข็มเพชร เธอเตือนไม่ให้ป्लीยอมรับบ้านจากเข็มเพชรอีก ป्लीเองก็นำกลับไปคิด ระยะเวลาที่พักอยู่ที่โรงแรมเธอได้พบกับ "ลักษณะ" ที่ร้านเพชรของลักษณะและพี่สาวในโรงแรม จากการพบกับลักษณะทำให้ป्लीได้งานที่เชียงใหม่เพราะ "สายหยุด" พี่สาวของลักษณะจะไปเปิดสาขาที่เชียงใหม่พร้อมมีโครงการขายบ้านและที่ดินคู่ไปด้วย โดยส่งลูกสาวที่จบจากอเมริกาชื่อ "ดี๊ก" ไปบริหาร เมื่อป्लीได้งานที่นี้ ป्लीยังไม่ได้บอกเข็มเพชร ส่วนราเชนเองก็มาหาสกุลเพื่อถามถึงที่อยู่ป्लीแต่ก็ไม่ได้คำตอบอะไรมา แล้ววันหนึ่งวีณาก็บอกกับเข็มเพชรว่า

ป्लीทอร์นัดเธอไปพบเพื่อคุยปัญหา เข็มเพชรยังแปลกใจแต่อนุญาตให้ไป วิจารณ์กับป्लीคุยกันปรับความเข้าใจกันได้ โดยวิจารณ์บอกว่าเธอไม่คิดจะแต่งงานกับราเชนเพราะเธอเคยเจอกับผู้ชายแยๆ และเซ็ดผู้ชายแยๆ แล้ว ในเมื่อเธอหนีจากผู้ชายแยๆ แล้วจะมาเอาผู้ชายแยๆอีกหรือ วิจารณ์บอกป्लीว่าเธอคิดว่าเข็มเพชรคงรู้ว่า จะเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น ตั้งแต่ต้น จึงรีบสนับสนุนให้เธอไปอยู่บ้านป्ली และที่เข็มเพชรทำเช่นนั้นก็เพราะเข็มเพชรแค้นราเชนเต็มทีและอยากให้ป्लीเลิกกับราเชน วิจารณ์บอกว่าเข็มเพชรรู้ว่าป्लीแค้นราเชน จึงอยากเอาชนะเมื่อชนะไม่ได้ก็ยิ่งแค้น ส่วนราเชนเมื่อป्लीต้องไปอยู่กับเข็มเพชรแล้วยอมเข็มเพชรต่างๆ นานา ราเชนก็ยิ่งเกลียดเข็มเพชร วิจารณ์สรุปว่าพวกเขาเป็นบ้ากันทั้งคู่ แต่ป्लीก็ยอมเป็นเหยื่อความบ้าของพวกเขา วิจารณ์บอกกับป्लीว่าเธอจะลาออกร้านอาหารเข็มเพชร ป्लीจึงบอกวิจารณ์ว่าเธอก็จะลาออกแต่ยังไม่ได้บอกเข็มเพชร วิจารณ์รู้สึกสะใจเมื่อคิดว่าเข็มเพชรจะรู้สึกอย่างไรเมื่อรู้เรื่องนี้ เมื่อพี่น้องตกลงกันได้แล้ว ทั้งสองจึงไปบอกเข็มเพชรเรื่องจะลาออกพร้อมกัน ป्लीบอกว่าจะใช้เงินคืนมาทุกเดือน เข็มเพชรเองก็ได้แต่เสียใจ ป्लीนั้นเมื่อตัดสินใจได้ทุกอย่างก็ดูปลอดโปร่ง กลางคืนเมื่อเธอเข้านอน ประมาณเที่ยงคืนเธอได้ยินเสียงคนเคาะประตู เธอมองไปเห็นเข็มเพชร เธอแปลกใจแต่ก็เดินไปเปิดประตู แต่เมื่อเปิดประตูออกไปกลับเป็นราเชน เขาเข้ามาและบอกเธอว่าไหนเข็มเพชรตีหนักหนา นี่ก็เข็มเพชรที่โทรไปบอกและยังพาเขามาส่งถึงที่ เมื่อราเชนเข้ามาก็มาปลุกปล้ำป्ली ป्लीกลัวลุกจะตื่น ราเชนไม่ฟังไม่สนใจ ป्लीจึงขอร้องราเชน ราเชนจึงให้เข้าไปในห้องน้ำ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้ป्लीตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาด พอดีไปรยตื่นมาร้องหาแม่ ป्लीหลอกราเชนว่าขอให้ไปเล่นนิทานให้ไปรยฟัง ให้ไปรยหลับเสียก่อน ให้เขาคอยในห้องน้ำ ราเชนจึงยอมให้ป्लीออกไป เมื่อป्लीออกไปเธอก็แก้งเล่นนิทานไปด้วย ฉวยสิ่งของที่จำเป็นไปด้วยแล้วรีบพาไปรยออกไปจากห้อง รีบตรงไปขึ้นรถแท็กซี่เพื่อไปบ้านกันทิมา แม้ว่าแท็กซี่ผู้นี้จะเป็นคนอื่น... ผู้ไม่จำเป็นต้องเป็นใครในชีวิตของหญิงคนหนึ่ง... แต่เขาก็เป็นเพื่อนร่วมโลกยามยาก ผู้ซื้อสัตย์ต่ออาชีพของเขา... ผู้ที่จะเป็นคนพาเธอและลูกไปสู่อิสรภาพ ไปสู่แสงตะวันของวันใหม่..... ไปโยนทิ้งซากเน่าจากเนื้อในของร่างนี้ .

ตัวละครเรื่องเนื้อใน

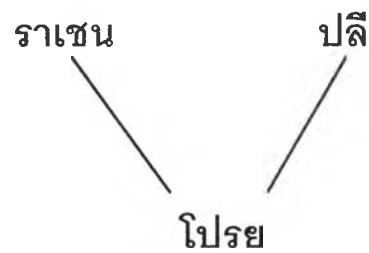
ประมวล (ลูกน้องที่ทำงานที่ร้านเค)

สมเดช (ลูกน้องที่ทำงานที่ร้านเค)

คุณหญิงอารยา , เนื่อติ , เรณี , สุขเลิศ (ลูกค้า)

สรายุ (เพื่อนเรณีที่เป็นคนขโมยแหวนจากร้านเค)

ลิลลี่ (เจ้าของร้านเพชรคู่แข่งของเช็มเพชร)

วีณา (น้องป्ली)

กันทิมา (ลูกพี่ลูกน้องของป्ली ทำงานที่ร้านเค)

พิศวง (ญาติของป्ली ทำงานที่ร้านเค)

พจนีย์ (เพื่อนของวีณา)

บวร (คนรับรองกันทิมากับบริษัท เบสท์เจมส์)

ลักษณา (คนที่รู้จักป्लीมานานและแนะนำให้เธอทำงานกับสายหยุด)

สายหยุด (เจ้าของร้านเพชรร้านใหม่ที่ป्लीไปทำงานด้วย)

สายฤทัย (ลูกสาวสายหยุดที่ป्लीจะไปทำงานด้วยที่เชียงใหม่)

มโนและเอมอร (คู่สามีภรรยาผิดปกติที่ราเชนเชิญมาบ้าน)

มยุเรศ (คนที่ทำงานที่เดียวกับสกุลและแย่งตำแหน่งที่สกุลควรได้ไป)

เรื่องย่อ นางบาป ของ นันทนา วีระชน

"ลายทอง" หรือชื่อเดิม "ร่วมทอง" เป็นหญิงสาวสวยที่เกิดในย่านชุมชนแออัดหรือสลัมแห่งหนึ่ง เธอเป็นเด็กกำพร้า พ่อแม่เอามาทิ้งตั้งแต่เล็กๆ เธอต้องดิ้นรนต่อสู้ชีวิตด้วยตัวเองมาโดยตลอด โดยมีความหวังว่าสักวันจะต้องมีชีวิตที่ดีกว่านี้ แต่เพราะความที่เธอมีรูปร่างหน้าตาดี มีความมั่นใจในตัวเองและการแต่งตัวก็ไม่ได้ระมัดระวังอะไรมากนัก ทำให้เธอเป็นที่สนใจของเหล่าพวกผู้ชายในย่านนั้น และเป็นที่รังเกียจของเหล่าบรรดาภรรยาทั้งหลาย ซึ่งต่างพร้อมใจกันเรียกลายทองว่า "นางบาป" เพราะต่างกลัวลายทองจะแย่งสามีตัวเองไป โดยเฉพาะ "รีนเริง" เป็นคู่ปรับคนสำคัญของลายทอง เพราะ "ทิม" สามีของเธอซึ่งมีอาชีพขับรถสองแถว ชอบมาพูดคุยกับลายทองทำให้รีนเริงหึงและเที่ยวประกาศให้ใครต่อใครฟังว่าลายทองแย่งสามีทั้งที่ไม่เป็นความจริง ที่จริงแล้วทิมรู้จักกับลายทองมาตั้งแต่ทั้งคู่ยังเป็นเด็ก และทิมก็ชอบลายทอง แต่เพราะเขาจึงเสียใจได้รีนเริงที่เป็นกระเปาะรถมาเป็นภรรยา

อีกคนหนึ่งที่ไม่ค่อยชอบหน้าลายทองนักคือ "นางเง็กสิง" ภรรยาของ "เจ้าแก้วสวน" ที่มีร้านขายของชำอยู่หน้าปากซอยเพราะลายทองมักจะมากินฟรีที่ร้านบ่อยๆ โดยที่เจ้าแก้วสวนไม่เคยว่าสักคำ แถมยังยอมให้ติดเงินจนบัญญัติยาวเป็นหางว่าว

ลายทองเป็นคนมีความพยายาม เธอเรียนจนจบการศึกษาผู้ใหญ่ แล้วเธอก็เริ่มสมัครงาน และบริษัทที่เธอไปสมัครคือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ใหญ่โตแห่งหนึ่ง

ในการสมัครงาน ลายทองก็ต้องรอให้ทางบริษัทติดต่อกลับ ซึ่งก็ต้องอาศัยโทรศัพท์ที่ร้านเจ้าแก้วสวน ลายทองจึงส่งเจ้าแก้วสวนไว้ให้ไปเรียกด้วยถ้ามีโทรศัพท์มา เจ้าแก้วก็รับปากด้วยความเต็มใจ และแล้วทางบริษัทก็เรียกลายทองไปสัมภาษณ์ วันที่ไปสัมภาษณ์นั้นลายทองนั่งรถเมล์ไป เมื่อไปถึงก็รีบวิ่งเข้าไปในอาคาร พอดีชนเข้ากับผู้ชายคนหนึ่ง เธอเริ่มหงุดหงิดเพราะกำลังรีบแต่เมื่อเธอได้เห็นหน้าผู้ชายคนนั้น ลายทองก็ได้แต่มองตามและพึมพำกับตัวเองว่าผู้ชายอะไรหนอทำไมถึงหล่อขนาดนี้ แล้วเธอก็รีบไปสถานที่นัดสอบสัมภาษณ์ มีคนมาสัมภาษณ์มากมาย ความมั่นใจที่มีมาแต่ต้นก็เริ่มหายไป และแล้วก็ถึงเวลาที่ลายทองต้องเข้าสัมภาษณ์ ขาหล่อนเริ่มสั่นและหล่อนก็เริ่มเตือนตัวเองว่าเราผ่านการดิ้นรนมานาน ชีวิตต้องตีนถีบปากกัด ต้องเอาตัวรอด จุกจุกและผิดหวัง มันไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายถ้าหล่อนจะผิดหวังอีกครั้ง เมื่อเปิดประตูเข้าไป ลายทองก็ต้องตะลึงงันเพราะชายหนุ่มรูปงามคนที่ชนกับเธอเมื่อครั้งนั้นคือหนึ่งในคณะกรรมการสัมภาษณ์ เขาถามเธอว่าเธอจบการศึกษาจากโรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่ใช่ไหม ลายทองตอบว่าใช่ เขาบอกว่าไม่เคยเห็นวุฒಿಯ่างนี้มาก่อน ลายทองน้ำเสียงกระด้างขึ้นเธอรบยั้งยั้งว่าวุฒิของเธอถูกกฎหมาย เขาตอบว่า "เขาทราบ...แต่ว่า..." ชายหนุ่มยิ้มในสีหน้า "เราคงจะ..." เมื่อชายหนุ่มพูดได้เท่านั้น ลายทองก็ลุกขึ้นยืนแสดงความผิดหวังออกมาพร้อมพูดว่าเธอนึกแล้วว่าเธอต้องไม่ได้เพราะศึกษาผู้ใหญ่ไม่มีประเพณีวัด...บีม บริษัทเล่นพรรคเล่นพวก ความเป็นธรรมในสังคมจึงไม่มี เธอกระซอกแฟ้มจากมือเขาแล้วเดินออกจากห้อง ในใจก็คิดว่าเธอคงไม่ได้งานนี้แน่ๆ แล้ว

หลังจากที่ลายทองเลิกหวังเธอคิดจะทำอาชีพอื่น เย็นนั้นเธอก็ฉลองความผิดหวังด้วยการตีหมั้นแล้ว และเริ่มต้นระบายปล้ำเสื้อผ้าที่เธอเรียกการแสดงชุดนี้ว่าระบำแพรวเจ็ดชั้น ท่ามกลางเสียงเชียร์ของคนในชุมชน แต่แล้ววงก็ต้องแตกฮือ เมื่อ"จ่าดับ"ตำรวจมือปราบประจำสน.ทุ่งตะกวดเข้าจับกุม ลายทองเมามากจึงหนีไม่ทัน เมื่อไปถึงโรงพัก จ่าบอกมีพลเมืองดีโทรมาแจ้งว่า ลายทองเต้นระบำจ๋าบ๊ะ เธอจึงได้แต่อ่อนวอนและอ่อนให้จ่าเห็นใจปล่อยเธอไป เมื่อเธอถูกปล่อยตัว เธอจึงไปชำระบัญชีแค้นกับร้านเรียงผู้แจ้งด้วยการตบหน้าร้านเรียง ทีมเข้ามาห้ามทำให้เขาโดนหมัดของลายทองเข้าไปอีกหมัด ดังนั้นลายทองจึงต้องไปโรงพักอีกครั้ง โดนปรับข้อหาก่อเหตุวิวาท ลายทองก็ยอมให้ปรับ เธอควักเงินที่เก็บไว้ในยกทรงออกมาแต่ก็ไม่พอ เธอจึงให้จ่าดับช่วยหา ผลคือจ่าดับไปนอนโรงพยาบาลบีมหัวใจ หลังจากเรื่องวุ่นๆ ผ่านไปลายทองก็ต้องแปลกใจ เมื่อได้รับโทรศัพท์ทำให้เธอไปเริ่มทำงาน ลายทองดีใจมาก เธอได้ทำงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการ คือ ช่วย "คุณฉวีแสง" เลขานุการที่จบมาจากอังกฤษและเจ้านายของเธอก็คือ หม่อมหล่อที่สัมพันธ์เธอนั่นเอง เขาชื่อ "นครินทร์" เขาเป็นประธานกรรมการใหญ่ เขาบอกเธอว่าที่เลือกเธอ เพราะต้องการให้โอกาสเธอแสดงความสามารถ โดยไม่สนใจว่าจะจบมาจากสถาบันการศึกษาใด

"นครินทร์" คือชายหนุ่มที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เขาเป็นประธานกรรมการใหญ่ของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่มีวงเงินหลายร้อยล้าน เขาแต่งงานแล้วกับ "ฉายสมร" หญิงสาวที่งดงาม เพียบพร้อมด้วยเกียรติยศและศักดิ์ศรี ทั้งสองเป็นคู่ที่ใครๆ ดูแล้วช่างเหมาะสม ทั้งคู่แต่งงานกันเพราะผู้ใหญ่จัดการจับคู่ให้ ภายนอกดูเพียบพร้อมแต่แทบไม่มีใครรู้ว่าเมื่ออยู่ที่บ้าน ทั้งสองแทบจะไม่พูดกัน ต่างคนต่างอยู่

"ฉายสมร" นั้นเป็นคนที่งดงาม สง่า ภาควุฒิในเกียรติยศของตัวเอง นับถือตัวเองมากจนไม่นับถือ นครินทร์ในฐานะสามี บ่อยครั้งที่เธอรู้สึกเหงา...เปล่าเปลี่ยว...เดียวดาย หญิงสาวกอดกระหวัดอยู่กับ คำว่าเกียรติยศ เพื่อวันรุ่งขึ้นหล่อนจะเดินไปสู่สังคมได้ด้วยความรู้สึกที่ภาควุฒิได้ด้วยความสง่างาม ดังนั้นแม้ทั้งคู่จะแต่งงานกันได้หลายปีแล้วแต่ยังไม่มีลูก ก็น่าแปลกที่ทั้งคู่สามารถสร้างภาพลวงตาให้คนภายนอกเห็นว่าเป็นความครวัที่เปี่ยมสุข

และแล้วเรื่องราวก็วุ่นวายขึ้นเมื่อ "ลิล หรือ ลิลายู" หญิงสาวที่มีเส้นผมบานฟูไปทั่วศีรษะ ดวงตายาวรีคมกริบ แม้มีร่องรอยแห่งความชอกช้ำแต่ก็ไม่สามารถลดความเปรี้ยวขาดไปได้ กลับมาประเทศไทยพร้อมความเศร้าโศก และประกาศว่าเธอได้เลิกกับ "ไมเคิลหรือจอห์น" สามีนักการทูตผู้มีความวิตจริต ผิดเพศแล้ว เพราะทนไม่ได้ หลังจากแต่งงานกันไปสามปี ลิลายูเป็นเพื่อนสมัยวัยรุ่นของฉายสมร เคยเรียน เคยเที่ยวด้วยกัน เธอเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นอยู่ตลอดเวลา ฉายสมรจึงได้แต่ประหลาดใจและเสียใจไปกับเพื่อน ลิลายูบอกฉายสมรว่าฉายสมรเป็นเพื่อนคนเดียวที่เธอเหลืออยู่ครอบครัวของเธอก็ไปทำธุรกิจที่อเมริกาหมด ฉายสมรจึงชวนลิลายูไปอยู่ที่คฤหาสน์ที่เป็นเรือนหอราคาห้าสิบล้านของเธอกับนครินทร์ ลิลายูเมื่อเห็นเรือนหอเธอก็ต้องยอมรับว่าคิดไม่ถึงว่านครินทร์จะมีฐานะดีขนาดนี้ และเธอก็เริ่มรู้สึกเสียตาย

เพราะนครินทร์เคยหลงเธอจนหัวปักหัวปำแต่เธอกลับทิ้งเขาแล้วไปแต่งงานกับไมเคิล ทำให้เขาเสียใจและไปแต่งงานกับฉายสมรในที่สุด

เมื่อนครินทร์กลับมาเขาก็ต้องแปลกใจที่ได้พบกับลีลาญ ฉายสมรยืนยันให้ลีลาญอยู่ด้วยกันที่บ้าน เขาก็ได้แต่เตือนฉายสมรว่าฉายสมรแน่ใจแล้วหรือ ระวังมองคนผิดแต่ฉายสมรก็ไม่เชื่อ ฉายสมรแนะนำให้ลีลาญลองทำกิจการด้านแฟชั่น โดยเธออาสาจะพูดเรื่องเงินลงทุนกับนครินทร์เอง แต่นครินทร์ไม่เห็นด้วย เขาไม่เชื่อว่าลีลาญจะทำธุรกิจได้ ฉายสมรจึงต้องช่วยโดยหาคนช่วยเขียนแผนการตลาดที่น่าเชื่อถือให้ลีลาญ ส่วนลีลาญเองก็ไปหานครินทร์ที่ทำงาน เธอจะเข้าพบนครินทร์แต่ลายทองห้ามไว้เพราะถ้าไม่ได้นัดไว้ก่อนก็เข้าพบไม่ได้ แม้ว่าลีลาญจะรู้ว่าเธอกับนครินทร์มีอะไรกัน ลายทองก็ไม่เกรงกลัว เธอย้อนกลับลีลาญอย่างเผ็ดร้อนจนทำให้ลีลาญร้องกรี๊ดตัวสั่น เสียงของลีลาญทำให้ฉวีแสงและนครินทร์ออกมาดู ลีลาญจึงได้พบกับนครินทร์ ลีลาญต้องการให้นครินทร์ไล่ลายทองออกแต่นครินทร์ไม่พอใจลีลาญ เขาบอกหล่อนว่าเขาไม่ชอบให้ใครมาบังคับ ลีลาญเสนอว่าเธอจะทำธุรกิจนำเข้าเครื่องสำอางจากฝรั่งเศส โดยเน้นกลุ่มลูกค้าวงสังคมชั้นสูง มีรสนิยมและแพง แต่นครินทร์ก็ยังไม่เห็นด้วย ลีลาญจึงเสนอว่าตอนเย็นเธอจะไปรอเขาที่อาร์ทเมนต์ที่ริมแม่น้ำที่ทั้งคู่เคยสนุกด้วยกัน เย็นนั้นลีลาญจึงขั้บรถของฉายสมรมาจอดที่อาร์ทเมนต์ที่ริมแม่น้ำ แล้วเย็นนั้นลีลาญก็ค้างกับนครินทร์ที่นั่น

จากเหตุการณ์ที่ลีลาญมาอาละวาดที่ทำงานของลายทอง ทำให้ลายทองรู้สึกเชิงเพราะผิดหวังกับพฤติกรรมของนครินทร์ที่เธอคิดว่าจะมีแต่ที่ชุมชนของเธอ รุ่งขึ้นลายทองมาทำงานแต่เช้า เธอได้เจอนครินทร์ เขาขอโทษเรื่องที่เกิดขึ้น เขาถามว่าลายทองมีปัญหาในการทำงานหรือไม่ ลายทองบอกไม่มี ลายทองรู้ตัวว่าตนเองมักจะประหม่าเมื่ออยู่ต่อหน้าคนหล่อๆ อย่างนครินทร์ เธอจึงสรุปว่าเธอเป็นโรคแพ้ยคนหล่อ

อีกครั้งที่ลีลาญมาขอเข้าพบนครินทร์ ลายทองไม่ให้เข้าพบเพราะนครินทร์ติดประชุมลูกค้าสำคัญจากต่างประเทศ ฉวีแสงเองก็ช่วยห้ามแต่ลีลาญไม่ฟัง เข้าไปในห้องประชุมจนได้ สร้างความไม่พอใจให้นครินทร์เป็นอย่างมาก เหตุการณ์ครั้งนี้ฉวีแสงโดนตำหนิ มันทำให้เธอตัดสินใจลาออก ลายทองจึงต้องขึ้นมาทำหน้าที่เลขานุการแทน ลายทองเองก็เกรงจะทำไม่ได้ นครินทร์บอกว่าเป็นโอกาสที่เธอจะได้พิสูจน์ฝีมือและเขาก็ให้ประกอบคอยแนะนำและช่วยเหลือ "ประกอบ" เป็นคนเก่าแก่ที่ดูแลธุรกิจให้นครินทร์ มาตั้งแต่นครินทร์กลับมาจากต่างประเทศและโอนธุรกิจมาจากพ่อ ประกอบเป็นคนที่นครินทร์วางใจและนับถือ

ลีลาญไม่ชอบหน้าลายทอง เธอจึงพยายามพูดยุยงฉายสมรว่าลายทองต้องการจะจับนครินทร์ ฉายสมรเองก็ไม่ค่อยได้สนใจเท่าไรเพราะเธอรู้ว่านครินทร์เองก็มีผู้หญิงอยู่หลายคน และเธอก็ไม่ค่อยจะไยดีเขาเท่าไรนัก แต่เมื่อลีลาญพูดยุยงบ่อยๆ เธอก็เริ่มสนใจไปสอบถามนครินทร์ รวมถึงไปที่ทำงานของนครินทร์เพื่อนัดเขาออกมากินข้าว สร้างความประหลาดใจให้นครินทร์ แต่ไม่ทันได้ไปกินข้าวทั้งสองก็มีปากเสียงกันเสียก่อนและฉายสมรก็กลับไป นครินทร์ก็ได้แต่โกรธลีลาญที่ทำให้เขาเริ่มยุ่งยาก

ที่สถานีตำรวจ รื่นเรียงมาแจ้งความว่าถูกลายทองตบตี จำดับไม่รับแจ้ง แต่พอดีชายหนุ่มรูปร่าง
โปร่ง ทำทางส่งภาคภูมิคนหนึ่งเดินมา จำทำความเคารพ เพราะเขาคือ "สารวัตรเทิดธรรม" สารวัตรใหม่
ไฟแรงที่เพิ่งย้ายมาใหม่ สารวัตรให้รับแจ้งความและให้เรียกคูกรณีมาด้วย จำดับจึงไปหาลายทองเพื่อเชิญ
มาสถานีตำรวจ ลายทองจะไปสถานีตำรวจทั้งๆ ที่ยังนุ่งกระโจมอกอยู่ จำดับห้ามแต่ลายทองกลับบอกว่า
สารวัตรกำลังไฟแรงควรรีบไป และเพราะเหตุนี้เองเมื่อลายทองไปสถานี จึงเกิดเหตุโกลาหลย่อยๆ ขึ้น เมื่อ
ผู้ต้องหาชายก็เป่าปากกันเกลียว สารวัตรจึงให้ลายทองกลับไปโดยไม่โดนปรับ ไม่โดนจำคุกแค่โดนตักเตือน
เท่านั้น รื่นเรียงได้แต่โวยวายว่าโลกไม่ยุติธรรม สารวัตรใจอ่อนเพราะลายทองหมั่นไหวหมั่นกราบลงที่อกท่าน
หลังจากที่ลายทองกลับไปแล้ว จำดับจึงถูกสารวัตรเรียกไปตักเตือนที่เขาพาลายทองมา ทั้งๆ ที่ยังแค้นตัวไม่
สุภาพ เมื่อออกจากห้องสารวัตรจำดับเรียกหายาม แล้วลาพักร้อนถึง ๗ วัน

ฝ่ายทิมเมื่อกลับจากไปเยี่ยมแม่ที่แม่กลอง ถ้ำแก่งสวนก็เล่าเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นเพราะรื่นเรียงเที่ยว
ออกตามหาทิมจนมีเรื่องมีราวกับลายทองให้เขาฟัง

ที่ทำงาน ลีลาญพยายามบอกลายทองว่าเธอกับนครินทร์มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อกัน มันทำให้
ลายทองอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นนครินทร์ไม่ได้อนุมัติโครงการของลีลาญ แค่อั้นให้เรื่องผ่านไปเท่านั้น แต่
ในที่สุดโครงการก็ผ่านและเมื่อลีลาญรู้ เธอก็นัดกับนครินทร์เพื่อเลี้ยงขอบคุณเขา

ขณะที่นครินทร์นั่งรอลีลาญอยู่นั้น เขาก็ได้พบกับเทิดธรรมเพื่อนเก่าสมัยมัธยมโดยบังเอิญ นครินทร์
บอกเทิดธรรมว่าเขาขอเพื่อนอยู่ เมื่อเทิดธรรมเห็นลีลาญมา เทิดธรรมรู้ว่าความสัมพันธ์ของนครินทร์กับ
ฉายสมรไม่ราบรื่นนักแต่ก็ไม่ได้รู้อะไรลึกซึ้ง และเนื่องจากเทิดธรรมไม่ชอบผู้หญิงสวยโตลีลาญ เขาชอบ
ผู้หญิงที่เป็นกุลสตรี เขาก็จึงขอตัวกลับ

เมื่อเทิดธรรมไปแล้ว ลีลาญก็ขอบคุณนครินทร์ที่ช่วยให้โครงการเธอผ่าน นครินทร์บอกว่าเขาไม่ได้
ช่วยอะไร ทางกรรมการเขาอนุมัติเอง ลีลาญคิดว่านครินทร์ยังรักเธออยู่ เธอจะให้นครินทร์เลิกกับฉายสมร
นครินทร์ไม่ชอบให้ใครมาสั่งสอนเขา เขาก็ดื่มเหล้าอย่างเดียวถือเป็นการเลี้ยงตอบแทนจากลีลาญแล้วจาก
ไป

ฉายสมรจะไปยุโรปกับแม่ เธอฝากให้นครินทร์ดูแลลีลาญด้วย และยังพูดตักว่าเธอจะไม่พอใจถ้าเขา
จะไปยุ่งเกี่ยวกับลายทอง นครินทร์ไปต่อว่าลีลาญที่ใช้คนอื่นเป็นเครื่องมือแรงต่อกรกับลายทอง เขาเตือน
ลีลาญว่าอย่าเอาเรื่องเหลวไหลไปข้องเกี่ยวกับฉายสมรเพราะเขาไม่ต้องการให้ธุรกิจของเขามีปัญหา

วันหนึ่งลายทองอยู่ทำงานดึก นครินทร์จึงอาสาไปส่ง ลายทองตื่นตื่น เขาถามเธอว่ากลับดึกทุกวัน
หรือ เธอตอบว่าใช่เพราะเธอต้องไปเรียนคอมพิวเตอร์และพิมพ์ดีดเพิ่มเติมทุกเย็น นครินทร์จึงไปส่งลายทอง
นางเง็กเห็นนครินทร์ไปส่งลายทอง เธอเริ่มเดาไปให้ทางไม่ผิดแต่ลายทองเตือนไว้ก่อนว่าขึ้นเดาต่อไป นางเง็ก
อาจโดนตบ แล้วลายทองก็จากไป นางเง็กสงสัยว่าทำไมเย็นนี้ลายทองจึงโกรธง่ายทั้งๆ ที่ไม่เคยเห็นโกรธ
และเธอก็สรุปว่าลายทองจะแย่งสามีชาวบ้านอีกแล้ว

ลายทองถูกเชิญไปโรงพักเพราะมีคนมาแจ้งความว่าเธอแย่งสามีชาวบ้าน ลายทองเบื่อดีใจไปดูหมอกับ “หมอย่อย” หมอย่อยบอกว่าดวงของเธอเป็นดวงที่ต้องแย่งสามีชาวบ้าน ลายทองถามถึงวิธีแก้หมอกดูได้แต่บอกว่าเป็นเรื่องชีวิตด้วยความระมัดระวัง

ลายทองเชื่อมั่นว่าเธอต้องฝันดวงได้เพราะถึงแม้เธอจะเติบโตในสลัม เธอก็ตั้งมั่นในความดี เธอไม่เคยยอมแพ้ความชั่วร้ายที่พยายามมีชัยเหนือคนอ่อนแอแต่มั่นไม่เคยชนะคนเข้มแข็งและไม่เคยชนะลายทอง หล่อนรู้ว่ามันเพียรพยายามที่จะบีบบังคับให้หล่อนพ่ายแพ้ ให้เป็นโสเภณี ให้ติดยาแต่หล่อนก็ไม่เคยเป็นทาสของมัน ครั้งนี้เธอก็ตั้งใจจะไม่แย่งสามีใครเช่นกัน เมื่อลายทองกลับจากดูหมอก เธอได้พบกับทิม เขาบอกเขาได้งานใหม่เป็นยามบริษัททำยางรถยนต์ เข้างานกะกลางคืน เขาตัดสินใจขายรถสองแถวเอาเงินให้ร้านเจมีทุนใช้ตั้งตัวค้าขาย เขาบอกว่าเขาจะเลิกกับร้านเจมี ส่วนร้านเจมียืนยันว่าเธอจะไม่ยอมเลิกกับทิมเด็ดขาด

นครินทร์มาส่งลายทองอีกครั้งเพราะนครินทร์ชวนลายทองไปเลี้ยงรับรองลูกค้าด้วยจึงกลับดึก เขาชมลายทองว่าเธอเก่งสามารถทำงานแทนฉวีแสงได้ภายในเวลาไม่กี่เดือน เขาบอกว่าที่เขาเลือกเธอเพราะเธอเป็นนักสู้ เมื่อมาถึงชุมชน และคนในชุมชนเห็นนครินทร์มาส่งลายทอง ชาวบ้านในทางไม่ดีของลายทองจึงเริ่มหนาหูขึ้น

เมื่อฉายสมรไม่อยู่ ลีลาญก็เข้าไปนอนในห้องนอนของฉายสมร “แม่ละเอียดหรือแม่กล้า” แม่บ้านที่มาจากบ้านนครินทร์โดยมาอยู่ด้วยตั้งแต่นครินทร์แต่งงาน เห็นเหตุการณ์แต่ไม่พูดอะไร แต่เมื่อนครินทร์มาเห็นเขาก็ไม่พอใจ เขาไล่ลีลาญออกไป ลีลาญดื่มจัด เธอรู้สึกเสียดายที่ไม่แต่งงานกับนครินทร์ทั้งที่เขาเคยคลั่งเธอมาก เธอคิดว่าสิ่งที่นครินทร์มีตอนนี้ควรเป็นของเธอ

เมื่อถึงกำหนดเดินทางกลับของฉายสมร ลีลาญก็ขับรถไปรับฉายสมร เธอฟ้องฉายสมรว่านครินทร์ไปไหนมาไหนกับลายทอง ฉายสมรฟังแล้วอึ้งไป

ส่วนทางร้านเจมีนั้นเริ่มไว้วางใจเมื่อเงินที่ทิมขายรถได้หมดแล้ว เงินเดือนยามก็ไม่พอ ร้านเจมีจึงคิดขอเงินจากลายทองโดยอ้างว่าเหตุที่ลายทองแบ่งทิมเอาไปใช้ ลายทองให้เงินร้านเจมี ๖ สลึง พร้อมทำให้ร้านเจมีรู้จักใช้เงิน ร้านเจมีโมโห เธอชี้ให้ทิมดูว่าลายทองเห็นค่าของทิมแค่เงิน ๖ สลึง แวดตาของทิมขมไปแล้วเดินจากไป

ลายทองเห็นทิมนั่งอยู่ที่ป้ายรถเมล์ เขากลุ่มใจ เขาเบื่อสลัมนี้ อยากไปจากที่นี่ และ อยากรวยเร็วๆ ลายทองรีบห้ามไม่ให้ไปทำอาชีพทุจริต เธอให้ยืม ๒๐๐ บาท เธอเห็นใจทิมที่มีภรรยาไม่ได้อย่างร้านเจมีเพราะทิมหาได้เท่าไร ร้านเจมีก็ลาญหมด ลายทองคิดว่าทิมเป็นคนดี ทำให้ไม่เข้มแข็งพอที่จะขวางงูที่เหมือนร้านเจมีได้พันคอ แต่เธอต่างจากทิม เธอต้องออกจากชุมชนแห่งนี้ให้ได้ ขณะที่คนอย่างทิมคงได้แต่ใช้ชีวิตของเขาอยู่ในชุมชนนี้ชั่วชีวิต

ลายทองได้ข่าวว่าทิมเลิกกับร้านเจมีแล้ว เมื่อเจอทิมเธอก็ถามทิม ทิมยอมรับแต่ลายทองเดาว่าพอเงินหมด ร้านเจมีก็จะกลับมาหาทิมอีก ทิมเองก็ต้องการเตือนลายทองเรื่องเพื่อนผู้ชาย แต่พอคืนนครินทร์มารับ

ลายทอง นครินทร์ถามลายทองว่าทีมเป็นใคร ลายทองบอกว่าเธอรักเขาเหมือนพี่ชาย เมื่อลายทองกลับบ้าน ทีมเตือนลายทองให้ระวังนครินทร์เพราะผู้ชายมักมองกันไม่ผิด ลายทองหัวเราะ เธอรู้ตัวดีว่าเธอเป็นใคร และเธอกับเขาแตกต่างกันมากแค่ไหน

นครินทร์จะจัดสัมมนาที่หัวหิน เขาอนุญาตให้พนักงานทุกคนไปพักผ่อน ลีลาญุจนฉายสมรคิดตามไปด้วย

นครินทร์ชวนให้ลายทองไปพร้อมกันโดยเขาให้เหตุผลว่าเขานัดลูกค้าไว้ แต่ลายทองปฏิเสธ เธอต้องการไปพร้อมกับพนักงานคนอื่น ๆ

เมื่อไปถึงลายทองพบนครินทร์ที่ชายหาด เขาชวนเธอคุย เขาบอกลายทองว่าดูเหมือนเธอจะไม่ค่อยวางใจเขา เพราะเธอไม่ยอมนั่งรถมากับเขา เขาเดาว่าเธอคงไม่เชื่อว่าเขานัดลูกค้าไว้ ซึ่งที่จริงแล้วเขาก็ไม่ได้นัดไว้จริงๆ เขายังบอกลายทองอีกว่าเขาชอบความน่ารักของลายทอง เขาคิดไม่ผิดที่รับเธอเข้ามา เขาไม่ยอมให้ลายทองกลัวเขาจนเกินไปนัก เพราะเขามีหลายแง่มุมในตัว บางมุมเขาไม่ได้เลวอย่างที่ลายทองคิด เมื่อทั้งสองเดินกลับก็ได้พบกับลีลาญุ นครินทร์แยกจากลายทองและขึ้นไปพบฉายสมร ฉายสมรโกรธและมีปากเสียงกับนครินทร์เรื่องลายทอง

หลังจากแยกกับนครินทร์แล้ว ลายทองก็มานั่งแถวหาดทราย ลีลาญุก็เดินมาหาลายทอง เธอบอกลายทองว่าไม่ควรหวังอะไรมาก เธอไล่ให้ลายทองกลับไปนอนไม่ต้องรอนครินทร์เพราะนครินทร์นอนคนละห้องกับฉายสมร และมีเธออยู่ห้องข้างๆ แล้ว นครินทร์ไม่มีทางมาหาลายทอง

ลีลาญุให้ฉายสมรดื่มเหล้าผสมยานอนหลับ แล้วเธอก็มาหานครินทร์ แต่ก่อนที่จะเกิดอะไรขึ้น ประกอบก็มาเคาะประตู บอกว่าลายทองบอกให้เขาขึ้นมาเพราะนครินทร์ต้องการพบเขา นครินทร์จึงเชิญประกอบเข้ามาในห้องต่างๆ ที่ลีลาญุก็อยู่ในห้อง และให้ประกอบบอกกำหนดการในวันพรุ่งนี้ ลีลาญุโกรธมาก ดังนั้นเมื่อถึงอาหารมื้อเช้าในเช้าวันต่อมา ลีลาญุจึงเดินมากระทบไหล่ลายทอง เธอบอกว่าลายทองทำได้แสบมาก ลายทองย้อนลีลาญุว่าถ้าแสบนักก็อย่าลืมนิสัยด้วย และไม่ต้องไปหานครินทร์ตอนกลางคืนหรอกเพราะตามชายหาดมีयेะและ ลีลาญุตัวสั้นอยากร้องกรี๊ดแต่ทำอะไรไม่ได้เพราะอยู่ในห้องอาหาร

ฉายสมรนั้นมีนิสัยของลูกคนมีเงิน หล่อนไม่ชอบความจำเจ ถ้าปากหรือความร้อนอนบอ้าว เธอจึงเริ่มเบื่อและตัดสินใจกลับกรุงเทพฯ ซึ่งนครินทร์ก็ไม่ได้แปลกใจอะไร แผนใช้ฉายสมรของลีลาญุจึงไม่สำเร็จ

นครินทร์คิดถึงลายทอง เขาเข้ามารอในห้องของลายทอง ลายทองสะดุ้งเมื่อเห็นนครินทร์เข้ามาอยู่ในห้อง เธอพยายามขอร้องให้นครินทร์ออกไปเพราะถ้าใครเห็นเข้าจะไม่ดี นครินทร์บอกว่าเขาให้คนขับรถพาพนักงานสาว ๆ ไปเที่ยวผับที่ชะอำ กว่าจะกลับคงตึกมาก ในขณะที่นั้นเองความรู้สึกดีๆ ที่ลายทองมีต่อนครินทร์หายไป เธอผิดหวังที่มองคนผิด ลายทองถามนครินทร์ว่าจะออกไปดี ๆ หรือจะให้เธอเหวี่ยงออกไป แต่นครินทร์ยังเดินเข้ามาหาลายทอง ลายทองเตือนอีกครั้งแต่นครินทร์ไม่สนใจ เมื่อเขาเข้ามาใกล้จึงโดนหมัดของลายทองเข้าไปเต็มๆ การลงใจของนครินทร์ครั้งนี้มีผลให้ลายทองตัดสินใจลาออก ประกอบนั้นตำหนิต่อนครินทร์ลงใจลายทองด้วยวิธีนี้ มันทำให้เขาต้องเสียผู้ช่วยไป ประกอบบอกให้นครินทร์หาเลขา

ใหม่ได้เลย แต่นครินทร์ก็ยังคงคิดว่าลายทองอาจจะกลับมา แต่เมื่อลายทองไม่ไปทำงาน เขาจึงขับรถแวะไปแถวบ้านลายทอง เขาลงจากรถแล้วลั่งเลว่าลายทองมีความสำคัญพอที่เขาต้องขอโทษหรือ แล้วเขาก็ขับรถกลับไป เขาเล่าเรื่องนี้ให้ประกอบฟัง ประกอบบอกว่าสังคมไทยบกพร่องอย่างหนึ่งคือไม่สอนให้ลูกกล่าวคำขอโทษโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เป็นผู้ชาย นครินทร์ออกไป

หลังจากออกจากงานลายทองหันมาขายส้มตำ นครินทร์ตัดสินใจมาตามลายทองถึงโนสลิ้ม ชาวนี้โจษจันไปทั่วสลัมอย่างรวดเร็ว ต่างคิดว่าลายทองคงเป็นเมียน้อยของนครินทร์ นครินทร์มาง้อให้ลายทองกลับไปทำงานแต่ลายทองปฏิเสธ เธอร่างานไม่เหมาะกับเธอ เธอจะไม่พยายามเป็นอะไรที่ไม่ใช่ตัวเธออีกแล้วลายทองก็ยกชุปหน่อไม้และข้าวเหนียวมาให้นครินทร์ นครินทร์แก้งยั่วว่าจะไม่จ่ายเงิน ลายทองขยับสากในมือพร้อมชูเข่าว่าถ้าไม่จ่ายเงิน เขาอาจโคจรมาพบกับสากในมือเธอได้ นครินทร์จึงรีบจ่ายเงิน กลับไปที่รถแล้วขับรถออกไปอย่างรวดเร็ว

ที่ร้านเก่าแก่ส่วน รื่นเรียงอาละวาดหาว่าลายทองแย่งทิม แม้ลายทองจะพยายามอธิบายว่าเธอไม่มีทางแย่งทิมจากรื่นเรียงเพราะคนอย่างทิมโง่เกินไป แต่รื่นเรียงยังยั่วไม่หยุด ลายทองพยายามอดกลั้นนับ ๑ ถึง ๑๐ แต่รื่นเรียงก็ไม่มีทีท่าว่าจะหยุด มันทำให้ลายทองสุดทน เธอเดินตรงเข้าไปถีบรื่นเรียงตักดู ทิมเข้ามาห้ามลายทองเลือดขึ้นหน้า เธอหันมาเผชิญหน้ากับทิมแล้วกล่าวว่า “มีแล้วมันก่อเหตุยุ่งยาก มีเอาไว้ก็ไม่ทำให้โลกสันติมีแต่สับสน อย่ามีมันเสียเลยดีกว่า” และทันใดนั้นลายทองใช้มีดตวัดเข้าไปที่เป้ากางเกงของทิมเร็วและแม่นยำ ทิมต้องเข้าโรงพยาบาล รื่นเรียงไปแจ้งความลายทองจึงถูกจับเข้าคุก

นครินทร์เป็นคนไปประกันตัวลายทองออกมา เมื่อออกมาแล้ว ลายทองถามนครินทร์ว่าเขาต้องการอะไรถึงได้ช่วยเธอ นครินทร์ขอให้ลายทองตอบแทนเขาโดยขอให้เธอยอมใช้เวลาอยู่กับเขา ๒-๓ วันเพื่อทำความรู้จักกันให้ดีขึ้นเพราะเขาเชื่อว่าเขายังเป็นคนที่มีแง่ดีๆ ที่ลายทองไม่เคยเปิดโอกาสรับรู้โดยเขาให้สัญญาว่าเขาจะไม่แตะต้องเธอ ลายทองมองลึกเข้าไปในดวงตาเขา เป็นความคิดที่สับสนแต่หล่อนก็เชื่อเขาหล่อนตอบตกลง

ลายทองถามนครินทร์ว่าเขารู้สึกอย่างไรกับความยากจน นครินทร์บอกว่าเขาตอบไม่ได้เพราะเขาไม่เคยรู้จักมัน เธอถามว่าเขาอยากรู้จักไหม ถ้าอยากรู้จักให้ทำตามที่เขาบอก เธอให้เขาจอดรถแล้วลงจากรถ ชายหนุ่มทำตามด้วยความงุนงง แล้วสิ่งที่ชายหนุ่มไม่เคยคาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อลายทองปาทุญแจรถทิ้งไปในพงหญ้าข้างทาง เธอบอกให้เขาเลิกทำตัวเป็นเศรษฐี เพราะต่อไปนี้เธอและเขาจะใช้ชีวิตที่สะอาด ไม่หลอกลวง ไม่โกหก แล้วเธอก็พาเขาเดินทางด้วยการโบกรถ ทั้งสองขอโดยสารไปลงแถวๆ ตลาดบ้านเพเมื่อไปถึง ลายทองให้นครินทร์เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเป็นเสื้อผ้าธรรมดา แล้วลายทองก็ไปหาเช่าเรือประมงลำเล็กๆ มาลำหนึ่ง ลายทองต้องการให้นครินทร์ได้สัมผัสกับชีวิตของคนยากจนเป็นอย่างไร ลายทองเห็นนครินทร์เริ่มลั่งเลเธอ จึงพูดกับเขาว่า ถ้าเขาต้องการรู้ถึงความยากจนเป็นอย่างไร เขาต้องลงเรือ เมื่อนครินทร์ยอมขึ้นเรือแล้วทั้งสองออกเรือไปกลางทะเล ใช้ชีวิตตามมีตามเกิด ตามที่อุปกรรมในเรื่องจะอำนวย

ประกอบโทรมาถามทางบ้านของนครินทร์ว่าเขาไปไหนไม่ได้มาทำงาน ฉายสมรรู้สึกแปลกใจที่นครินทร์หายไป ถึงแม้การที่เขาจะหายหน้าไปจากกันไม่ใช่เรื่องแปลกแต่สำหรับคนบ้านอย่างเขา มันทำให้เธออดสงสัยไม่ได้

ฉายสมรไม่รู้ว่าจะไปตามนครินทร์ที่ไหน แต่ลีลาอยู่ เธอไปตามที่อพาทเมนต์ริมแม่น้ำรังรักของเธอ และนครินทร์แต่ไม่พบ ลีลาอยู่ไปหาประกอบ บังคับโดยข่มขืนประกอบแต่ประกอบเองก็ไม่รู้ เธอจึงเริ่มไปสืบข่าวที่สลัม ฉายสมรเกรงใจลีลาอยู่แต่ลีลาอยู่บอกว่าทำทั้งหมดนี้ก็เพื่อเพื่อนเท่านั้น

ลีลาอยู่พาฉายสมรไปตามหานครินทร์ที่สลัม ทั้งสองจึงกลายเป็นจุดสนใจของชาวบ้าน ฉายสมรถามลีลาอยู่ที่อยู่लयทองได้อย่างไร ลีลาอยู่บอกเคยสะกดรอยตามมา และเหตุที่เธอทำเช่นนั้นเพราะรักเพื่อน ไม่อยากให้เพื่อนโง่ ทั้งสองได้ข้อมูลว่านครินทร์ไปประกันलयทองออกมา ทั้งสองอยากทราบข้อเท็จจริง จึงไปตามตำรวจเจ้าของคดี ซึ่งก็คือเทิดธรรม เทิดธรรมยอมรับว่าเขาเป็นคนยอมให้นครินทร์ประกันตัว

เมื่อฉายสมรรู้เรื่องจากเทิดธรรม เธอรู้สึกปวดแปลบตางไปจากที่เธอเคยเจอปัญหาเหล่านี้มา แม้ไม่ใช่ครั้งแรกที่นครินทร์มีผู้หญิงคนอื่นจนกลายเป็นนิสัยซึ่งหล่อนเลิกสนใจไปนานแล้ว แต่หล่อนแปลกใจที่เขา กลับลงทุนมากมายเพื่อผู้หญิงสลัมอย่างलयทอง

ลีลาอยู่กลับมาที่สลัมอีกครั้ง เธอมาจ้ำจี้จ้ำจ๋นเรื่องให้ไปเล่าความเลวร้ายของलयทองให้ฉายสมรฟัง แล้วเธอก็พารื่นเงิงมาพบฉายสมร แต่ฉายสมรไม่ชอบคนลักษณะท่าทางแบบรื่นเงิง เธอไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับผู้หญิงพวกนี้ เธอให้ลีลาอยู่พารื่นเงิงกลับไป

ฝ่ายนครินทร์และलयทองเมื่อแล่นเรือออกทะเล นครินทร์ก็เมาเรืออย่างหนัก เขาเริ่มอาเจียน ลายทองบอกนครินทร์ว่าจุดหมายของเธอคือเกาะแห่งหนึ่งที่มีแหล่งน้ำจืดและผลไม้ นครินทร์บอกलयทองว่าดูเหมือนเธอจะพยายามแก้แค้นเขา เขาบอกว่าเขาขอโทษแล้ว เธอยังไม่อภัยเขาอีกหรือ ลายทองตอบว่าเธออภัยที่เขาจะปล้ำเธอ อภัยที่เขาทำให้เธอต้องออกจากงานแต่เธอไม่ให้อภัยเขาเพราะเขาทำให้เธอเสียความรู้สึกที่อยากจะเป็นคนดี ๆ คนที่มีการศึกษา ไม่ใช่คนสลัม นครินทร์ไม่คิดว่าलयทองจะละเอียดอ่อนขนาดนี้ ภายในท่าที่แข็งกร้าว เขี้ยว หยาบของเธอ มีอะไรหลายอย่างในตัวเธอ ที่แปรปรวนในอารมณ์ เขาดูว่าหล่อนเก็บกดเอาสิ่งบีบคั้นมากมายไว้ในชีวิต แต่กลับมีอะไรบางอย่างที่เขาเชื่อมั่นในตัวหญิงสาว ลายทองบอกนครินทร์ว่า คนที่รู้จักเธอมักกลัวเธอแย่งสามี นครินทร์ถามलयทองว่าทำไมเธอไม่แย่งตัวเขาไปจากตัวเขาเองในเมื่อเธอมีโอกาสเพราะเขาเปิดโอกาสอ้าซ่าแต่เธอกลับไม่ฉกฉวย ลายทองนั่งสบตาเขา ขณะนั้นเองสายลมเริ่มแรงขึ้น ลายทองรู้ว่าพายุใหญ่กำลังจะมา ลายทองและนครินทร์รีบช่วยกันเก็บของ ในขณะที่พายุเริ่มโถมใส่เข้าเรือ เรือโคลงไหวโยก ผ่นตกกระหน่ำซ้ำ จนเกิดแรงกระชากอย่างแรง และแล้ว...เรือก็ถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ เรือได้...แตกลงแล้ว

นครินทร์หายไป ๓ วัน ประกอบมาปรึกษากับฉายสมรและตัดสินใจแจ้งความ ลีลาอยู่ถือโอกาสยุให้ฉายสมรหย่าขาดจากนครินทร์ ฉายสมรตัดสินใจเรียกทนายความมาพบ แม่ละเอียดมาขอพบฉายสมรเพื่อขอร้องให้ฉายสมรอย่าเพิ่งหย่า เธอขอให้ฉายสมรอย่าดูวาม ฉายสมรว่าสิ่งที่นครินทร์ทำเป็นการหยาม

เกียรติเธอ เธอก็ไม่แน่ใจว่าจะอดทนกับผู้ชายคนนี้ได้มากเท่าไร แม่ละเอียดยังไม่ทันพูดอะไรมากกว่านั้น ลีลาญก็เข้ามา ทำให้แม่ละเอียดต้องออกไป ลีลาญปามไม่ให้ฉายสมรเชื่อแม่ละเอียดเพราะแม่ละเอียดเป็นคนของนครินทร์ แต่ฉายสมรเปลี่ยนใจ เธอบอกว่าเธอจะให้โอกาสเขาและวันที่เขากลับมาก็จะเป็นวันที่เขาต้องเสียใจ

ลีลาญเตือนละเอียดแม่บ้านว่า อย่าเอาเรื่องของเธอไปบอกฉายสมรเพราะยังไงละเอียดก็เป็นคนของนครินทร์ ถ้าไปอยู่ข้างฉายสมรก็ไม่มีทางได้อำนาจในการปกครองเต็มที่ ลีลาญบอกแม่ละเอียดว่าเธอแน่ใจว่านครินทร์รักเธอ แม่ละเอียดจึงพูดเรื่องลายทองขึ้นมาพร้อมทั้งหัวเราะเบาๆ

หลังจากเรือแตก นครินทร์และลายทองลอยไปติดเกาะแห่งหนึ่ง เมื่อลายทองรู้สึกตัว เธอตามหานครินทร์และพบว่าเขายังไม่ตายแต่ข้อเท้าสั้น มีแผลที่เท้า และไข้สูง ลายทองดูแลนครินทร์เป็นอย่างดี ทำให้เขาอดเปรียบเทียบกับฉายสมรไม่ได้ ถ้าเป็นฉายสมรคงโทษว่าเป็นความผิดของเขาทั้งหมด

นครินทร์อาการทรุดเขาเป็นไข้หนัก เขาชอบใจลายทองที่ช่วยเหลือเขา ถ้าไม่มีลายทองเขาคงตายแน่ๆ ลายทองร้องไห้เสียใจที่คิดพิเรนพาเขามาลำบากอย่างนี้เพราะอยากแกล้งคนรวย ที่มีสิทธิในสังคมมากกว่าให้รู้จักความไม่มีเท่านั้น

อาการที่มึนขึ้นแล้ว เขาไม่เอาเรื่องและไม่โกรธลายทอง กลับยังรู้สึกเป็นห่วงเมื่อรู้ว่าลายทองหายไป รื่นเริงไม่พอใจ เธอสันนิษฐานว่าปานนี่ลายทองคงไปอยู่ตามโรงแรมใหญ่ๆแล้ว

ประกอบโทรบอกฉายสมรว่าตำรวจแจ้งว่าได้เบาะแสนครินทร์กับผู้หญิงคนหนึ่งที่ระยอง เจ้าของเรือไปแจ้งตำรวจเรื่องเรือหายเพราะมีพายุ ฉายสมรทราบเรื่อง เธอผลุนผลันขับรถออกไปด้วยความเร็วท่ามกลางสายฝนและความมืด เธอแน่นในอกจนไม่รู้สึกรถึงความเร็วของรถที่ทะยานไปกระแทกเข้ากับท้ายรถยนต์คันหน้า ศีรษะของฉายสมรฟาดเข้ากับกระจกกรรท หมดสติไป เธอถูกนำส่งโรงพยาบาล หมอเย็บ ๔ เข็ม ผู้นำส่งคือเจ้าของรถคันหน้าซึ่งก็คือสารวัตรเกิดกรรมนั่นเอง เกิดกรรมกลับไปทีสถานี่ตำรวจพบจำดับที่รู้เบาะแสของลายทองกับนครินทร์แล้ว หน่วยลาดตระเวนแจ้งว่าถ้ายังมีชีวิตอยู่ก็น่าจะพบในเร็วๆนี้ เกิดกรรมจึงว่าคงมีแต่จำดับกับทิมที่เห็นใจลายทอง จำดับไม่ยากให้สารวัตรเข้าใจผิด จำดับว่าเขาเห็นลายทองเป็นคนสู้ชีวิต แม้เธอเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีแต่สามารถเอาชนะได้ ถ้าไม่มีความใฝ่ดีอยู่ในตัวเอง ก็คงไม่สามารถประกอบตัวได้เหมือนทุกวันนี้ เกิดกรรมนิ่ง เขาอดนึกถึงชีวิตที่เพียบพร้อมแทบทุกอย่างยกเว้นชีวิตแต่งงานของฉายสมรไม่ได้

ประกอบโทรแจ้งฉายสมรที่โรงพยาบาลว่าตำรวจได้ใช้เฮลิคอปเตอร์ออกค้นหานครินทร์และหญิงสาวที่ไปด้วย และในที่สุดก็พบทั้งสองคนแล้ว เมื่อทราบข่าวฉายสมรคิดจะไปรับนครินทร์ด้วยตัวเอง แม้ลีลาญและเกิดกรรมจะห้ามเพราะฉายสมรยังไม่หายดี แต่ฉายสมรก็ยืนยันว่าจะไป เธอต้องการเห็นตอนที่นครินทร์ขึ้นฝั่งมากับผู้หญิงคนอื่น เธออยากรู้ว่าเธอจะรู้สึกเจ็บแค่ไหน เกิดกรรมจึงจะไปเป็นเพื่อน

เมื่อหน่วยลาดตระเวนพบและช่วยนครินทร์และลายทองกลับเข้าฝั่งได้ ข่าวการค้นพบนักธุรกิจ

ชื่อดังบนเกาะกลางทะเลพร้อมกับหญิงสาวนิรนามกลายเป็นข่าวดัง ดังนั้นจึงมีนักข่าวมาถ่ายรูปและรอสัมภาษณ์เป็นจำนวนมาก ที่ฝั่งมีชายสมรและลีลาอยู่ยืนคอยรับนครินทร์อยู่ เมื่อเฮลิคอปเตอร์มาถึง นครินทร์ก็ถูกนำส่งโรงพยาบาลทันที

ลายทองได้พบกับชายสมรและลีลาอยู่ ชายสมรแวตาคระด้าง แต่ลีลาอยู่กลับรื่นเริงเย้ยหยันชายสมร บอกว่าเธอจะส่งนครินทร์เข้าโรงพยาบาลเอง ลายทองหมดความจำเป็นที่ต้องมาคอยเฝ้าเขาแล้ว ลีลาอยู่บอกว่าผู้ชายไม่หมดสันดานดิบดีไม่ว่าจะเป็นคนระดับสูงขนาดไหน เขาลองเพื่อให้รู้ว่าเป็นยังไงเมื่อรู้แล้วเขาก็หมดความอยากได้ เรื่องของลายทองกับนครินทร์มันจบแล้ว ลายทองจ้องลีลาอยู่ หล่อนถามด้วยน้ำเสียงเรียบและลึกเหมือนตา "มันเหมือนเรื่องของเขาที่คุณไข่ม้อย" แล้วลายทองก็เดินจากไป เมื่อส่งนครินทร์เข้าห้องฉุกเฉินแล้ว ลีลาอยู่ก็ร้อนใจรีบพยายามพูดให้ชายสมรอย่าไปสนใจเรื่องที่ลายทองพูด ชายสมรว่าเธอไม่สนใจเรื่องไร้สาระอยู่แล้ว

ลายทองกลับไปถึงสลัม ทิมมารอเธอด้วยความเป็นห่วง ลายทองร้องไห้มีทิมคอยปลอบสร้างcomfort ไม่พอใจให้รื่นเริง

วันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์ทุกฉบับมีรูปลายทองกับนครินทร์ลงหน้าหนึ่ง ชาวชุมชนต่างรู้ข่าวและวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา นักข่าวก็มาทำข่าวกันมากมาย คนที่ได้รับผลประโยชน์ที่สุดคือ รื่นเริง เพราะเธออาสาที่จะขายข่าวเรื่องลายทองให้นักข่าว มันทำให้เธอมีรายได้มากมายอย่างรวดเร็ว ลายทองไม่อยากออกไปไหน ทิมเป็นคนซื้อข่าวซื้อน้ำไปให้ลายทอง ทิมปลอบเธอไม่ให้คิดมาก และตำหนิว่าถ้าคิดมากๆ ก่อนหน้านี้อาจไม่ยุ่งอย่างนี้ ลายทองอยากให้ทิมดำหล่อน เหมือนที่หล่อนเคยดำทิม ลายทองสงสัยตัวเองว่าทำไมตัวเองไม่มั่นคง ทั้งๆ ไม่เคยเป็นอย่างนี้ ทิมบอกว่าเพราะลายทองรักนครินทร์ ลายทองรู้สึกผิดเพราะนครินทร์แต่งงานแล้ว เธอไม่ต้องการแย่งสามีใคร ไม่อยากได้ชื่อว่าเป็นนางบำปอย่างที่คุณคนอยากให้เป็น ลายทองระบายกับทิมว่า ที่เธอทำไปที่จริงแล้วเธอต้องการแค่แก้แค้นนครินทร์ให้รู้จักความลำบาก ความยากจนดูบ้างเท่านั้น เธอไม่คิดว่าเรื่องราวมันจะใหญ่โตอย่างนี้

ลีลาอยู่พยายามยู่ให้ชายสมรหย่ากับนครินทร์ ชายสมรตัดสินใจฟ้องหย่า ซึ่งทางเธอก็มีโอกาสชนะสูง

นครินทร์เรียกประกอบมาปรึกษา ประกอบบอกว่านครินทร์เป็นฝ่ายเสียเปรียบเพราะอาจถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจนหมดเนื้อหมดตัว นครินทร์ถามประกอบว่าเขาควรจะทำอะไร ประกอบว่านครินทร์คงไม่เชื่อคำแนะนำของเขา เพราะนครินทร์รักลายทอง

ลีลาอยู่จ้างรื่นเริงให้มาเล่าเรื่องลายทองในทางเสียหายให้นครินทร์ฟังว่าลายทองเป็นเด็กกำพร้า ไม่รู้ใครมาเอาทิ้งในสลัม ลายทองโตมาอย่างปกกัตตีบตีบ เคยเป็นเด็กขี้ตองเท้า ขายพวงมาลัย ขอทาน นอกจากนั้นยังชอบหลอกใครๆ ทำให้สามีคนอื่นหลงไหล ในชุมชนจึงประนามว่าลายทองเป็นนางบำปแม่แต่หมอดูยังทำนายว่าลายทองต้องแย่งสามีคนอื่นร้อไป นครินทร์ไม่สนใจกลับถามกลับว่าใครเป็นคนจ้างรื่นเริงมา ถ้ายอมบอก รื่นเริงจะได้ค่าจ้างเป็น ๒ เท่า เมื่อรู้ความจริงจากรื่นเริง นครินทร์โกรธลีลาอยู่มาก เขา

กระซอกแขนของลีลาอยู่อย่างแรง ดึงหล่อนเข้าไปในห้อง แล้วเขาก็ไล่เธอออกไปจากบ้าน ลีลาอยู่ไม่ยอมไป เธอว่านครินทร์ต้องรับผิดชอบชีวิตของเธอเพราะถ้าเขาไม่แนะนำให้เธอรู้จักกับไมเคิล เธอคงไม่แต่งงานแล้ว มารู้ทีหลังว่าเขาเป็นเกย์อย่างนี้ เธอจึงกลับมาทวงสิทธิ์คืน เธอควรจะเป็นคนได้รับความสุขและความสุขที่ไม่ใช่ฉายสมร นครินทร์บอกลีลาว่า ตอนนี้เขารักลายทอง ถึงแม้จะแยกกับฉายสมร เขาก็ไม่รักลีลาอีกแล้ว สิ่งที่ทั้งสองพูดกันฉายสมรได้ยินทั้งหมด เธอเสียใจขับรถออกไปจากบ้านด้วยความเร็วปานพายุ แล้วรถของฉายสมรก็เกิดอุบัติเหตุพุ่งเข้าเสกกับเนินดิน เกิดกรรมมาพบเข้า ฉายสมรร้องไห้เหมือนคนบ้าคลั่ง เธอขอร้องไห้เกิดกรรมพาเธอไปให้พ้นจากที่นี่ เขาจึงพาเธอไปที่พักบ้านเขา ฉายสมรรูปอบขี้มากจนเกินเยียวยา เกิดกรรมถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ฉายสมรตอบว่าเธอถูกแทงข้างหลัง เธอรู้สึกเจ็บใจในความเขลาของตัวเองที่ไม่ทันสังเกตจนถูกเพื่อนทรยศและหลอกใช้เป็นเครื่องมือทำร้ายผู้อื่นอีกคน แต่หลังจากฉายสมรพักอยู่กับเกิดกรรมระยะหนึ่ง สภาพจิตใจเธอก็ดีขึ้น

นครินทร์เป็นห่วงลายทองแต่เขาก็ไม่สามารถไปเยี่ยมเธอได้เพราะมีนักข่าวมาคอยสัมภาษณ์เขาตลอดเวลา เช่นเดียวกับลายทองที่มีนักข่าวมารุมล้อมทำให้เธอไม่อยากออกจากบ้าน แต่ลายทองก็ยังได้ทิมคอยให้กำลังใจอยู่เสมอ ส่วนรื่นเรานั้นยังคงรำรอยด้วยการขายข้าวของลายทอง การกระทำของรื่นเรินทำให้คนในชุมชนเริ่มไม่พอใจคนอย่างรื่นเรินที่ขายคนในชุมชนเดียวกันและเริ่มเห็นใจลายทอง

เมื่อหนังสือพิมพ์ลงข่าวเรื่องกำพืดของลายทอง ลีลาาก็มาเยาะเย้ยนครินทร์ว่าเห็นข่าวหรือยัง นครินทร์โกรธที่ลีลาอยู่วางแผนเรื่องนี้มาตั้งแต่ต้น ลีลาว่าถ้าเขายอมเริ่มต้นกับเธอใหม่ดี ๆ เธอก็คงไม่ใช่วิธีนี้ นครินทร์ประกาศว่าเขาไม่ได้รักลีลาแล้ว เขารักลายทอง และแม้ว่าเขาจะต้องสูญเสียทุกอย่างเขาก็จะแต่งงานกับลายทอง และเขาก็กับลายทองก็ไม่ได้มีอะไรแบบที่ลีลาๆคิด ลีลาๆตะลึงไม่อยากเชื่อวันต่อมา ลีลาๆจึงแค้นใจโดยให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์เกี่ยวกับความเหลวแหลกของนครินทร์แทน

นครินทร์ตัดสินใจไปหาลายทองโดยไม่สนใจว่าเขาต้องสูญเสียสิ่งใดและไม่ฟังคำทัดทานจากคนรอบข้าง เมื่อไปถึงสลัม รื่นเรินกำลังกล่าวหาลายทองว่าแย่งสามีชาวบ้าน นครินทร์เข้าไปตอบได้ว่าลายทองไม่ได้เป็นเช่นนั้น ลีลาๆและรื่นเรินต่างหากที่พยายามให้ลายทองเป็น เขาประกาศว่าเขารักลายทอง ขณะนั้นเองก็มีเสียงหนึ่งก็แผดตะโกนขึ้นมา พร้อมยกปืนขึ้น ลีลาๆนั่นเอง เธอประกาศว่า "ถ้านครินทร์ไม่รักเธอ เขาก็จะไม่มีโอกาสรักใคร่ได้อีก ตายเสียเถอะ " เธอยิงปืนใส่นครินทร์ทันที ทันใดนั้นลายทองก็กระโดดพุ่งเข้าขวางนครินทร์ไว้ กระสุนถูกลายทอง ลายทองถูกนำส่งห้องผ่าตัดฉุกเฉิน ลีลาๆถูกจับทันที

เมื่อฉายสมรรู้ข่าวเธอตัดสินใจมาเยี่ยมลายทองพร้อมกับเกิดกรรม การมาเยี่ยมครั้งนี้ทำให้ฉายสมรมีโอกาสพูดคุยกับนครินทร์เพื่อตกลงเรื่องอนาคตของเธอและเขาด้วย

ส่วนทางรื่นเรินนั้น เริ่มมีอาการแปลกๆ เมื่อไปตรวจเธอก็รู้ว่าเธอกำลังท้อง เธอบอกทิม ทิมตื่นเต้นดีใจ รื่นเรินจึงยิ้มได้ทั้งน้ำตาเมื่อเห็นว่าทิมดีใจ เธอสัญญาว่าเธอจะไม่ทำร้ายใครอีกแล้ว

ในที่สุดลายทองก็ฟื้น เมื่อเธอฟื้นก็พบว่ามีนครินทร์นั่งเฝ้าไข้อยู่ข้างๆ นครินทร์ดีใจ เขาบอกเธอว่าเขารักเธอ ลายทองถามถึงฉายสมร นครินทร์เล่าว่าฉายสมรเคยมาเยี่ยมลายทองและฉายสมรก็ตกลงหย่า

จากเขาโดยไม่ฟ้องร้องแล้วเพราะเธอจะแต่งงานใหม่กับเทิดธรรม ดังนั้นเขาจึงบอกให้ลายทองเลิกกลัวได้
แล้วว่าเธอจะแย่งสามีใคร ไม่ต้องกลัวคำสาปที่จะมีคนมาตราหน้าว่าเป็นนางบาปอีก และแล้วทั้งสองคนก็
สารภาพรักต่อกัน นครินทร์ชอบใจลายทองที่สอนให้เขารู้จักความรัก ลายทองมีความสุข เธอหัวเราะเบิก
บานกับวันใหม่ ...วันที่หญิงสาวเดินมาถึงถนนสายนี้อย่างองอาจ และจะไม่มีใครตราหน้าว่าหล่อนเป็นนาง
บาปอีกต่อไป

ตัวละครเรื่องนางบาป

ในชุมชนแออัด

นายสมร แต่งงานกับ นครินทร์

ลีลาญ (เพื่อนของนายสมร, แฟนเก่านครินทร์)

แม่กล้าละเอียด (แม่บ้าน)

ที่ทำงาน

ประกอบ (ลูกน้องที่นครินทร์นับถือและไว้ใจ)

ฉวีแสง (เลขานุการของนครินทร์)

ลายทอง (เด็กกำพร้า)

ทิม แต่งงานกับ รื่นเรือง

นางเงือกและเจ้าแก้วสวน (เจ้าของร้านขายของชำ)

ยายแย้ม (หมอดำแย)

หมอมวย (หมอดู)

ที่สถานีตำรวจ

เกิดธรรม (สารวัตร)

จำดับ

เรื่องย่อ “ดาวเรือง” ของ ทมยันตี

“จันทวัฒน์” ชายหนุ่มรูปร่างสูง ผิวดำ หน้าตาคมสันกำลังจัดเสื้อผ้าและข้าวของอยู่ในห้อง เพื่อเตรียมตัวไปเป็นปลัดใหม่ประจำอำเภอที่ห่างไกลแห่งหนึ่ง โดยมี “คุณจันทร์” แม่ของเขาช่วยเก็บกระเป๋า อยู่ใกล้ๆ ที่จริงแล้วคุณจันทร์ไม่อยากให้ลูกชายไปเลยแต่ก็ขัดไม่ได้ ครู่ต่อมา “จุลมนิหรือยายใจ” น้องสาวคนเดียวของจันทวัฒน์ ก็มาเคาะประตูเรียกพี่ชายด้วยน้ำเสียงทะเล้น เมื่อมีโทรศัพท์จาก “สุดาวดี” หญิงสาวผู้มีลักษณะกุลสตรีสมัยศตวรรษที่ ๑๖ ที่แอบสนใจปลัดหนุ่มอยู่ แต่สุดาวดีกลับไม่ใช่หญิงสาวในอุดมคติของเขา ชายหนุ่มจึงพยายามบอกปิด เขาไม่เปิดโอกาสให้เธอไปส่งหรือแม้แต่กระทั่งเลี้ยงส่ง

เมื่อจันทวัฒน์เดินทางมาถึงอำเภอที่เขาจะมาเป็นปลัด “นายกำจร” ชายผู้มีร่างใหญ่ผิวดำเป็นมัน เป็นคนขับรถของอำเภอที่ทำหน้าที่มารับปลัดจันทวัฒน์ นายกำจรขับรถพาปลัดใหม่ผ่านเส้นทางดินลูกรังที่เป็นหลุมเป็นบ่ออย่างไม่น่าเชื่อว่าจะมีรถคันใดวิ่งผ่านได้ ขั้วร้ายที่ตามเส้นทางก็ยังคงคอยหลบรถซุงที่วิ่งไม่เคยหลบใครอีกด้วย ด้วยสภาพถนนและสภาพรถที่ไม่ค่อยดีทำให้รถตาย วิ่งต่อไปไม่ได้ นายกำจรจึงแนะนำให้ไปบ้านดาวเรืองเพื่อจะได้หาคนมาช่วยลากรถ และการทำเช่นนี้ก็เปิดโอกาสที่ดีที่ปลัดจะได้รู้จักกับดาวเรืองด้วย เพราะถ้าปลัดพัฒนาบ้านดาวเรืองได้ บ้านอื่นก็ไม่มีปัญหา ระหว่างทางไปบ้านดาวเรือง ปลัดจันทวัฒน์ทราบข้อมูลนักเลงที่ล้าคัญ ๒ คนในถิ่นนี้ คือ ไฉ่วรรณ กับ ไฉ้เรื่อง

เมื่อมาถึงบ้านนักเลงใหญ่ เขาก็ได้ยินเสียงเรียกเขาว่าปลัดซึก เจ้าของเสียงคือเด็กสาววัยรุ่น ผมหยิกหยักศกตัดสั้น ดวงหน้าเรียว ผิวดำ ตาคม แต่การแต่งตัวกลับเหมือนผู้ชายคือใส่เสื้อเชิ้ตตัวโคร่ง ผูกชาย กางเกงขายาวอมมมม ที่มีนามว่า “ดาวเรือง”

นายกำจรสั่งกาแฟ ๒ ที่ ดาวเรืองยกกาแฟมาให้สองแก้วพร้อมทั้งบอกราคาที่เกินควร นายกำจรท้วงว่าชายเกินราคา ดาวเรืองจึงเทกาแฟออกครึ่งแก้วแล้วขายราคาปกติ นายกำจรจึงติงว่าปริมาณน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนด ดาวเรืองจึงตักน้ำร้อนเทใส่จนเกือบเต็มแก้ว จันทวัฒน์นั้นได้แต่ดูอย่างพูดไม่ออกบอกรักไม่ถูก บรรยากาศในร้านตอนนั้นก็เสียงพรรคพวกกันเชียร์กันลั่นร้าน ดาวเรืองหันไปแหว่ใส่ นายกำจรชี้ให้ปลัดเห็นว่านี่แหละเดขไฉ้เรื่อง ปลัดจันทวัฒน์อ้าปากค้างไม่อยากเชื่อหูตัวเองว่าไฉ้เรื่องที่ว่าจะเป็นผู้หญิง แต่สิ่งที่เขาเห็นเมื่อครู่ก็เทียบไม่ได้กับสิ่งที่เขาได้รู้ต่อมาจากนายกำจรเมื่อออกมาจากร้านแล้วว่า ดาวเรืองเป็นทั้งเจ้ามือและเป็นเซียนไพ่ โบก ไฮโลว์ โป ถั่ว นอกจากนี้เธอยังต้มเหล้าเถื่อนขาย ขายฝิ่นและยาฆ่าอีกด้วย นายกำจรบอกว่าถ้าดาวเรืองไม่แน่จริง เธอคงไม่สามารถหาเงินส่งพี่ชายเรียนจนจะจบกฎหมายได้

หลังจากที่ทานกาแฟเสร็จแล้ว นายกำจรก็ขอแรงให้ใครช่วยไปดูรถให้ด้วย หลายคนอดอดจนในที่สุด “เจ้าเพี้ยน” สมุนมือขวาของดาวเรือง ก็รับอาสาไปดูเครื่องให้ เมื่อซ่อมเครื่องเสร็จ นายกำจรจึงพาปลัดใหม่ไปแวะบ้าน “ผู้ใหญ่มั่น” จันทวัฒน์เองก็คิดว่าเป็นการดีที่จะได้ผูกไมตรีกับคนในหมู่บ้านไว้ก่อน

ที่ลานบ้านผู้ใหญ่ผ่นนั้นค่อยข้างกว้าง จินตวิวัฒน์เองได้ข้อมูลต่อมาว่าผู้ใหญ่ผ่นใช้เลี้ยงไก่ชน วันอาทิตย์ก็มักมั่วอยู่บ่อนไก่ เมื่อ “ผู้ใหญ่ผ่น” ชายผู้มีผิวดำมะมื่น ท่อนแขนสลักลายพร้อย ทราบ แกและภรรยาทั้ง ๔ คนออกมาต้อนรับปลัดอย่างดี พร้อมลูกชาย “ไฉ่วรรณ หรือ สุวรรณ ชื่อเต็มว่า “ศรีสุวรรณ” ลูกโทนผู้มีรูปร่างผอมกะหร่อง ผมทรงรากไทรรุงรัง เหมือนคนหรือใช้ใหม่ ๆ เจ้าวรรณเคยทำงานกองปราบศัตรูพืช แต่ปัจจุบันเป็นนายฮ้อยกองควาย เมื่อพบปลัด เจ้าวรรณยกมือไหว้พร้อมถามว่าปลัดจินตวิวัฒน์มาแทนปลัดดอนันต์หรือ แล้วจะอยู่นานสักเท่าไร แม้คำถามจะทะแม่งๆ แต่ปลัดใหม่ก็ตอบคำถามอย่างเรียบง่าย เจ้าวรรณถามต่อว่าเจอดาวเรืองหรือยังและบอกว่าฤกษ์ของดาวเรืองไม่เบาขนาดปลัดคนเก่ายังวิ่งหาที่ลงใหม่แทบไม่ทัน

เมื่อทักทายกันพอสมควรแล้วปลัดจินตวิวัฒน์ก็ขอตัว เขารู้สึกว่าผู้ใหญ่ผ่นนั้นจะเอาอกเอาใจเขาจนผิดปกติ นายกำจรจึงบอกปลัดให้รู้ไว้ว่าผู้ใหญ่ผ่นเป็นคนที่มีผ่นได้สมชื่อ และแนะนำว่าถ้าเขาต้องการรู้ประวัติเจ้าเรืองก็ต้องถามเจ้าวรรณ ถ้าต้องการรู้ประวัติเจ้าวรรณก็ต้องถามเจ้าเรือง เพราะคู่นี้เป็นคู่รักคู่แค้นกัน กินกันไม่ลง แต่จะพูดกันจริงๆ แล้ว ดาวเรืองคู่ออกจะเก่งกว่าเจ้าวรรณอยู่ซึกหน่อยเพราะกะล่อนเอาตัวรอดและแก้เผ็ดคู่ปรับได้เสมอ

ปลัดใหม่เมื่อได้ทราบข้อมูลคร่าวๆ ของลูกบ้านก็ได้แต่ถอนใจ ได้แต่นึกว่า “หนทางพิสุจน์ม้ากาลเวลาพิสุจน์คน” นั้นเห็นจะจริงแท้ทีเดียว

บ้านพักของปลัดอยู่ด้านหลังอำเภอ ไม่ไกลสถานีตำรวจนัก แล้วเย็นวันนั้นเขาก็ได้ไปเยี่ยมบ้านผู้กำกับ การรู้จักสังสรรค์กันไว้เป็นสิ่งที่ดีในสังคมต่างจังหวัด

ที่บ้านดาวเรืองนั้น ปกติมักจะเปิดบ่อนไฟ และคู่ล่างคู่แค้นคนสำคัญของดาวเรืองก็คือ “จำแ่มน เก่งมุด” หัวหน้าสายตรวจที่ตั้งปฏิญญาว่าจะจับดาวเรืองให้ได้ ถึงแม้ตอนหนุ่มๆเขาเคยตามจับ “แม่บ้านซิน” แม่ของดาวเรืองก็ตาม ดาวเรืองเรียกจำแ่มนว่าจำแ่มน เก่งมุด ใครๆ จึงพลอยเรียกตามไปด้วย

วีรกรรมระหว่างจำแ่มนกับดาวเรืองมีหลายเหตุการณ์ แต่ลงท้ายคนที่คว้าน้ำเหลวก็มักจะเป็นจำแ่มน ดังเช่นตอนที่จำแ่มนบุกจับดาวเรือง เมื่อเห็นดาวเรืองซุดอะไรอยู่หลังบ้าน จำแ่มนแน่ใจว่ามันคือเหล่าเถื่อน จึงถามดาวเรืองว่าซุดอะไร ดาวเรืองตอบว่าซุดหาถึงส้วมเก่าเพราะจะทำส้วมใหม่ จำแ่มนไม่เชื่อจึงขอเสียมจากดาวเรืองและซุดตรงที่เห็นว่าดาวเรืองยืนอยู่โดยไม่ยอมขยับเขยื้อนไปไหน ดาวเรืองเตือนไม่ให้ซุดแต่จำแ่มนไม่ฟังคำทัดทาน ลงมือซุดทันที เมื่อจำแ่มนซุดไปเจอกระดานแต่เมื่อลงมือขุดกระดานออก กลิ่นไม่พึงปรารถนาจากส้วมก็ไชยออกมาอย่างรุนแรง จำแ่มนได้แต่เจ็บใจที่จับไม่ได้ไล่ไม่ทัน แถมยังต้องมากลบให้ดาวเรืองอีก เมื่อจำไปแล้ว เจ้าเรืองจึงออกคำสั่งให้เจ้าเพี้ยนซุดต่อไปและที่ที่เจ้าเพี้ยนซุดก็คือตรงที่จำแ่มนยืนอยู่ตอนแรกนั่นเอง ดาวเรืองจึงถือโอกาสสอนเจ้าเพี้ยนไปในตัวด้วยว่า ให้จำไว้ว่าถ้าอยากให้เราค้นตรงไหนต้องแก้งทำพิธีให้มากๆ ตรงนั้น

ดาวเรืองนั้นแม้ยังเป็นหญิงสาวที่อ่อนวัย แต่มากด้วยความฉลาดแกมโกง ที่จริงแล้วดาวเรืองเป็นเด็กเรียนเก่งแต่เพราะฐานะทางบ้านที่ไม่ค่อยดีทำให้ดาวเรืองและแม่ตัดสินใจส่งให้ “พฤษ์” พี่ชายของดาวเรืองไปเรียนต่อแต่ผู้เดียว “พฤษ์” เรียนใกล้สำเร็จเป็นผู้พิพากษาจึงเป็นความหวังทั้งหมดของบ้าน

ตัวดาวเรืองนั้นได้เรียนชั้นประถมจนจบชั้นม.ศ. ๓ แล้วออกมาช่วยงานแม่ เพราะเห็นว่าแม่ต้องทำงานหนักตัวเป็นเกลียวดังนั้นทางใดที่เห็นว่าได้เงินแล้ว เจ้าเรืองยอมทำทั้งสิ้น แม้ว่าตัวเองจะยังอยากเรียน แถมยังเรียนเก่งขนาดสอบได้ที่หนึ่งก็ตาม

วันหนึ่ง ผู้ใหญ่ผันมาตามให้ปลัดจิ้นตัวฉนิไปดูชาวบ้านคนหนึ่งที่กำลังจะคลอดลูกคนที่ ๑๐ ทำให้ปลัดจิ้นรู้ว่าการรณรงค์คุมกำเนิดที่นี้ยังไม่ได้ผลและในอำเภอนี้ก็ยังขาดสถานอนามัยที่มีอุปกรณ์ทางการแพทย์และหยูกยาที่พอเพียง ชาวบ้านจึงยังต้องอาศัยความเชื่อโดยคอยทำวิธีต่างๆ เพื่อให้เด็กปลอดภัย เมื่อเหตุการณ์นี้ผ่านไปด้วยดี ปลัดจิ้นตัวฉนิก็มาขอพบนายอำเภอ เพื่อปรึกษาหาทางแก้ไขและพัฒนาความเป็นอยู่ของชาวบ้านในอำเภอนี้ นายอำเภอเองก็ยอมรับกับปลัดว่า เขาเองก็ยังหนักใจในเรื่องการขาดแคลนหมอและสถานพยาบาลเช่นกัน ปลัดจิ้นตัวฉนิออกความคิดเห็นว่าเขาอยากให้ใช้วัดเป็นศูนย์กลางเหมือนสมัยก่อน เรื่องรักษาพยาบาลนี้ก็อาจมีการอบรมการรักษาที่วัดก็ได้ นอกจากนี้เรื่องปากท้องต่างๆ ก็ใช้วัดเป็นที่ให้ความรู้ได้ นายอำเภอเหมือนจะพูดอะไรชักอ้อยแต่ก็เจียบไว้ ได้แต่ถามปลัดจิ้นตัวฉนิว่าเคยไปวัดหรือยัง นายอำเภอแนะนำให้ปลัดใหม่ไปวัดเสียก่อนแล้วค่อยกลับมาคุยกันใหม่

เย็นนั้นนายอำเภอจึงขับรถพาปลัดจิ้นตัวฉนิไปที่วัด ญาติแรกที่ปลัดขึ้นไปที่คือญาติของ “หลวงตาคง” ซึ่งในตอนแรกปลัดคิดว่าเป็นเจ้าอาวาส เมื่อขึ้นไปหลวงตากำลังคุยกับกุมารทองอยู่ และนายอำเภอก็เป็นผู้ที่บรรยายสรรพคุณของหลวงตาไว้มากมายว่าทั้งน้ำมัน ไบเงิน ไบทองของท่านก็ศักดิ์สิทธิ์ ร้านค้าไหนมีไว้ก็จะขายได้ดี ปลัดจิ้นตัวฉนิจึงเริ่มคิดว่าเพราะอย่างนี้กระมังที่ทำให้นายอำเภอยังลังเลความคิดของเขาอยู่ ไม่นานนักชายอายุเลยวัยกลางคน รูปร่างบึกบึน ท่าทางกระฉับกระเฉง ในชุดขาวล้วนก็เดินออกมา ปลัดจิ้นเริ่มงง เขาบอกหลวงตาว่าเขาต้องการพบเจ้าอาวาส หลวงตาคงจึงบอกว่ามาผิดที่แล้ว เพราะหลวงตาเป็นอดีตเจ้าอาวาสแต่สึกมาหลายปีแล้ว

จากการพูดคุยก็ทำให้ปลัดใหม่รู้ว่า “พระครูจ้อย” เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันเป็นพี่ชายแท้ๆของผู้ใหญ่ผัน และเจ้าวรณก็เป็นหลานแท้ๆของท่าน ส่วนหลวงตาคงเป็นเพื่อนเก่าของผู้ใหญ่ผัน และได้รู้ว่าหลวงตาองค์นี้ไม่ใช่ข้อย่อย ทั้งไ้บห้วย แสดงอิทธิปาฏิหารย์ต่างๆ เช่นน้ำมันพราย เสกใบไม้ เป็นต้น แต่ถึงอย่างไรหลวงตาคงก็เป็นคนมีความคิดอ่านดีคนหนึ่ง แกอธิบายว่าสิ่งที่แกทำ ไม่ได้หลอกลวงแต่เป็นเคล็ดที่จะส่งสอนไปในตัวด้วย เช่น ก่อนใช้ต้องถือศีลก่อน ต้องพูดจาอ่อนหวาน ซึ่งถ้าทำได้เช่นนั้นแม้ไม่มีของศักดิ์สิทธิ์ คนก็ต้องรักต้องชอบอยู่ดี นอกจากนี้หลวงตาคงยังเสนอว่าในการพัฒนา เราต้องพัฒนาที่คนเสียก่อน ปลัดจิ้นตัวฉนิจึงเริ่มยกมือไหว้ได้สนิใจและฉวยโอกาสพูดชักชวนให้หลวงตาช่วยทางการอีกแรงหนึ่ง

วันต่อมาจิ้นตัวฉนิมาหาผู้กำกับที่สถานีตำรวจเพื่อเสนอเรื่องให้วัดเป็นศูนย์กลาง เมื่อมาที่สถานีตำรวจ เขาก็เห็นดาวเรืองถูกจับและปรับเรื่องการเดินตั้งวงไฟ ส่วนดาวเรืองเองเมื่อกลับมาบ้าน

เจ้าเพี้ยนก็มาคุยให้ฟังว่าปลัดใหม่ออกตรวจพื้นที่ซอกๆ ยิ่งกว่าตำรวจเสียอีก ซึ่งมันจะสร้างความลำบากในการต้มเหล้าเถื่อนของดาวเรือง แต่ดาวเรืองไม่กลัว ซ้ำยังปรามาคว่าพวกหน้าซี้ไก่อังงี้ ไม่ก็ยกก็แจว

ตอนเช้าวันหนึ่ง “หลวงพี่จ้อย” เจ้าอาวาสมาขอให้ดาวเรืองช่วยหาเครื่องปั้นไฟวัดที่หายไป หลวงพี่สงสัยว่าเจ้าวรรณจะเอาไปเพราะเจ้าวรรณอยากเป็นประธานกรรมการวัด แต่ทางวัดไม่ให้เพราะผู้ใหญ่ผั้น พ่อเจ้าวรรณเคยเป็นแล้วตั้งบ่อนในวัดจึงให้เป็นไม่ได้ เมื่อเจ้าวรรณรู้เรื่อง มันโกรธมากจนอาจมาลักเครื่องปั้นไฟไป ดาวเรืองรับปากว่าจะจัดการให้ ดาวเรืองจึงไปแจ้งความกับผู้ใหญ่ผั้นว่าเครื่องปั้นไฟวัดหาย หลังจากอืดออดอยู่นาน ผู้ใหญ่ผั้นก็รับปากว่าจะดูให้ ดาวเรืองถือโอกาสลักกลับแต่ดาวเรืองก็ไม่ได้กลับไปเปล่าๆ ยังแอบใส่หมามูยไว้ในโถงน้ำที่ผู้ใหญ่ผั้นใช้อาบ มีผลให้ผู้ใหญ่ผั้นคันทั่วตัว และด้วยเหตุนี้ผู้ใหญ่ผั้นจึงเรียกเจ้าวรรณมาด่าแล้วสั่งกำชับให้เอาเครื่องปั้นไฟไปคืนที่วัด

ปลัดจินตวัฒน์จะไปวัด จำแม่จึงขออาศัยไปลงแถวบ้านดาวเรืองเพราะสงสัยว่าดาวเรืองจะต้มเหล้าเถื่อนคืนนี้ ปลัดจินตวัฒน์จึงตามไปดูด้วย แต่เสียงของเครื่องยนต์ทำให้ดาวเรืองรู้ตัวก่อน จำจึงเห็นดาวเรืองวิ่งอุ้มขวดเหล้าไปด้วย จำแม่วิ่งตามทันที ส่วนปลัดนั้นมองไปรอบๆ เห็นคนเผลอหน้าลับๆ ล่อๆ อยู่ก็ยิ้มกับตัวเอง แล้วตามจำแม่ไป จำแม่เมื่อตามมาทันดาวเรืองก็จะจับตัวดาวเรืองโทษฐานมีเหล้าเถื่อนในครอบครอง แต่ดาวเรืองเถียงว่าขวดที่อุ้มอยู่เป็นขวดฉีแม่บานขึ้นจะเอาไปให้หมอตรวจ แต่จำแม่ไม่เชื่อจะเปิดดม แม้ปลัดจะทักท้วงแล้วก็ตาม จำยึดขวดเหล้ามาและเปิดออกแล้วดม ทันใดนั้นจำแม่ก็ขวางขวดทิ้ง แล้วลงนั่งยองๆ เพราะจะอาเจียน ดาวเรืองจึงเริ่มเยาะเย้ย ปลัดจึงบอกจำแม่ว่าดาวเรืองล่อให้จำแม่วิ่งตาม ที่จริงเหล้าอยู่อีกที่หนึ่ง ซึ่งบ้านนี้คงขนออกไปหมดแล้ว ดาวเรืองมีสีหน้าผิตปกติขึ้นมานิดหนึ่ง และเมื่อไม่สามารถจับดาวเรืองได้ทั้งคู่ก็กลับไปมือเปล่า

เมื่อรถไปแล้ว เจ้าเพี้ยนก็ย้ายของไปเรียบร้อยแล้ว จากเหตุการณ์ในวันนี้ทำให้ดาวเรืองเริ่มคิดว่าจินตวัฒน์อาจไม่ซี้ไก่อเหมือนดังที่ตัวเองคิดไว้

ปลัดจินตวัฒน์ไปวัดอีกครั้ง คราวนี้เขาก็ได้พบ “พระครูจ้อย” เจ้าอาวาสซึ่งอยู่คนละฝ่ายกับหลวงตาก ท่านมองวิธีของหลวงตากว่าเป็นเดรัจฉานวิชาส่วนท่านยึดถือหลักธรรมเคร่งครัด พระครูต้อนรับปลัดใหม่อย่างดี และเริ่มพูดถึงงานวัดที่จะจัดขึ้น ปลัดจึงเริ่มเสนอแผนพัฒนาหมู่บ้านไปในตัวเช่น การแบ่งถนนเป็นช่วงๆ แล้วให้แบ่งทีมโดยให้แต่ละทีมช่วยกันทำ ใครทำเสร็จก่อนและมีมือดีก็ได้รางวัล เจ้าอาวาสเห็นด้วยกับความคิดของปลัด และยังเสนอการพัฒนาเรื่องอื่นๆ ด้วย เช่น การซ่อมแซมบ่อน้ำที่คันโยกเสียที่บ้าน “ยายจิบ” จอมงก ปลัดรับอาสาไปจัดการพูดจากับยายจิบ แล้วเขาก็ทำสำเร็จโดยใช้วิธีบอกกับยายจิบว่าถ้าให้ความร่วมมือจะเขียนป้ายชื่อยายจิบไว้ที่บ่อน้ำ คุณยายจึงยอมตกลง

วันหนึ่งขณะที่ดาวเรืองกับเจ้าเพี้ยนกำลังวุ่นๆ ชุดเอาไหเหล้าขึ้นมาจากที่ฝังไว้ ทำให้ทั้งคู่ไม่ทันสังเกตว่าปลัดจินตวัฒน์มายืนอยู่แถวนั้นแล้ว เขาถามดาวเรืองว่าทำอะไร ดาวเรืองตกใจแต่ก็ยังตอบไปหน้าตาเฉยๆ บอกว่าไหน้ำปลา จินตวัฒน์ดักค่อนาน่าจะเป็นไหเหล้ามากกว่า ดาวเรืองจึงทำให้เข้าไปดู

จินตวิวัฒน์คิดว่าเสียมัจจุคงแล้วมันก็เป็นจริงอย่างที่เขาคิด แต่ไม่ทันเขาจะพูดอะไรไปมากกว่านั้นได้ ดาวเรืองก็ใช้ไม้ไผ่ทั้งลำฟาดไปที่ศีรษะปลัดจินตวิวัฒน์เสียแล้ว

ปลัดจินตวิวัฒน์หมดสติไป เขามารู้ตัวอีกทีก็พบแต่หมอกกับนายกำจร ปลัดเจ็บที่ศีรษะที่ถูกเขี่ยไป ๗ เซ็ม นายกำจรบอกว่าเจ้าพี่นซีรถมาตาม แล้วเล่าให้ตนฟังว่าดาวเรืองกำลังทุบหน้าปลาแต่ปลัดโผล่มาจากไหนไม่รู้ทำให้เธอยังไม่ทัน ปลัดจินตวิวัฒน์เถียงว่าไ้เหล่าต่างหาก นายกำจรแย้งว่าแต่ตอนที่เขาไปถึง ปลัดฟูบอยู่บนหน้าปลาจริงๆ จินตวิวัฒน์พูดไม่ออกเพราะเสื้อผ้าที่สวมอยู่ก็มีกลิ่นน้ำปลายืนย่นอยู่ เป็นอันว่าในที่สุดปลัดก็ต้องเจ็บตัวฟรีไป

ทางวัดจะจัดงานประจำปี เจ้าวรรณเสนอให้แข่งม้าโดยทำดาวเรืองลงแข่ง ดาวเรืองตอบตกลง เดิมพัน คือ ใครแพ้ต้องแบกดินทำถนนเข้าวัด เจ้าวรรณนั้นแอบมาดูการซ้อมของดาวเรือง เห็นว่าดาวเรืองเลือกขี่ม้าชื่อ “เขี้ยว” ม้าซากาง ซึ่งเคยเป็นม้าลากรถมาก่อน ขณะที่ไปแอบดูนั้นเป็นช่วงที่ดาวเรืองพยายามบังคับขี่เขี้ยว แต่ในที่สุดก็ตกม้าจนได้ เจ้าวรรณจึงเห็นทางชนะอยู่ใสายๆ แม้กระนั้นดาวเรืองกลับทำเดิมพันกับเจ้าวรรณว่า ถ้าใครแพ้ต้องจ่ายให้คนชนะ ๑,๐๐๐ บาท เจ้าวรรณเตือนให้ดาวเรืองให้คิดดีๆ แต่ก็ยอมตกลง ทั้งยังบอกว่าถ้าดาวเรืองชนะ ตนจะให้ขี่คอรอบวัดยังได้ ดาวเรืองก็ทำกลับว่าถ้าเจ้าวรรณชนะตนก็จะให้เจ้าวรรณจูบที่หนึ่ง เจ้าวรรณดีใจรีบกลับไปซ้อมขี่ “กะเลียว” ม้าเพศผู้ของตน เจ้าวรรณเคยเป็นนายร้อยกองควาย จึงขี่ม้าเก่งและไต่กะเลียวม้าของเจ้าวรรณก็มีฝีเท้าดีพอสมควร เจ้าวรรณไปบอกผู้ใหญ่ผู้ว่าเดิมพันกับดาวเรืองไว้ ผู้ใหญ่ผู้นั้นไม่ค่อยเชื่อว่าเจ้าวรรณจะทำได้นัก แต่เมื่อรู้ว่าเจ้าเรื่องขี่เขี้ยว ผู้ใหญ่ก็สนใจพินด้วย

เมื่อชาวบ้านรู้เรื่องการแข่งม้าระหว่างเจ้าวรรณกับดาวเรืองก็เริ่มมีการต่อรองเกิดขึ้น คนส่วนใหญ่จะเดิมพันฝ่ายเจ้าวรรณ ส่วนทางดาวเรืองนั้น ดาวเรืองก็ให้เจ้าพี่นซีและแม่บ้านขึ้นทุ่มทางตัวเองสุดตัว แม้แม่บ้านขึ้นกับเจ้าพี่นซีจะไม่แน่ใจนักเพราะเห็นว่าเสียเปรียบอยู่ แต่เพราะดาวเรืองยืนยันให้เชื่อหัวไ้เรื่องเถอะ และเพราะความเชื่อมั่นที่มีต่อลูกสาว แม่บ้านขึ้นจึงยอมทำตามที่ดาวเรืองบอก

ก่อนหน้าการแข่งขัน มีพิธีสำคัญพิธีหนึ่งของหลวงตากซึ่งทำทุกปี นั่นคือการอาบน้ำมันเดือด พิธีนี้เป็นพิธีที่ชาวบ้านให้ความสนใจมาก เพราะได้เห็นหลวงตากแสดงอิทธิปาฏิหารย์ต่างๆ ทำให้ชาวบ้านเกิดความเชื่อถือศรัทธา ดาวเรืองคิดว่ามันไม่ถูกต้อง เธอไม่อยากจะชาวบ้านเชื่อมงาย แต่อยากให้คนนับถือพระที่เป็นพระจริงๆ มากกว่า ดาวเรืองจึงอยากสั่งสอนหลวงตากบ้าง

วันงานทำพิธี จะเห็นโรงพิธีอยู่ด้านหลังสุด กลางปะรำตั้งแท่นปูอาสนะผ้าขาว อีกด้านเป็นโต๊ะหมู่บูชา มีด้าย สายสิญจน์โยงออกไปสู่เตาไฟตั้งกระหะสำหรับหุงน้ำมันมนต์ที่หลวงตากจะอาบทุกปี การอาบน้ำมันนี้ถือเป็นหัวใจของงาน ชาวบ้านจะให้ความสนใจมาก ในปีนี้ ชาวบ้านก็พากันมาไม่ขาดสาย เช่นเดิม หลวงตานำสมาทานศีล แล้วบอกให้ทุกคนทำใจเป็นสมาธิ ดำเนินชีวิตทางมรรคแปด ผลแปด แล้วเริ่มนำสวดมนต์ หลวงตากจุดเทียนน้ำมันตวงพาดไว้ปากบาตรที่มีน้ำอยู่เกือบเต็ม น้ำตาเทียนหยดลงสู่บาตรไม่ขาดสาย ไม่นานพรายน้ำก็เริ่มปุดขึ้นมาราวเดือด ผู้คนจึงเริ่มวิจารณ์ แต่หลวงตากบอกให้ทำ

จิตใจให้มัน นึกถึงพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วก็เริ่มรดน้ำมันต์ ระหว่างรดน้ำมันต์ หลวงตาก็ห้ามว่าอย่าไปทำผิดคิดร้ายเข้า ไม่เช่นนั้นดับไฟให้ฟุ้งจะร้อนเหมือนน้ำมันต์ ต่อจากนั้นก็มีการแสดงอิทธิฤทธิ์ต่างๆ เช่น เสกตะกรุดโลหะที่น้ำจะจมน้ำให้ลอยน้ำได้ มีการให้เข้าสาธิตาลิ้นทอง ใครจะเข้าต้องทำนุญท่านบอกว่าสาธิตาของท่านพอเรียกแล้วจะลอยน้ำขึ้นมา ถ้าไม่ลอยไม่ขลัง หลวงตาก็พึมพำคาถาแล้วจุ่มเทียนน้ำมันต์ควนน้ำในบาตรจนน้ำหมุ่นเป็นวงกว้างแล้วเทศะกรุดซึ่งเป็นโลหะลงไป ตะกรุดเป็นโลหะไม่ว่าจะลอยน้ำได้ แต่พอลอยขึ้นมา ชาวบ้านจึงเห็นว่าศักดิ์สิทธิ์ต่างก้มลงกราบ

ระหว่างที่ดาวเรื่องดูหลวงตาทำพิธีนั้นก็ได้สั่งให้เจ้าเพี้ยนไปเปลี่ยนปีบน้ำมันเก่าของหลวงตาเป็นปีบน้ำมันใหม่ๆ แล้วดาวเรื่องก็ติดตามผลงานโดยแว็บไปถามเจ้าเพี้ยน เจ้าเพี้ยนนำถังน้ำมันเก่าของหลวงตาคงมาให้ดาวเรื่อง ขณะที่ดาวเรื่องกำลังหาว่าน้ำมันถังนั้นมีพิรุณอย่างไร ปลัดจินตวัฒน์ก็มาเห็นพอดี เขาบอกว่าดาวเรื่องจะขโมยน้ำมัน ดาวเรื่องเถียงว่าแค่เปลี่ยนไม่ผิด แล้วเธอก็เทน้ำมันออกจากถังทันใดนั้นเธอก็เห็นมีน้ำอยู่ก็บอกว่าน้ำมันของหลวงตามีน้ำอยู่ เธอบอกปลัดว่าในถังมีน้ำ ปลัดถามงงๆ ว่าแล้วไง ดาวเรื่องบอกว่าเธอรู้แล้วว่า ทำไมหลวงตาคงจึงอาบน้ำมันเดือดได้ ก็เพราะในถังนั้นมันมีน้ำอยู่นี่เอง ปกติน้ำมีจุดเดือดต่ำกว่าว่าน้ำมันและน้ำมันจะลอยอยู่เหนือน้ำ พอน้ำเดือดจะฟุ้งขึ้นมาคล้ายน้ำมันเดือด เพราะฉะนั้นถ้าคนตักคอยช้อนน้ำมันชอบๆ กระทะอาบ มันก็ไม่ร้อนเท่าไร และถ้าเอาปูนคาคบ่าหนาๆ ความร้อนก็ยังไม่ถูกตัว และนี่คือวิธีที่หลวงตาคงใช้หลอกชาวบ้านว่าสามารถอาบน้ำมันเดือดได้

เมื่อดาวเรื่องอธิบายจบ ปลัดจินตวัฒน์บอกดาวเรื่องว่าตนเองก็รู้ ดาวเรื่องจึงสงสัยว่าทำไมไม่จับหลวงตาคงที่หลอกหลวงชาวบ้าน จินตวัฒน์พูดให้ดาวเรื่องคิดโดยถามดาวเรื่องว่าไม่ได้สังเกตหรือว่าหลวงตาคงบอกว่าของจะขลังต้องทำอะไร หลวงตานั้นในคิดดีทำดี พูดจาดี ถ้าคนทำได้ดังนี้แล้วถึงไม่มีของศักดิ์สิทธิ์ ก็จะได้รับสิ่งดีๆ อยู่แล้ว ปลัดอธิบายต่อว่าถึงแม้จะจับหลวงตาคงไป คิดหรือว่าชาวบ้านจะเลิกมงาย ชาวบ้านแค่เพียงวิ่งไปหาทางใหม่เท่านั้น ท่านจึงใช้สิ่งเหล่านี้เป็นสื่อในการสั่งสอน หลวงตาคงเข้าใจชาวบ้านดี ท่านจึงยอมเสีย เพราะถ้าไม่ทำเช่นนั้นก็อาจทำให้ศาสนาหมวมอง ปลัดจินตวัฒน์ถามว่าเมื่อดาวเรื่องรู้อย่างนี้แล้วยังคิดจะแจ้งความจับหลวงตาอีกหรือ

เมื่อฟังปลัดจินตวัฒน์พูดจบแล้ว ดาวเรื่องจึงเริ่มเป็นห่วงหลวงตาเพราะตัวได้ลับเปลี่ยนถังน้ำมันไปแล้ว เธอจึงรีบไปบอกหลวงตาคงทันที ส่วนหลวงตาคงนั้นถึงแม้จะรู้แล้วว่าดาวเรื่องเปลี่ยนถังน้ำมัน แต่ท่านก็ยืนยันว่าจะต้องอาบ แม้ดาวเรื่องจะเสนอให้เลิกพิธีโดยตนจะบอกชาวบ้านว่าตัวเองข้ามสายสัญญาณทำให้ทำพิธีไม่ได้ แต่หลวงตาคงปฏิเสธ ดาวเรื่องจึงได้แต่ให้เจ้าเพี้ยนช่วยใส่กากสมุนไพรเข้าไปมากๆ เพื่อลดความร้อนของน้ำมัน และแล้วพิธีอาบน้ำมันเดือดของหลวงตาคงก็ผ่านไปด้วยดี

ในที่สุดวันที่หลายคนรอคอยก็มาถึง วันนั้นก็คือวันแข่งม้าระหว่างดาวเรื่องกับเจ้าวรรณ ชาวบ้านต่างมาร่วชมกันอย่างมากมาย ถ้าเปรียบม้ากันแล้ว ลักษณะของอี่เขี้ยวดูเสียเปรียบไ้กะเสียอย่างมาก ชาวบ้านจึงพากันแทงทางฝ่ายไ้กะเสีย แต่ดาวเรื่องก็มั่นใจให้แม่บานขึ้นแทงข้างตัวเองหมดกระเป่า ในงานปลัดจินตวัฒน์ก็มาด้วย เขามายืนคุยกับหลวงตาคง เขาเป็นห่วงว่าดาวเรื่องจะแพ้ แต่หลวงตาคงแน่ใจ

ว่าดาวเรืองต้องชนะเพราะหลวงตากคงก่อนบวชถือเป็นนักเลงคนหนึ่ง มีทรัพย์สินสมบัติ แต่ตอนหลังคิดออกบวชล้างบาป ผู้ใหญ่ผันจึงโกงไปหมด และแม้หลวงตากสึกออกมาแล้ว ผู้ใหญ่ผันก็ไม่คิดจะเอามาคืนให้เพราะผู้ใหญ่ผันนำไปเล่นอบายมุขจนเสียเกือบหมด แต่ที่สำคัญหลวงตากคงเคยเป็นนายฮ้อยกองควาย เคยเลี้ยงแม่ของกะเลียว รู้ว่ากะเลียวเป็นม้าตื่นต้นและเป็นม้าโรคประสาท เป็นม้ากลั่นใจคือแรกๆ วิ่งเร็ว พอไปได้สัก ๒๐ เส้นก็ต้องหายใจ พอหายใจ ฝึเท้าจะตกและจะเริ่มงง คราวนี้ก็ไม่ค่อยยอมวิ่งแล้ว และเหตุนี้ดาวเรืองจึงทำให้แข่งระยะ ๕๐ เส้น

เมื่อออกสตาร์ท ไอ้กะเลียวก็วิ่งนำไปไกล ส่วนอีเขียวค่อยๆ วิ่งไปเหมือนไม่เต็มใจวิ่ง แต่เมื่อผลการแข่งขันออกมาก็เป็นไปตามที่หลวงตากบอกคือดาวเรืองชนะใสๆ อีเขียวเดินเข้าเส้นชัยนานแล้ว ไอ้กะเลียวเพิ่งเดินก้มหน้าก้มตانبัก้าวเหมือนหมดอาลัยตายอยากในชีวิตมาถึง เจ้าวรรณจึงต้องเสียเงินที่แพ้พนัน และยังต้องยอมให้ดาวเรืองขี่คอ แต่ลูกน้องเจ้าวรรณบอกว่าดีจะได้ใกล้ชิดกับดาวเรือง ดาวเรืองเองก็เริ่มรู้สึกว่าไม่เหมาะจึงเริ่มบ้ายเบียง แต่เจ้าวรรณไม่ยอมจะให้ขี่ให้ได้ ดาวเรืองจึงให้แม่บานขึ้นขี่แทนเพราะในสัญญาไม่ได้บอกว่าจะให้ใครขี่ เจ้าวรรณจึงต้องจำใจยอมให้แม่บานขึ้นขี่คอจนมาถึงตลาด

ด้วยความเจ็บใจที่แพ้การแข่งขัน ทำให้เจ้าวรรณคิดจะจุดดาวเรือง จึงไปขอฤกษ์จากหลวงตากคง โดย ให้หลวงตากคงสัญญาว่าจะไม่บอกใคร หลวงตากคงสัญญาว่าจะไม่บอกใครคนเดียว เจ้าวรรณจึงบอกแผนการ หลวงตากคงให้ฤกษ์ไป แต่ก็เอาข่าวไปบอกดาวเรืองแต่ขณะที่บอกก็ให้แม่บานขึ้นฟังอยู่ด้วย จึงถือว่าไม่ผิดสัญญาที่ไม่ให้บอกใครคนเดียว

แม่บานขึ้นตกใจแต่ดาวเรืองทำท่าสบายๆ เธอไปหา “ป้าไหว” หญิงแก่ที่เป็นหม้าย ดาวเรืองบอกป้าไหวว่ามีคนแอบรักและคิดจะจุดป้าไหว ป้าไหวดีใจบอกดาวเรืองว่าไม่เห็นต้องจุด แค่มารอดีก็ได้ ถ้าไม่มีเงินแต่งจะออกให้ แต่ดาวเรืองยุว่าให้จุดขี้ตี่ ป้าไหวจะได้ดังเพราะคนจะได้รู้กันทั่วบาง ป้าไหวเห็นดีด้วย ดาวเรืองจึงนัดแนะแผนการว่าให้ป้าไหวไปรอที่บ้านของตน เอาผ้าโพกหัวจะได้ไม่อาย และเวลาถูกจุดก็ให้ขี้ตี่ขึ้นเป็นพิธี แต่อย่างร้องเพราะเดียวคนจุดจะไม่กล้าจุด ดาวเรืองยังบอกอีกว่าถ้าคนจุดโวยวายเมื่อเห็นป้าไหว ให้ป้าไหวรู้ไว้ว่าเขาขี้อาย ให้ป้าไหวตื้อๆ เขาหน่อย

หลังจากที่นัดแนะกันเสร็จแล้ว วันรุ่งขึ้นป้าไหวก็ไปรอตามแผน ส่วนเจ้าวรรณพร้อมลูกสมุนพอได้ฤกษ์เจ้าวรรณก็กางกระสอบเข้าไปหา แต่เพราะความรีบทำให้เจ้าวรรณเซถลาเกือบพลาด แต่อาจด้วยความรีบร้อนหรือตาของเจ้าวรรณฝาดก็ไม่อาจรู้ได้ ที่ทำให้มันเห็นดาวเรืองมุดเข้าไปในกระสอบเสียเอง ส่วนแม่บานขึ้นก็นั่งมองตาปริบๆ คล้ายๆ จะร้องไม่ออก

ปฏิบัติการจุดจึงสำเร็จลุล่วงได้โดยง่าย เจ้าวรรณแบกกระสอบไปที่ห้างกลางนา พร้อมกำขี้ตี่ ลูกน้องว่าอย่าให้ดาวเรืองหนีไปได้ ถ้าหนีไปทางไหน ลูกสมุนคนนั้นต้องลำบาก แล้ววรรณก็เข้าไปในห้าง หลังจากอยู่กันสองต่อสองนานพอควร และในจังหวะสำคัญ คือ เมื่อเจ้าวรรณเปิดกระสอบแล้วพบว่าเป็นป้าไหว เจ้าวรรณก็คิดว่าผีหลอก มันตะโกนให้ลูกน้องช่วย แล้วรีบพ่นลงจากห้าง ป้าไหวตามลงมา ทุกคนจึงรู้ว่าเจอฤกษ์เจ้าเรืองเข้าแล้ว เจ้าวรรณจะยกให้ลูกน้องแต่ไม่มีใครรับ ป้าไหวบอกว่าจะขนเสื่อผ้ามาอยู่

ด้วย เจ้าวรรณหน้าซัด แต่แล้วก็ใจขึ้นขึ้นเมื่อนึกถึงแพะรับบาปได้ เมื่อคิดหาทางออกได้แล้วจึงให้ป่าไผ่ขึ้นไปรอบนห้างก่อน ส่วนเจ้าวรรณรีบไปหาแพะรับบาป แพะตัวนี้ไม่ใช่ใคร ผู้ใหญ่ผืนพ้อของเจ้าวรรณนั่นเอง เมื่อไปถึงเจ้าวรรณรีบบอกผู้ใหญ่ว่าหาเมียคนที่ ๑๐ มาให้ได้แล้ว มันเริ่มบรรยายความงามทันทีว่าสาวคนนี้มีผิวยาวสยาย สะโพกสุดเลียงสังข์ พร้อมชูลำดับว่าถ้าผู้ใหญ่ไม่เอาเจ้าวรรณจะเอาเสียเอง ผู้ใหญ่ผืนเกิดความเสียดาย จึงรีบขอบอกขอใจลูกชายเป็นการใหญ่ แล้วรีบไปที่ห้างทันที แต่พอรุ่งเช้า เจ้าวรรณลูกชายตัวดีก็ถูกเรียกเข้าพบเป็นการด่วน แล้วสายๆ วันนั้นเอง ตั้งแต่หัวค้ำยันท้ายค้ำก็ได้รับรู้เรื่องราวของป่าไผ่กับผู้ใหญ่ผืนอย่างทั่วถึงกัน เนื่องจากป่าไผ่ที่ขวิดเดินประกาศเรื่องของตนกับผู้ใหญ่ให้พวกชาวบ้านฟังตั้งแต่เช้า แล้วตอนเย็นวันนั้นเอง แก๊กขนเสื้อผ้าไปอยู่กับผู้ใหญ่ผืนเป็นภรรยาคนที่ ๑๐ ครบกำหนดที่แม่เจ้าวรรณอนุญาตให้ผู้ใหญ่มีได้

เจ้าวรรณล้างแค้นดาวเรืองโดยการบอกข่าวจำเมน่ว่าดาวเรืองมีปิ่นเถื่อน จำเมน่จึงชวนปลัดจินตวัฒน์ไปจับปิ่นเถื่อนที่บ้านดาวเรือง เมื่อรถของคุณปลัดใกล้บ้านดาวเรืองก็เห็นร่างเจ้าเพี้ยนวิ่งเข้าไปในป่าลับประดโดยมีผ้าขาวม้าคลุมปิ่นพาดไหล่มองเห็นได้ชัด แต่จำเมน่กลับบอกปลัดว่าไม่ให้หลงกลเพราะดาวเรืองเคยหลอกให้ตนต้องวิ่งตามเหล่าเถื่อนเหมือนกันแต่วิ่งไปถึงกลับเป็นปัสสาวะแม่บานขึ้น ดังนั้นจำเมน่จึงไม่สนใจเจ้าเพี้ยน ตัดสินใจแฉ่งจะบุกค้นบ้านดาวเรืองโดยไม่ฟังคำทัดทานจากปลัดที่บอกว่าปิ่นของจริงอยู่กับเจ้าเพี้ยน

เมื่อเข้าไปที่บ้านดาวเรืองนั้นพบลูกเต่าและเห็นรายชื่อเขียนเรียงไว้พร้อมจำนวนเงิน จำเมน่ว่าเป็นโง่เหยงเถื่อนแต่ดาวเรืองเถียงว่าเป็นใบเรียไรทำบุญโดยให้จำเมน่ดูแผ่นปิดหน้า ปลัดจินตวัฒน์มองไปรอบๆ บ้าน เห็นปฏิทินมีตัวเลขจิวๆ เขียนไว้ เขาจึงพูดลอยๆ ว่า วันนี่วันที่เท่าไร ดาวเรืองเบิกตาโตกว่าปกติเล็กน้อย จินตวัฒน์สบตาแล้วก็ยิ้มนิคๆ แต่ปลัดที่ดาวเรืองเคยดูแลไว้มิไม่ได้พูดอะไร จำเมน่เองก็ไม่สนใจ เขาบอกดาวเรืองว่ามีคนแจ้งว่าดาวเรืองมีปิ่นเถื่อนจึงขอค้น จำเมน่ค้นจนเจอวัตถุสิ่งหนึ่งห่อด้วยผ้าขาวม้าวางซุกบนหลังตู้ที่วางของสารพัด จำเมน่สั่งให้เจ้าวงสมุนของดาวเรืองเอาลงมา ดาวเรืองบอกว่าเป็นไม้กวาด จำเมน่ไม่เชื่อ เมื่อเอาลงมาแล้วค่อยๆ เปิดดูก็พบว่า เป็นไม้กวาดจริงๆ จินตวัฒน์อดหัวเราะไม่ได้ที่จำเมน่ยอมเชื่อเขาตั้งแต่แรก จำเมน่จึงคว้าน้ำเหลวตามเดิม

วันหนึ่งดาวเรืองมาขอพบปลัดจินตวัฒน์เพื่อพาไปดูไร่กล้วยของเจ้าวรรณ จินตวัฒน์ตกลงไปดาวเรืองซึ่งจักรยานนำหน้าลัดเลี้ยวไปตามทางซรุระ หลังจากนั้นก็ต้องเดินเท้าเข้าไป เมื่อไปถึง ดาวเรืองก็จุดไฟเผาไร่กล้วยของเจ้าวรรณ แล้วดาวเรือง เจ้าเพี้ยนและ ปลัดก็ต้องรีบหนี เมื่อหนีมาระยะหนึ่งแล้วดาวเรืองบอกว่ายังไงพวกนั้นก็ตามทันจึงเลิกหนี ทั้งหมดหยุดพักดื่มน้ำ ปลัดและดาวเรืองนั่งคุยกันอย่างสบายใจ มีแต่เจ้าเพี้ยนเท่านั้นที่ไม่สบายใจด้วยความกังวล แล้วพวกเจ้าวรรณก็มาถึง ปลัดจึงทักว่าถ้อปิ่นจะไปไหนกัน พวกเจ้าวรรณบอกไร่ข้าวโพดถูกเผา ปลัดถามว่าดับทันไหม และเสนอจะให้คนไปช่วยดับ พวกเจ้าวรรณรีบปฏิเสธโดยบอกว่าดับกันเองได้ แล้วรีบร้อนจากไป ดาวเรืองกับเจ้าเพี้ยนยิ้มย่องทำให้ปลัดรู้ว่าตนถูกหลอกมาช่วยเผาไร่กล้วยเจ้าวรรณแกล้งแกล้งที่เจ้าวรรณแจ้งว่าดาวเรืองมีปิ่นเถื่อน

ขากลับนั้น เป็นเพราะมือที่อยู่ไม่สุขของดาวเรืองที่แม่เจ้าตัวจะคุยว่าเก่งไปหมดก็ยังพลาดไปเหยี่ยว เอาจริงอาจเข้า โดยคิดว่าเป็นรูหนู ทำให้ทั้งสามคนวิ่งหนีแทบไม่ทัน เรื่องนี้เป็นเรื่องเสียหน้าของดาวเรืองที่ปลัดใช้ล่อไปได้นาน

เมื่อไร้กัญชาถูกเผา เจ้าวรรณจึงต้องไปซื้อกัญชาจากดาวเรืองในราคาแพง แถมดาวเรือง ยังแอบแจ้งให้ตำรวจรู้ จึงมีข่าวขึ้นหน้าหนังสือพิมพ์ว่ากัญชาถูกจับ และจำแนมในฐานะผู้นำจับก็ได้คุ้ยไต่ทั้งตลาด

วันหนึ่งมีคนมาแจ้งปลัดว่า "ก้านันท์" ถูกงูกัดตาย การตายของก้านันท์ทำให้ผู้ใหญ่ผันลงสมัครเป็นก้านัน ดาวเรืองเองก็ทั้งยุและเกลี้ยกล่อมให้หลวงตากงลงสมัครเช่นกัน ในที่สุดหลวงตากงก็ตกลง ทั้งสองฝ่ายจึงต้องงดกลยุทธ์มาต่อสู้อันอย่างเต็มที่ ผู้ใหญ่ผันลงทุนเลี้ยงชาวบ้าน หวังเอาคะแนน ส่วนหลวงตากงก็เก็บคะแนนเงียบๆ จากแม่บ้านที่มาพึ่งเทศน์ ส่วนวิธีแจกของของดาวเรืองคือเอากล้วยของตนไปแจกบ้านหนึ่งแล้วขอผลไม้จากบ้านนั้นไปแจกบ้านอื่นๆ ต่อ เจ้าวรรณยให้ผู้ใหญ่ผันฉายหนึ่งเพื่อเรียกคะแนน ดาวเรืองนั้นจะขัดขวาง โดยจะเอาแมวไปโยนใส่จอหนึ่งแต่ปลัดห้ามไว้ ดาวเรืองจึงใช้วิธีอื่น

เมื่อถึงวันฉายหนึ่ง ก่อนฉายผู้ใหญ่ก็ขึ้นปราศรัย ขณะที่ผู้ใหญ่ผันปราศรัย เจ้าเพี้ยนก็มีอาการแปลกๆ แล้ว ประกาศตนว่าชื่อ "ผูก" ผู้เป็นพ่อของผู้ใหญ่ผัน ประกาศไม่ให้ฉายหนึ่ง ผู้ใหญ่ผันและเจ้าวรรณไม่เชื่อ แต่เมื่อหนึ่งฉายไม่ได้จริงๆ ผู้ใหญ่ผันจึงเชื่อ ยอมรับฟังสิ่งที่เจ้าพ่อต้องการ เจ้าพ่อให้ผู้ใหญ่ผันสาบานว่าจะช่วยเหลือหลวงตากงและปฏิบัติตัวดี เมื่อสาบานเรียบร้อยแล้ว เจ้าเพี้ยนก็กลับไป ดาวเรืองพาเจ้าเพี้ยนกลับบ้าน แต่เมื่อเจ้าเพี้ยนฟื้นขึ้นมาก็ดูจะจำเรื่องราวที่เกิดขึ้นไม่ได้เลย ซ้ำยังเตือนให้ดาวเรืองทำตามแผนเข้าทรงที่คิดไว้อีกด้วย

หลังจากผู้ใหญ่ผันได้สาบานไว้แล้วก็เกิดไม่สบายใจไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปดี เจ้าวรรณจึงแนะนำให้หาเสียงต่อเพราะถึงสาบานว่าจะช่วยเหลือหลวงตากงก็มีการช่วย 2 อย่าง คือช่วยให้ได้และช่วยไม่ได้ ถ้าเราช่วยไม่ได้ ก็ไม่ผิดคำสาบานผู้ใหญ่ผันจึงสบายใจเดินหน้าหาเสียงต่อ รวมถึงบอกให้ลูกชายต้องช่วยอธิบายด้วยถ้าเจ้าพ่อผูกมาอีก

แม้หลวงตากงจะเป็นคู่แข่งที่สูสีของผู้ใหญ่ผันแต่ตอนหลังหลวงตากงกลับยื่นข้อเสนอให้ผู้ใหญ่ผันว่า จะยอมถอนตัวแต่ผู้ใหญ่ผันต้องสาบานว่าต้องทำงานโดยซื่อสัตย์สุจริต ทำเพื่อประโยชน์ของประชาชน ผู้ใหญ่ผันตกลง เมื่อจินตวัฒน์มาหาหลวงตากงจึงได้ทราบข่าว การถอนตัวของหลวงตากง หลวงตากงอธิบายให้ปลัดฟังว่าที่จริงมันเป็นแผนของดาวเรืองที่ขอร้องให้ลงสมัคร เพื่อว่าผู้ใหญ่ผันได้รู้สึกตำแหน่งไม่ได้มาง่าย ๆ จะได้เห็นคุณค่าและทำหน้าที่ได้ดี

ในพิธีสาบานของผู้ใหญ่ผัน ดาวเรืองบอกให้เตรียมหมู ไก่ ฯลฯ อย่างดี เจ้าวรรณรู้ว่าเป็นแผนหลอกกินของดาวเรือง จึงแกล้งเอาไก่เป็นๆ มาให้ แต่โชคร้ายที่ไก่อ้วนนั้นคือ "เจ้าโต้ง" ไก่ชนที่ผู้ใหญ่ผันรัก และมีราคาเต็มพันอยู่ ๕๐๐ บาท ผู้ใหญ่ผันจึงยื่นคำขาดให้เจ้าวรรณต้องกลับไปเอามาคืนให้ได้ มิเช่นนั้นไม่ต้องกลับบ้านอีก เจ้าวรรณจึงจำต้องไปขอไก่อ้วนจากดาวเรือง ดาวเรืองบอกต้องถามเจ้าแม่ดูก่อน เจ้าเพี้ยนรับหน้าที่เข้าทรงถามเจ้าแม่ เพี้ยนบอกเจ้าแม่ให้วรรณเลือก ๓ ทาง คือ ๑. เชือดคอวรรณแทนไก่

๒. ปริจาคเงิน ๕๐๐ บาท และ ๓. เต็มระบำไก่ เจ้าวรรณเลือกทางที่ ๓ ดาวเรืองตำหนิเจ้าเพี้ยนว่าทำไม ต้องให้ทางเลือกที่ ๓ แต่เจ้าเพี้ยนว่าทางเลือกนี้จะได้กำไรมากกว่า และก็จริงดังที่เจ้าเพี้ยนพูดจริงๆ เพราะข่าวการเต็มระบำไก่ของเจ้าวรรณโด่งดังไปทั่วหมู่บ้าน มีผู้คนสนใจมาชมมาก ผู้ฝึกซ้อมระบำไก่ครั้งนี้ คือ ป้าไหว

ก่อนวันงานการแสดงระบำไก่ของเจ้าวรรณ ปลัดจิ้นตัวฉมึนเคยขอให้ดาวเรืองบอกข้อมูลเกี่ยวกับการค้าไม้เถื่อน ดาวเรืองบอกว่าตนเองไม่สามารถให้ข้อมูลได้เพราะพวกไม้เถื่อนก็พอรู้จักกับดาวเรือง อย่างไรก็ตามดาวเรืองก็แนะนำปลัดจิ้นตัวฉมึนให้ไปขอร้องให้เจ้าวรรณช่วย และยังแนะนำว่าควรเสนอเหรียญสตูดิโอสักเหรียญเป็นการตอบแทนความช่วยเหลือของเจ้าวรรณ เพราะเจ้าวรรณเป็นคนบ้าเหรียญสตูดิโอเหล่านี้ ปลัดจิ้นตัวฉมึนจึงไปขอร้องให้เจ้าวรรณช่วย เจ้าวรรณตอบตกลง นอกจากเจ้าวรรณแล้ว ดาวเรืองยังเสนอแนะให้ปลัดพาจำแม่นไปนำทางด้วยโดยให้ทำเป็นชวนจำแม่นออกตรวจพื้นที่ เพราะจำแม่นสามารถนำทางได้ดี

วันที่ปลัดจะเข้าป่านั้น เป็นวันเดียวกับที่เจ้าวรรณและลูกน้องต้องเต็มระบำไก่ วันนั้นมีคนมาดูมากมายจนหลวงตากง รับทรัพย์ไม่หวาดไม่ไหว เจ้าวรรณเองก็เพิ่งมารู้ว่าตัวเองต้องเปิดการแสดงต่อหน้าคนมากมาย ก็ต่อเมื่อมานเปิดแล้วนั่นเอง ถึงแม้เจ้าวรรณจะรู้สึกอายนิดๆแต่ก็ต้องเดิน เจ้ากรอดลูกน้องคนสนิทเสียอีก ที่ดูจะสนุกสนานกับการเต้นแถมยังบ่นเสียตายว่าถ้ารู้ว่าจะมีคนมาดูมากอย่างนี้จะแต่งให้เต็มยศกว่านี้อีก

เมื่อถึงเวลาที่ปลัดจะเข้าป่า ปลัดก็ให้คนมาตามเจ้าวรรณ เจ้าวรรณจึงปลีกตัวออกไป แล้วคณะของปลัดจิ้นตัวฉมึนก็เข้าป่าเพื่อไปจับไม้เถื่อน ส่วนดาวเรืองและสมุนก็รออยู่แถวๆเวทีเพื่อไม่ให้ผิดสังเกต ขณะนั้นดาวเรืองเองก็ทำอะไรไม่ได้มาก นอกจากรอคอยการกลับมา ครั้นนี้ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่ดาวเรืองแสดงให้เห็นว่าวิตกกังวลในเรื่องที่กำลังเกิดขึ้น ดาวเรืองเป็นห่วงทั้งปลัดและเจ้าวรรณ เพราะถ้ามีใครเป็นอะไรไป ส่วนหนึ่งก็เป็นความผิดของเธอด้วยเพราะเธอเป็นคนแนะนำให้ทำเช่นนั้น

และแล้วการรอคอยที่ช่างแสนจะยาวนานก็จบลง พวกคุณปลัดกลับกันมาอย่างปลอดภัย ปลัดถูกยิงถากๆ ที่แขน ส่วนเจ้าวรรณโดนที่ต้นขาแต่ไม่สาหัสอะไร การไปครั้งนี้จึงถือว่าประสบความสำเร็จเพราะสามารถจับไม้เถื่อนของกลางได้จนกลายเป็นข่าวดังไปทั่ว ปลัดจิ้นตัวฉมึนก็ถือได้ว่าได้ผลงานไปด้วย

ดาวเรืองไปเยี่ยมเจ้าวรรณที่โรงพยาบาล เขาถูกมะพูดไปฝากแต่ก็ไม่วายเอาของเยี่ยมของเจ้าวรรณกลับมาช่วยกินด้วย เจ้าวรรณดีใจที่ดาวเรืองมาเยี่ยม และครั้งนี้ก็เป็นครั้งแรกที่ดาวเรืองพูดกับเจ้าวรรณอย่างห่วงใย เจ้าวรรณยังบอกกับดาวเรืองว่าแค่รู้ว่าดาวเรืองเป็นห่วง แม้ตายก็คุ้มแล้ว

“พฤษ” พี่ชายของดาวเรืองเรียนจบและกลับมาที่บ้าน สร้างความยินดีให้กับแม่และดาวเรืองเป็นอย่างยิ่ง พฤษเองก็อยากให้ดาวเรืองได้ไปเรียนหนังสือเสียที แล้วเขาจะช่วยงานแม่เอง แต่ดาวเรืองไม่ไปเพราะเป็นห่วงแม่ พฤษได้พบกับปลัดจิ้นตัวฉมึน ปรากฏว่าปลัดจิ้นตัวฉมึนเป็นเพื่อนรุ่นพี่ของพฤษนั่นเอง พฤษจึงขอให้ปลัดจิ้นตัวฉมึนเล่าพฤติกรรมของดาวเรืองให้ฟัง ปลัดจิ้นตัวฉมึนจึงบรรยายสรุปให้ฟัง พฤษฟังแล้วคิดว่าคงต้องอบรมกันเป็นการใหญ่

การบุกจับไม้เถื่อนของปลัดจินตวัฒน์ครั้งนี้ทำให้มีคนคิดฆ่าปลัดจินตวัฒน์ ดาวเรืองสังเกตเห็นว่ามีคนแปลกหน้าขับมอเตอร์ไซด์มาตุลาคเวลา ๒ - ๓ วันแล้ว ดาวเรืองไปเตือนปลัดจินตวัฒน์และให้ปลัดไปบอกผู้กำกับและนายอำเภอไว้ด้วย แล้ววันที่ดาวเรืองคิดว่าคนร้ายจะลงมือก็มาถึง ดาวเรืองแวะไปบอกเจ้าวรรณที่โรงพยาบาล เจ้าวรรณตัดสินใจไปบ้านปลัดพร้อมกับดาวเรืองด้วย แม้ดาวเรืองจะคัดค้านว่าเจ้าวรรณยังเจ็บอยู่ แต่เจ้าวรรณยืนยันว่าตัวเองไม่เป็นไร ด้านปลัดจินตวัฒน์ก็เตรียมตัวเช่นกัน เมื่อดาวเรืองไปถึง จึงพบว่าเขามีปืนพกติดตัวอยู่ในที่สุดเวลาลงมือก็มาถึง มีคนมาเคาะประตูบ้านปลัด ดาวเรืองบอกให้ปลัดระวังและให้เปิดประตูออกไป ตัวเองและเจ้าวรรณจะยิงคุ้มกันให้ เมื่อปลัดเปิดประตูออกไปก็พบกับคนร้ายจริงๆ แต่ดีที่ฝีมือดาวเรืองและเจ้าวรรณดี ผลก็คือ คนร้ายตายหนึ่ง บาดเจ็บสาหัสอีกหนึ่ง หลังจากนั้นดาวเรืองก็ส่งปืนให้ปลัดแล้วกำชับให้ปลัดบอกว่าปลัดเป็นคนยิง ดังนั้นในการให้การจึงไม่มีใครเอ่ยชื่อดาวเรืองเลย

ต่อมาปลัดได้รู้ความจริงจากผู้กำกับว่าดาวเรืองคอยเป็นสายให้ตำรวจ เรื่องนี้ไม่มีใครรู้เพียงไม่กี่คน นอกจากนี้ดาวเรืองยังเป็นคนที่ช่วยสนับสนุนเขากับผู้หลักผู้ใหญ่ให้เขามีโอกาสแสดงผลงาน ดังนั้นเมื่อพฤษมาบ่นพฤติกรรมของดาวเรืองให้เขาฟัง เขาจึงบอกให้พฤษควรภูมิใจในตัวน้องสาวเพราะพฤษอาจยังไม่รู้ความจริงทั้งหมดเกี่ยวกับตัวดาวเรือง

พฤษพยายามให้ดาวเรืองแต่งตัวเป็นผู้หญิง ดาวเรืองก็แกล้งแต่งออกมาทำกิจวัตรให้ตัดจริตเกินจริง พวกเจ้าวรรณจึงคิดว่าดาวเรืองผีเข้า รีบไปตามหลวงตากงมาปราบผี เมื่อหลวงตากงมาถึง ปลัดจินตวัฒน์อยู่ที่นั่นแล้ว พฤษต้องเป็นคนพูดเกลี้ยกล่อมดาวเรืองที่แต่งตัวใหม่แล้วให้ทำตัวดีๆ แต่งตัวเสร็จแล้วก็ให้ออกไปให้คนอื่นดู เมื่อดาวเรืองออกมาเจ้าวรรณและปลัดวิจารณ์ว่าน่าจะไปแห่งนางแมว ดาวเรืองโกรธอาละวาดขว้างข้าวของ ทั้งหมดหนีแทบไม่ทัน พฤษบ่นว่าอย่างนี้จะมีใครเอา จินตวัฒน์บอกว่าต้องอาศัยเวลาและความรักจึงเปลี่ยนดาวเรืองได้ และเขาก็เอ่ยปากขอรับดาวเรืองไว้ถ้าพฤษอนุญาต

เจ้าวรรณขอร้องให้ปลัดเป็นธุระส่งดาวเรืองให้ ปลัดจินตวัฒน์ก็ต้องยอมจำใจช่วยเพราะวรรณมีบุญคุณ เจ้าวรรณไปปรึกษานายอำเภอและผู้กำกับแล้วทั้งหมดก็ยกขบวนไปบ้านดาวเรืองเพื่อจะไปถามดาวเรืองว่าดาวเรืองจะตกลงไหม ที่จริงแล้วเจ้าวรรณเคยให้ผู้ใหญ่ไปส่งดาวเรืองหลายครั้งแล้วแต่ไม่เคยสำเร็จ จนผู้ใหญ่มั่นใจยอมไปให้แล้ว เจ้าวรรณสันนิษฐานว่าผู้ใหญ่อาจปล่อยไปขอให้ตัวเองจึงไม่สำเร็จ

เมื่อทุกคนถึงบ้านดาวเรือง ท่านผู้กำกับจึงลงเจรจาเสนอ ปรากฏว่าดาวเรืองตอบปฏิเสธ แถมยังอาละวาด หยิบปืนจะไล่ยิง ทุกคนจึงหนีไปหมดยกเว้นปลัดจินตวัฒน์คนเดียวที่ไม่ขยับเขยื้อนไปไหน แม้ดาวเรืองขู่จะยิง ปลัดจินตวัฒน์ทำให้อยิ่งเลย เขายังจะเขียนว่าทำปิ่นลั่นเองไว้ให้อีกด้วย รวมทั้งสั่งสอนดาวเรืองว่าดาวเรืองไม่ควรทำตัวเป็นเด็กๆ เขาถามดาวเรืองว่าจะแต่งงานกับเจ้าวรรณไหม ดาวเรืองปฏิเสธ เขาจึงพูดต่อว่านี่ก็ต้องแต่งงานกับเขา เขาถามดาวเรืองว่าจะให้ใครมาส่งขอ ให้มาส่งขอเมื่อไหร่ ดาวเรืองตอบว่าต้องให้นายกมาส่งขอ และจะยอมแต่งงานด้วยชาติหน้า ถ้าทำตามเงื่อนไขได้ ตนเองก็จะยอมแต่งงาน

เมื่อเจ้าวรรณรู้ข่าวว่าปลัด訴ขอดาวเรื่องก็ร้อนใจแต่ยังอุ้มนใจว่ายังมีเงื่อนไขที่ไม่น่าจะทำได้ถึง ๒ ข้อ หลังจากนั้นปลัดก็หายไปนาน จนดาวเรื่องเริ่มเบ้าใจแต่แล้วเขาก็ันวันที่จะมา訴ขอ แม่บานชื่นและ ผู้ใหญ่ผันต้นต้นเห็นว่านายจะมา รีบเตรียมสถานที่เป็นการใหญ่ แล้วเจ้าวรรณก็มาแจ้งข่าวต่อกับดาวเรื่อง ตั้งแต่เช้าว่า นายจะไปต่างประเทศ ดาวเรื่องดีใจสัญญาทันทีแม้ว่าถ้าใครทำตามเงื่อนไขได้จะยอมแต่งงานด้วย เมื่อถึงเวลา ปลัดจินตวัฒน์เข้ามาพร้อมนาย แต่ไม่ใช่ นายกรัฐมนตรี กลับเป็นนายกสมาคมเก็บศพ มาพูด訴ขอดาวเรื่อง ดาวเรื่องเจ็บใจ แม่บานชื่นและพวกก็ยืนยันว่าถูกต้องตามสัญญา ดาวเรื่องรีบทวงถาม สัญญาอีกข้อ หลวงตาคงจึงเริ่มสวด มีใจความว่าคนเรานอนหลับ เมื่อตื่นขึ้นมาก็เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ชาติหน้าก็คือวันพรุ่งนี้นั่นเอง เป็นอันว่าดาวเรื่องต้องเสียรู้ปลัดเพราะปลัดสามารถทำตามสัญญาได้ทุกข้อ ปลัดจินตวัฒน์บอกว่าเขาจะพาคุณแม่ของเขามา訴ขออีกที เจ้าวรรณได้แต่เสียดายว่ารู้อย่างนี้เอานายก สมาคมมาขอไปนานแล้ว

แล้ววันหนึ่งเจ้าวรรณก็คาบข่าวมาบอกดาวเรื่องว่ามีผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งมาหาปลัดจินตวัฒน์ถึง ที่บ้าน ดาวเรื่อง เพี้ยนและเจ้าวรรณจึงบุกไปที่บ้านปลัดและก็พบจริงๆ เมื่อดาวเรื่องขึ้นไปก็พบคุณแม่ของ ปลัดจินตวัฒน์และผู้หญิงคนนั้น ดาวเรื่องจึงพยายามบอกว่าปลัดจินตวัฒน์เป็นคนเจ้าชู้ เพียวไปขอลูกสาว ชาวบ้านโดยหวังให้คนที่ดาวเรื่องคิดว่าเป็นแฟนของปลัดจัดการเสีย แต่เธอคนนั้นกลับฟังเฉยๆ และยังบอก ว่าเป็นเรื่องของปลัดจินตวัฒน์ ดาวเรื่องผิดคาด วรรณยังนึกในใจว่าคู่รักของปลัดจินตวัฒน์ช่างใจกว้างจริงๆ แต่แล้วเมื่อความจริงปรากฏ ดาวเรื่องและพรรคพวกก็ต้องเสียหน้าเมื่อรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นคือ "โจ่ง" น้องสาว ของจินตวัฒน์นั่นเอง มีผลให้พวกผู้หวังดีที่มาส่งข่าวทั้งหลายต่างรีบพากันเชยบหนีดาวเรื่อง

คุณจันทร์ แม่ของจินตวัฒน์ชวนดาวเรื่องไปอยู่ด้วยกันที่กรุงเทพฯ แต่เธอบอกดาวเรื่องว่าการที่ ดาวเรื่องจะไปอยู่ด้วยเฉยๆ มันอาจจะดูน่าเกลียด จึงอยากจะขอดาวเรื่องไปเป็นลูก ดาวเรื่องรู้ว่าถ้าเป็นลูก แล้ว ตามกฎหมายจะแต่งงานกันไม่ได้ ดาวเรื่องจึงตกลงให้คุณแม่ของจินตวัฒน์ไปขอ ระหว่างที่สองแม่ ลูกพักอยู่ที่นี่ ดาวเรื่องกับโจ่งน้องของจินตวัฒน์ก็เข้าคู่กันได้ดีจนกลายเป็นคู่ซี้กันเนื่องจากนิสัยที่ออกทะโมนๆ คล้ายๆ กันนั่นเอง

ปลัดจินตวัฒน์อดอึดอัดไม่ได้ เมื่อคุณจันทร์ แม่ของเขาไป訴ขอดาวเรื่องจริงๆ แต่ไม่ได้ขอไปเป็นลูก เฉยๆ อย่างที่ดาวเรื่องคิด แต่ขอไปเป็นลูกสะใภ้ ดาวเรื่องจึงได้แต่อึดอัด เป็นครั้งแรกที่เธอแก้ปัญหาไม่ได้ พอดาวเรื่องจะเบี้ยวไม่แต่ง แม่บานชื่นก็ขู่จะตัดแม่ตัดลูก พอมาปรึกษาคู่ซี้ใหม่ ยายโจ่งก็บอกเตรียมงานไว้ แล้วจะทำอย่างไรได้ ในที่สุดดาวเรื่องจึงต้องยอมแต่งงาน

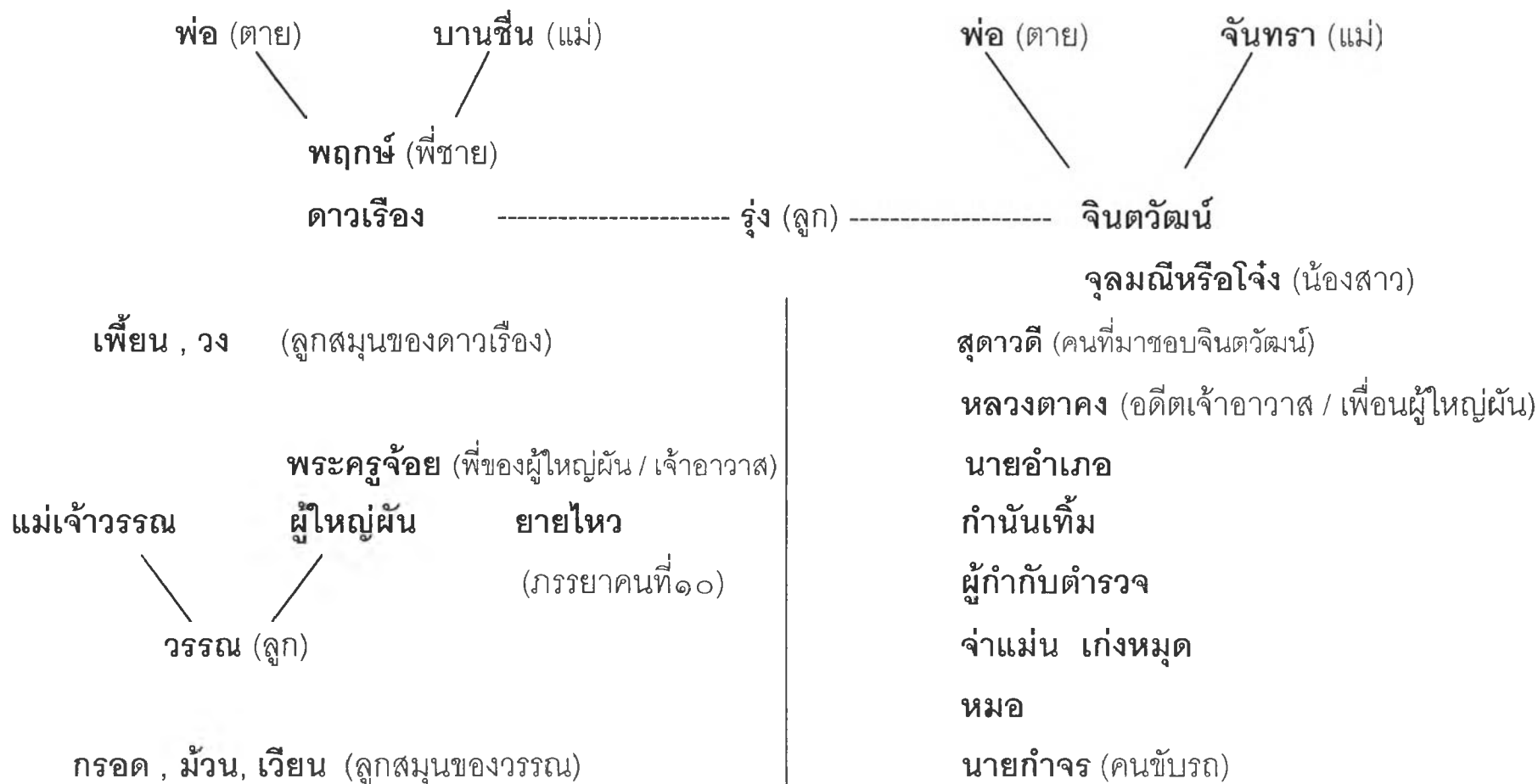
ในวันแต่งงาน ดาวเรื่องก็ไม่วายแผลงฤทธิ์ โดยดาวเรื่องให้เจ้าวรรณแจ้งจับตัวเธอเองกลางงานแต่ง ข้อหาต้มเหล้าเถื่อน ปลัดจินตวัฒน์ยอมให้ดาวเรื่องถูกจับเพราะตนจะตามไปส่งตัวที่ห้องขังด้วย เจอไม้นี้ ดาวเรื่องจึงจนหนทาง ดังที่เจ้าเพี้ยนพูดว่า "เหนือฟ้าย่อมมีฟ้า"

ตั้งแต่นั้นต่อมา ตลอดชีวิตดาวเรื่องก็ต้องหาทางแก้ถ้าคุณปลัดเรื่อยไป จนมีข่าวลือว่าปลัดของ อำเภอนี้ชื่อ "ดาวเรื่อง" และคุณนายปลัดชื่อ "จินตวัฒน์"

หลายปีต่อมา ดาวเรืองก็ให้กำเนิดเด็กหญิงนามว่า “รุ่ง” ท่านผู้ว่าจินตวิมน์ได้แต่พยักพะเอียดให้ ส่วนดาวเรืองก็ทำตาปริบๆ ยิ้มแย้มๆ เพราะได้รู้ว่าวิภูสงสารนั้นมีจริง เนื่องจากลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนของเธอนั้นแสนไม่หยอก เรียกได้ว่าถอดแบบแม่และยังเพิ่มความซำซี้เป็นทวีคูณเสียอีกด้วย

นี่แหละน่า...ปลงเสียเถิดเจ้าเรื่อง... กรรมใดที่ทำให้ กรรมนั้นย่อมตามสนองทันตาเห็นเสมอ !...

ตัวละครเรื่องดาวเรือง

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวทัศนีย์ นียมบุบผา เกิดเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๘ ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง) สาขามัธยมศึกษา (มนุษย์/สังคม) วิชาเอกคู่ ภาษาไทยและจิตวิทยา จากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ. ศ. ๒๕๓๙ หลังจากนั้นได้รับคัดเลือกจากโครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในต่างประเทศ ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่วัดพุทธาวาส ในนครฮิวส์ตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นเวลา ๑ ปี เมื่อ พ. ศ. ๒๕๔๐ และเมื่อกลับมาได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ. ศ. ๒๕๔๑